

Matfyzka na Aljašce

Už se těším

24. června 2013

Ahojte,

blíží se datum mého odletu a tak bych se chtěla pochlubit některými detaily svého výletu.... Toto léto (pokud vše proběhne podle plánu) uvidím hned sedm letišť!

V pondělí 24. 6. mě čeká 28 hodin cesty, která v místních časech vypadá takto:

- Praha 6:00 Frankfurt 7:15 [\[více z cesty...\]](#)
- Frankfurt 09:50 Seattle 11:15
- Seattle 21:04 Anchorage 23:37

Na Aljašce - tj. deset časových pásem daleko - strávím celých dvanáct týdnů!

Bydlet budu v Anchorage v batůžkářském hotelu - v oranžové budově Annex.
<http://alaskabackpackers.com>

A tohle jsou stránky obchodu, ve kterém budu pracovat.

<http://www.polarbeargifts.net>

<https://osp.intraxinc.com/osp/ext/icd/viewJobPolicies.action?jobToken=YSuJ0VBylro%3D>

Poté 17. 9. mě čeká přelet do San Francisca, kde si budeme s Filipem užívat dva týdny cestování.

- Anchorage 01:35 Phoenix 08:03
  - Phoenix 09:50 Oakland 11:46
- No a ze 30. 9. na 1. 10. hurá do Prahy! :)**

- San Francisco 19:20 Frankfurt 15:00
- Frankfurt 16:05 Praha 17:05

Držte mi palce, ať se někde ve světě neztratím, a koukejte si také užít léto po svém!!! :)

Praha -> Frankfurt

24. června 2013 v 8:53

Ahoj všichni, Stručně: Jsem ve Frankfurtu - všechno v pohodě.

A teď detaily:

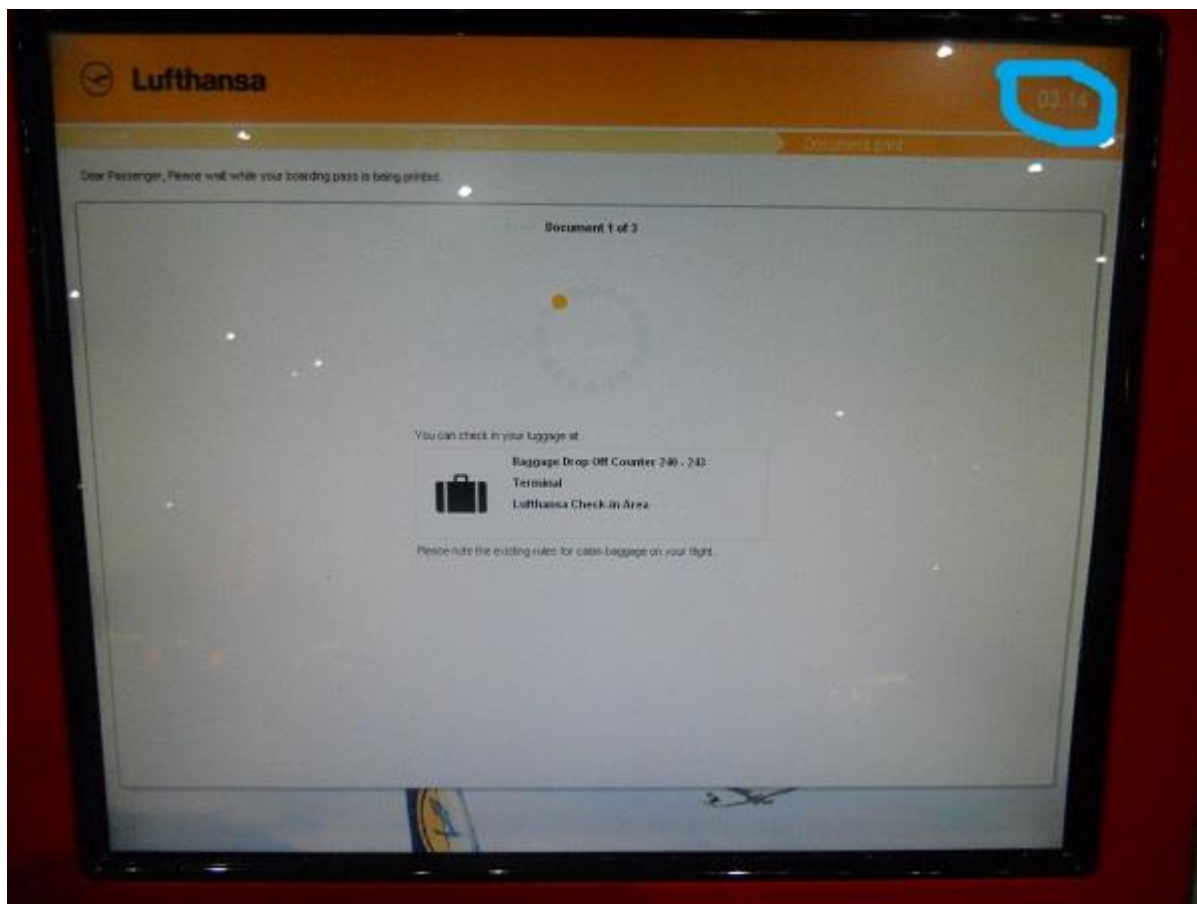
...poslední předodletové foto s Filípem

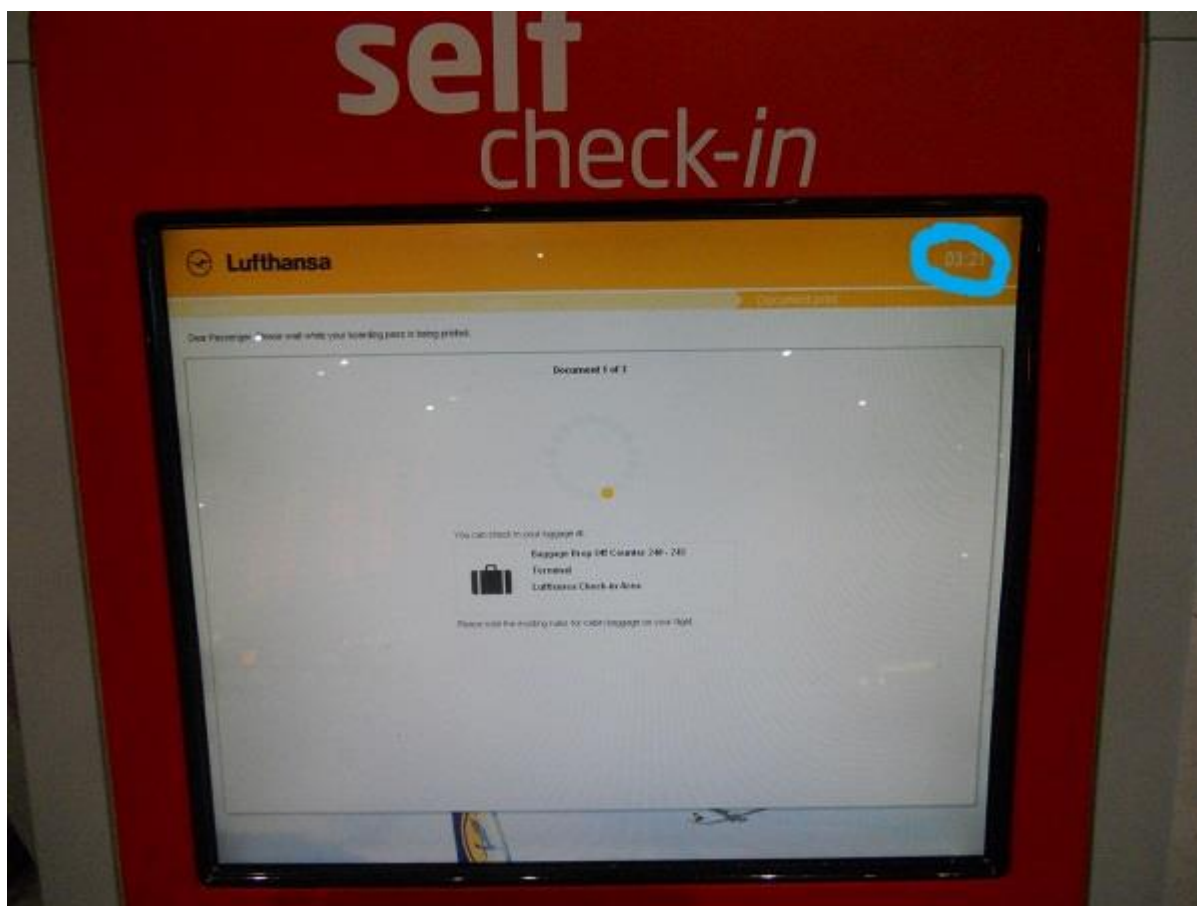

Aljaška byla akční hned od první minuty. Nějak jsem s Fildou neodhadli, jak moc nás cestou na noční tramvaj zpozdí můj 15,5 kg těžký kufr. Což mělo za následek, že jsme nakonec volali taxík.

Každopádně má opatrnost byla přílišná - odlet do Frankfurtu byl v šest a já byla na letišti už před třetí. Téměř nikde nikdo, všechny odbavovací přepážky mrtvé, v informační kukani prázdkno. Na tabuli odletů bylo spoustu různých letů bez jakékoli informace o odbavení. První let, který měl ve svém řádku nějakou doplňující informaci, byl můj do Frankfurtu - stálo tam Kiosek. Nechala jsem si zafóliovat kufr a na úplně jiné tabuli jsem odhalila, že Kiosek znamená selfcheck-in. Postavila jsem se tedy k nejbližšímu selfcheck automatu, naťukala na dotykovém displeji své jméno a hurá - objevily se detaily mého letu. Naskenovala jsem pas, vízum, vyplnila svoji Anchorageskou adresu a automat vypsal: TISKNU PALUBNÍ LETENKU. Asi jsem ale zajásala příliš předčasně, protože o deset minut později stále tvrdil, že tiskne palubní letenku. U vedlejšího stroje mezitím stihla nějaká paní vše nacvakat a s palubní letenkou odcházela vstříc létu. Poodešla jsem od zaseklého stroje k nejbližšímu informačnímu telefonu a zavolala nonstop linku. Po několika slokách podivné monotónní písničky jsem se dozvěděla, že se mám na stroj vyprdnout, že se ve čtyři objeví na tabuli číslo přepážky, kde se odbavím standardně. Poukazuji na fakt, že kdybych věděla, že můžu prostě počkat a mluvit s nějakým nerobotem, rozhodně bych se do nějakých selfakcí nepouštěla. ;)

Ve čtyři už bylo letiště o dost plnější, já naklusala před tabulí a doufala v nějaké číslo. To mě oslovila nějaká slečna, jestli nevím, co je ten Kiosek. Svěřila jsem se jí se svou zkušeností a ona se rozhodla, že počká, až ji vypíší přepážku. Její cílová destinace je Taiwan. Daly jsme se trochu do řeči a ukázalo se, že je Andrea taky matička! Studuje aplikovanou matematiku v Ostravě. Po chvíli se u mého letu objevilo číslo přepážky. Naběhla jsem tam mezi prvními, vysvětlila situaci, pán za přepážkou viděl v systému nějaký error při pokusu o selfcheck-in, tak to se mnou prošel a získala jsem úspěšně všechny tři palubní letenky.

Šly jsem s Andreou na kafe, vyprávěla mi, že byla loni od Isic na stáži v Indii a že se tam dvakrát otrávil jídlem. Přesto ji akce natolik uchvátila, že jede letos zase do Asie. :o

Když vyvěsili její číslo, bylo něco před pátou, v půl šesté se mi otevíral gate. Chtěly jsme jít ještě chvíli spolu, ale jí vyhnali od fronty k přepážce, ať si udělá selfcheck-in... (Tehle systém fakt nechápu.) Takže jsem šla sama. Vyhrnula jsem před rámem do hranatého kbelíku všechny čtyři své elektronické přístroje (foťák, notebook, ipod, mobil) a k nim čtyři kabely a tři konverze na americkou zásuvku. Museli mi dát na bundu a pásek druhý kbelík. :D Ale nepípala jsem. Proběhla jsem chodbu podle čísel a za chvíli jsem procházela gatem C11 a rourou do letadla.

Myslela jsem, že je fuk, kde člověk v letadle sedí, ale měla jsem ultraskvělé místo - u okénka nad křídlem. Celou cestu jsem pozorovala popojíždějící kusy křídla, které byly od jeho nepohyblivé části odděleny tlustou čarou a nápisem DO NOT WALK OUTSIDE THIS AREA... to se mi podařilo dodržet.

Moji spolusedící byli dost nudní - tvářili se, že spí téměř celou tu hodinu letu. Můj bezprostřední soused se na chvíli probral, vyndal notebook a tak jsem viděla, jak vypadá excel v čínštině. Divně, kdybyste to chtěli vědět.

V letadle roznášeli sladké croissanty - moje odpověď letušce byla: NEIN, DANKE. A když roznášeli pití, pěkně jsem si rozmyslela zdvořilou německou větu. Nakonec ze mě vypadlo jen: WASSER. (Chudák paní učitelka Hornová - tolik let se snažila.)

V 7.05 frankfurtského času jsem už vystupovala z letadla na A38. Za celou dobu mě ani trochu nebolely uši. Žvýkačku jsem si zapomněla vyndat z batohu, který jsem dala do boxu nad hlavu.

Frankfurtské letiště jsem viděla vysloveně od A do Z, odlétám v 9:50 ze Z15 a už čekám před gatem.

Frankfurt -> Seattle

25. června 2013 v 2:34

Johó - jsem v Americe.

Můj druhý ze tří letů dlouhý 8204 km trval 10 hodin. Oproti předchozí, byla tahle mašina opravdu velká - prostě 26 řad po šesti sedačkách a 46 po sedmi sedačkách - je opravdu rozdíl. Dokonce se liší o jednu podélnou uličku. V letadle bylo hodně klimatizováno, hned před startem jsme všichni dostali polštář, deku a sluchátka. S dekou jsme měly silně statický vztah, musela jsem vypadat jak Marge Simpsonová.

Už od startu se jen spalo, koukalo na filmy a jedlo. :D K první svačince byly úžasné olivové sušenky, jako první velké jídlo jsem si ze dvou možností vybrala milánské špagety s kuřecím, salát a camembert s bagetkou. Dortík jsem si nedala. Druhá svačina byly brusinkové sušenky (: ( ) a za druhé velké jídlo jsem si zvolila kuřecí s brokolicí a rýží, k tomu byla ještě bagetka s máslem a čokoládová pěna. A k pití, co si jen vzpomenete. V půlce letu jsem objevila vynález jménem tomatový džus, vypila jsem ho asi hektolitr. A nejlepší film, který jsem během cesty viděla na osobní obrazovce na sedačce před sebou, byl pozitivistický a operní:

[http://en.wikipedia.org/wiki/Quartet_\(2012_film\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Quartet_(2012_film)). Na jídlo jsem si sklopila stoleček, bohužel se mi později nedařilo ho zaklapnout zpátky. Nedařilo se to ani letušce, která pak přinesla tři lepicí čárové kódy od obědů a přilepila stoleček, aby držel zavřený. Jiná ho později na první pokus zavřela i bez lepítek. :D Spala jsem za letu sotva dvě a půl hodiny.

Ještě ve vzduchu jsem vyplnila CUSTOMS AND BORDER PROTECTION DOCUMENT. Konkrétně jsem podepsala, že nevezu potraviny, půdu, šneky, víc než 10 000\$, a že jsem v poslední době nehladila hospodářská zvířata. No a s tímto papírem nesmyslného formátu hurá v Seattlu z roury k imigrační kontrole. O imigrační kontrole mi všichni říkali, že je důležité vybrat si toho správného a napohled sympatického úředníka, kterému to rychle odsýpá. Získala jsem přirozeným ubýváním fronty nerudného vousáče, který místo volání klasického: NEXT, PLEASE, bouchal propiskou do stěny plastové kukaně, ve kterých celníci sedí. Z toho měl člověk pochopit, že je na řadě. Jeho otázky odpovídaly tomu, co se o kontrole člověk dočte na netu - co jedu dělat do USA, jaké zaměstnání vykonávám v Čechách a tak. Až na to, že neobsahovaly žádná slovesa. Vousáč opakovaně zavřel a otevřel můj pas, pak mi naskenoval prsty a oči, dal mi razítko do pasu, na DS-2019 a hotovo. Nicméně jsem samozřejmě zapomněla, že od tohoto člověka jsem měla žádat výtisk dokumentu I-94 pro vlastní potřeby (do práce, na Social Security Number a tak). Vyzvedla jsem tedy na pásu kufr, znova ho podala k odbavení a prošla (byť s pípáním) do tranzitní zóny úspěšně, nicméně bez I-94. Což jsem zjistila až při Hangoutu s Filipem, který klasicky myslí na všechno. Naštěstí jsem měla i dále štěstí, protože bezchybně zafungoval nový systém získávání I-94 online. Tedy už zase mohu doufat, že jsem na nic nezapomněla.

V Seattlu mám prodlevu celkem 10 hodin, vnitrostátní let Seattle - Anchorage mi letí z A10 ve 21:04 Seattleského času. Pobíhám mezi gaty jak šílená, protože mám strach usnout, aby mi někdo neulehčil práci s vlastním batůžku. :/ Ale již jsem stihla své první pozemské jídlo v Americe - Sendvič s roastbeefem ...mňam. A čistě z antispánkových důvodů už mám za sebou i první octové brambůrky - na ty jsem se do Ameriky vážně těšila! Jsou mnohem octovější, než co běžně seženete u nás.

Jdu na kafe a těším se do letadla, abych mohla usnout... Váš Američan, skoroaljašťan.

Technické rady = seznam toho, co jsem udělala nedobře:

- Nezapomenout o I-94 požádat u CBP
- V Praze kabely a konverze z palubního letadla nevyndávat
- V Seattlu je vyndávat a počítač dát do zvláštního boxu
- V letadle míň jíst a víc spát
- Nekupovat žvýkačky z automatu, neboť si nemůžete zkontrolovat, zda jsou bez cukru (a to se v Americe nedá předpokládat ani o Winterfreshkách!!!)

Seattle -> Anchorage

25. června 2013 v 21:18

Ahojte všichni,

tak po deseti hodinách čekání se konečně přiblížil čas odletu do Anchorage. Okolí gatu se zaplnilo Američany, kteří působili, že takovéhle trasy absolvují běžně. Někteří ani neměli palubní letenky, ale ukazovali nějaké kartičky nebo mobil. Neměli často ani odbavená zavazadla, to dělali u gatu. Prostě zřejmě běžný vnitrostátní let. Ukázalo se, že na rozdíl od mých předchozích letů nebyly zde jen kategorie business class, first class a economy, ale economy byla tentokrát rozdělena na tři. A moje letenka byla páté třídy, což mě dosti překvapilo. Byla jsem jediný člověk v pětce, co cestoval s pasem. Ostatní byli Američani a nastupovali jsme do letadla nejposlednější.

V letadle byla hrozná zima. Seděla jsem vedle Seta - týpka z Luisiany, který, nelžu vám, nevěděl, že existuje Česká republika. Že máme vlastní jazyk, nemáme moře a k babičce nelétáme letadlem. Že neměříme v palcích a stopách by ještě rozdýchal, ale když jsem mu řekla, že se u nás smí pít od osmnácti, musel si na to dát panáka. :D Během letu mi sepsal seznam amerických kreslených seriálů, bez kterých prý nemůžu přežít. Ukázal mi, jak může střílet po vlastní hlavě na Nintendo a snažil se mě přesvědčit, že písničky, co poslouchá, přece musím znát. Pochlubil se, že zanedlouho bude inženýrem... měl s sebou nějaké učení - byla to obsahem naprosto naše diferenciální geometrie křivek a ploch. Chtěl po mě nějaké české cartoony, tak jsem mu napsala Krtka. :D A ptal se, jestli u nás aspoň má týden sedm dní. Já potkala Američana Sata, on evidentně potkal Ufona z planety Česko. A moc jsme si nerozuměli - furt jsem se ho ptala "cože" a on se mi smál.

Za tři hodiny jsme byli na místě. Napřed jsme viděli zasněžené hory, pak lesy, jezera a lesy a lesy a pak moře.

...první pohled na Aljašku

...po 28 hodinách cesty

Vyzvedla jsem si kufr, dorazil včas i vcelku a za dvacku jsem si vzala taxíka do hostelu. Taxikář se pochlubil, že létá s Condorem na dovolenou do Německa, ptal se, co povodně a nevzal si tip - že prý si mám dát své první pivo v Americe na něj.

...hostel

Pokoj je nakonec čtyřlůžkový a prozatím mám jedinou spolubydlící - Jamajčanku Tanyu. Je skvělá, vlasy jí rostou kolmo nahoru, je taky poprvé v Americe a už dva týdny je na pokoji sama, takže je děsně povídací a k mé angličtině

božsky trpělivá. A neuvěříte čím je na Jamajce.... studuje a učí matiku. Letěla jsem na Aljašku odpočinout si trochu od matfyzáctví a zatím potkávám jen pseudomatfyzáky - z Ostravy, Luisiany a Jamajky. Asi mi není pomoci. :D

Asi v jednu ráno aljašského času jsem padla na postel, ještě nebyla pořádná tma. V šest jsem se vzbudila a svítilo sluníčko.

Jdu se podívat někam po městě a sehnat si nějaké jídlo. Držte mi palce. :)

Den 1

25. června 2013 v 15:49

Ahojte, tak mám za sebou první den na Aljašce. :D Stihla jsem toho fakt spoustu zažít, člověk toho hodně stačí, když má přes dvacet hodin světla denně. Spát se snad naučím časem. Dopoledne jsem trochu povídala s Tanyou na pokoji, ona půl hodiny krotila vlasy a v deset šla do práce. Došla jsem si zaplatit hostel, předem jsem měla informaci, že se musí zaplatit první měsíc celý najednou - tj. 400 dolarů, pak už lze platit týdně. Ale nechali mě zaplatit jen týden naprosto bez problémů, takže mám bydlení do 2.7. Vyrázila jsem po poledni z hostelu, že si koupím něco k jídlu a rozhlédnu se po okolí. Myslela jsem, že potkám nějakou samošku. Šla jsem asi hodinu pořád doslova rovně, směrem k moři a kručelo mi v břiše - jedla jsem naposled v Seattlu. :D

Co se týče jídla, viděla jsem samé fastfoody, restaurace, ale nic kam můžete přijít a vzít si z regálu věci, ze kterých pak sami poskládáte jídlo. Nakonec jsem to vzdala a jednom z fastfoodů jsem si koupila Bacon Breakfast, láhev vody a brambůrky... zoufale jsem hledala moje oblíbené octové, které neměli. :(Takže jsem prostě čapla náhodné aljašské výroby. Rázem jsem byla o deset dolarů chudší - platila jsem hotovostí, kterou Filip vyměnil v Praze. Paní přede mnou platila čtyři dolary za dvě sušenky kartou. To se ví i u nás, že Američani dělají takové divné věci. :D

Záhadná rulička byla dobrá - spoustu slaniny (:)), sýra, vajec, papriky, rajčat na malé kostičky. Akorát občas kvádrík čehosi, co mi dost výrazně nechutnalo. A počet nedobrych kvádríků s ubývající ruličkou rostl. Už mě štvaly, takže jsem zandala zbytek do batohu a vyndala si brambůrky. Po prvním kousku jsem pochopila, co byly nedobré kvádríky... BRAMBORY! Chutnají vážně divně, jsou nasládlé a mají protivnou pachut jako... no jako aljašské brambory. :(Nepamatuji si, kdy jsem naposled nedojedla pytel brambůrků.

Co se týče odpovědi na otázku, zda je Anchorage město či vesnice, Pavle, zatím nevím. :(V českém měřítku to

není ani jedno, ale zatím jsem nevytáhla paty z neuvěřitelně turisticky koncipovaného Downtownu, takže těžko říct. Jezdí tu velká auta, semaforey ukazují červenou ruku, pak červenou ruku s čísly a pak bílého panáčka. Lidé tu nějak zvládají rozlišovat, kdy je a kdy není potřeba semaforu věřit. Někdy jdou ruka neruka a jindy ti samí lidé poctivě čekají. A řidiči to taky nějak zvládají, nerozumím tomu, je to vážně divné. Jsem srab a čekám na panáčka, i když je to občas směšné, neboť po některých ulicích nic nejede a jiné vypadají jako dálnice.

Jo a nemají tu zebry, jsou to jen dva rovnoběžné bílé pruhy. Myslím, že by člověk měl jít mezi nimi, ale auta většinou stojí tak, že jediné místo, kde NEmůžete projít, je mezi pruhy. :D a vzdálenost sta metrů. Je to zvláštní pohled - plot, koleje, pruh čehosi šedivého, moře, hory - v tomto pořadí. Šla jsem chvíli podél pobřeží a pak se začala vracet Downtownem. Je boží, v jednom směru jsou ulice značeny písmeny - prostě A Street, B Street,... a jsou perfektně rovnoběžné a v druhém směru jsou zase číslované 1 Street, 2 Street,...srdce matematika jásá, jiný než pravý úhel v podstatě nenajdete. A nedá se tu ztratit, i já, která se ztrácím v Praze, Plzni, Nezvěsticích, jsem prostě došla, kam se mi zachtělo. Stačí umět prvních pár přirozených čísel a abecedu. Akorát při kraji Downtownu se občas nějaká ulice doopravdy nějak jmenuje, můj hostel je například v Eagle Street.

Chodila jsem po Downtownu asi čtyři hodiny, sámoška žádná, ale jedno rychlé občerstvení vedle druhého. Další a další obchody s dárky a suvenýry, nabídky zájezdů, půjčovny kol (kolo si půjčíte na hodinu tak za 30\$), krámky s oblečením, uměním a mraky prodejen kožešin. Pokud přátelé někdo potřebujete trenýrky z bílého bobra, bikiny z polární lišky nebo ultramorbidního 'plyšáka' medvěda z medvěda... není problém, můžu Vám to zařídit. (Poznámka pro mě samotnou: bobra = beaver, norek = mink...to mě ve škole nenaučili.)

Dala jsem si ledové kafe ve Starbucks na Páté, stálo tři dolary... v Čechách ty ceny ve Starbucks nějak přepískli. Barista mi ho podal a já se zatvářila bezradně. Po chvíli šarádění mi podal brčko a vyspeloval mi slovo STRAW, tomu říkám angličtina v praxi. :D Ptal se odkud jsem a tak. Dnes jsem to, nepřeháním, říkala alespoň desetkrát. Nevím čím to je, ale prostě asi děsně vypadám jako turista, lidi mě na ulici zastavují, baví se, ptají se. Kdykoli jsem přiznala, že je to můj první den na Aljašce, byli z toho všichni neuvěřitelně jupíkovatí. :D Jakýsi Mark z Michiganu, když mě viděl, jak čekám na panáčka, se mě rovnou zeptal, jestli jsem Slovenka...skoro trefil! Byl pyšný na to, že ví, že jsme dvě oddělené Republiky. :D

Asi ve čtyři jsem přišla na pokoj, v batohu jsem měla zbytek BB, většinu pytle BLEbrambůrků a seznam věcí, které jsem si původně chtěla nakoupit - od jídla, přes talíř, až po NESMIRGLOVÝ toaletní papír. Stále jsem myslela, že jsem jen nebyla schopná najít vhodný obchod. Z tohoto omylu mě vyvedla Tanya - prý jí drahé hotové sendviče už celé ty dva týdny. Downtown je pro turisty, kteří chtějí čapnout hotdog a běžet dál. Nechápu jak tu jedí Aljašťané, jenže v téhle části města se prostě zřejmě příliš nebydlí - tedy ani nevaří. Toaleták snad zvládnou zítra - ten používat přece musí!

Tanya má práci jen na 32 hodin týdně, tedy má každý den spoustu času a zoufale hledá druhou práci. A protože tu také nikoho nezná, chodí provozovat shopping. Dnes jsem prodělala rychlokurz. Zběsile oblečení a vše ostatní zkoumáte, ošaháváte, občas zkoušíte a hlavně nic nekupujete. Neustále jsem očekávala klasickou protivnou prodavačku, která Vám nutí zboží, kouká jestli nekradete a prodělala jsem šok. Absolutně klidně můžete obsluhu obchodů říct, že se jen díváte! Jsou milí, příjemní, zajímají se, odkud jste, jaké zboží se Vám líbí, v jakých obchodech jste už byli a roztomile se podivují nad duem Česko-Jamajka. :D A to nejen v běžných buticích, ale i v drahých fur obchodech, o apple store nemluvě. Budu muset hodně trénovat, Tanya byla překvapená, jak moc mi shopping nejde. Ale prodělala díky mě ještě mnohem větší šok - říkala jsem jí, že zpívám ve sboru a ona automaticky předpokládala, že v kostelním. Dalo mi fakt práci jí vysvětlit, že většina lidí v Čechách prostě do kostela nechodí. Nikdy v životě se nesetkala s člověkem, který se nehlásí k žádnému náboženství. Nicméně mentální pecku mi hravě vrátila - v jednom z obchodů na jednou říká: OU, MY DAUGHTER WOULD LIKE THIS... Nechala jsem si tu větu asi dvakrát zopakovat a ono fakt! Tanya je 34, má na Jamajce manžela a dvě dcery, kterým je 7 a 14 let. Uch! Prokázala jsem naprostou neschopnost odhadnout její věk, prostě evidentně nemám černošky ještě nakoukané. :D Tanya se po dětech vrátila na univerzitu a je na Aljašce, aby si vydělala na školné, které na Jamajce platí všichni studenti. Když jsem jí říkala, že ve škole nic neplatím a ještě dostávám automaticky příspěvek na bydlení, vypadala dost rozhodnutě, že bude Češkou. :D

A pak mi řekla strašlivou věc, zítra se odstěhuje! :(

Našla levnější bydlení...a já nejenže nebudu bydlet s Jamajčankou, budu tu SAMA! Celý Backpackers Annex Hostel je dost prázdný, ukazuje se, že pokoje jsou pro dost lidí a jsou spíš dražší (400 dolarů měsíčně). Tanya mi domluvila nějakou jinou Jamajčanku, tam kam se Tanya stěhuje jsou pokoje po dvou, musí se obsadit obě místa a pak to stojí 250\$ na měsíc na osobu. Vůbec nevím, kde to je, zítra prostě po přihlášení se v práci u manažerky zavolám Mary a půjdeme se na ubytování podívat. Chachá, dvě Jamajčanky v jeden týden! Bude to švanda, v životě jsem anglicky netelefonovala. :(

S Tanyou jsme si daly k večeři nějakou čínu v obchodáku, ona používá chilli omáčku po litrech. :D Jedla jsem dneska dvakrát, nic jiného jsem si nekoupila a utratila jsem 20 dolarů. V práci budu dostávat 8.50 za hodinu... budu mít asi docela finanční starosti. Zatím nevím, kolik hodin budu pracovat, mám garantováno minimálně 32 týdně, ale to je strašlivě málo. To budu mít co dělat, abych vyšla. O vydělání na vstupní náklady na Aljašku ani nemluvě. Snad budu moci pracovat víc.

Zítra si musím vyřídit také Social Security Number, abych tu směla legálně pracovat. Všechny podklady mám, tak snad to proběhne dobře a nebudu na úřadě čekat hodiny.

Aljaška zdraví svět. :-*

Den 2

26. června 2013 v 20:44

Ahojte, nejprve stručně:

Úspěšně jsem na federálním úřadě zažádala o Social Security Number. :)

Založila jsem účet v bance Wells Fargo (musela jsem složit 100\$ k otevření účtu :(, ta stovka je samozřejmě pořád moje, jen tam musí ležet, aby byl účet aktivní - promiň, Míšo, tuto nesrozumitelnost ;))

Nejspíš se budu stěhovat. S novou Jamajčankou Mary jsme se včera byly podívat na to bydlení, co objevila. Není to žádný hostel či ubytovna, pronajala by nám pokoj jedna místní paní za 500\$ měsíčně pro nás obě. Musela bych jezdit do práce autobusem tak půl hodiny, zatímco teď to mám deset minut pěšky. Ale zase bych za bydlení trochu ušetřila a nebyla sama na pokoji jako tady v Backpackers.

...Mary je maličká :D

A teď slíbené detaily:

V půl osmé ráno jsem se stavila v Polar Bear Gifts, mluvila jsem s manažerkou Michelle Coxovou. Dala mi kupičku papírů k vyplnění a dvě erární obchodová trička. Jedno je nové žluté a druhé děsivě seprané. :D Michelle mi vysvětlila, že když si ještě ten den požádám o Social Security Number a otevřu někde účet, tak můžu pracovat už ve čtvrtek. Tak jsem se do těchto dvou úkolů pustila.

Federální úřad otevírá v devět, Tanya mi poradila, že tam mám jít dřív, jinak tam strávím hodiny. Byla jsem tam něco po čtvrt na devět a byla jsem i tak dvacátá ve frontě. Potkává se tam zvláštní vzorek společnosti. Buď cizinci žádající o svojí Social Security Card anebo místní, kteří mi přišli všichni postižení nebo zranění. Nejspíš se zde žádá o nějaké dávky nebo tak něco. Když otevřeli, fronta se posunula k takové dotykové obrazovce, kam každý nacvakal, co potřebuje a dostal pořadové číslo. Místní prostě zadali své Social Security Number, věděli ho všichni z paměti. Já jsem zadala, že číslo nemám a pak se mě to začalo ptát na věci, kterým jsem nerozuměla. Měla jsem s sebou slovník, ale za mnou přešlapovalo asi padesát lidí, tak jsem to tak nějak vyhaluzila, ale má slovní zásoba mi vážně výrazně nestačila. Získala jsem číslo J 624 a na tabuli u jedné z přepážek v tu chvíli bylo J 622. Sedla jsem si a čekala. Když se rozsvítilo J 623 všimla jsem si, že pod dotykovým klikátkem jsou nějaké papíry, které jsem zřejmě měla vyplnit. Doběhla jsem si pro ně a začala zběsile vypisovat kolonky - byly tam nějaké osobní údaje (i rasa) a

pak taky věci jako příjmení matky za svobodna (rodičové promiňte, federálové o Vás nyní vědí). Pak tududum a byla jsem na řadě. V okénku byla taková malá paní, mluvila rychle, pořád jsem se jí ptala: "cože?". Trochu mě strašila, že když jim zalžu, mají právo mi zrušit vízum a tak. Lhát jsem se jí nesnažila, jen jsem jí občas dost nerozuměla. Ale snad se vše podařilo a do dvou týdnů by mi do práce měla přijít Social Security Card. :)

Pak jsem si došla na oběd - dala jsem si svůj první hambáč v Americe, u nějakého Čířana v obchodáku na Páté. Měla jsem Cheeseburger bez cibule, hranolky a vodu. Jedenáct dolarů. Napsala jsem SMS Mary, že odpoledne mám čas a můžeme se dojít podívat na to bydlení.

...mňam

A v tomtéž obchodáku jsem vyrazila do banky, kterou mi poradila Michelle. Marně jsem uvnitř hledala nějaký leták, abych si přečetla, co k založení účtu potřebuji. Naběhla ke mě nějaká tamní pracovnice a té jsem vysvětlila situaci. Nabídla mi nápoj a já si vybrala kafe - což bylo ryzí šílenství, bylo hrozné. Ptala jsem se jí, kolik potřebuju dolarů na založení účtu. Jsem si dost jistá, že říkala padesát. Odpoklonkovala mě k jedné z přepážek, kde jsem s jinou slečnou vyplnila osobní údaje (technická rada: V takových situacích nepoužívejte znaky, které nejsou v anglické abecedě!!!), podepsala nějaký vzorový šek, podepsala dočasnou kartu, že karta s mým jménem mi přijde do deseti dnů. (Nechala jsem si ji poslat do banky, neboť nebylo jasné, kde budu bydlet.) No a pak slečna říká, že už zbývá složit jen těch sto dolarů. Hm, tak to co se dalo dělat? Došla jsem z Visy z Česka vybrat stovku a odevzdala ji k otevření účtu. Musí tam prý vždy alespoň stovka být, aby účet zůstal aktivní. Až na otřesnou kávu to proběhlo v bance celkem poklidně.

Mary mi neodepsala, zkoušela jsem se jí dovolat, hovor se spojil, ale nic jsem neslyšela. Došlo mi, že můj mobil asi nefunguje, jak má. :(

Chtěla jsem jít rovnou domů, ale cestou jsem natrefila na plot Anchorage Memorial Park Cemetary. Šla jsem docela dlouho podél plotu, než jsem našla vchod, vyndala jsem foťák a vstoupila dovnitř. Procházela jsem se tam přes hodinu, potkala jsem za celou dobu asi jen dva lidi. Je to zvláštní místo: vedle sebe tam jsou katolické, židovské, budhistické a další hroby. Ze stovek náhrobků člověku vážně běhá mráz po zádech.

...Cemetery

Vyšla jsem jiným vchodem a došla domů.

Tanya byla odstěhovaná a čekal na mě v pokoji zvláštní vzkaz. Psala ho Polka (její jméno jsem si nezapamatovala : ( ), potkala totiž Tanyu, která potkala Mary, která mi vzkázala, že by se mnou to odpoledne chtěla obhlédnout nové bydlení, ale nemůže se mi dovolat.

Zapla jsem počítač a měla jsem ve schránce mail - Mary si ho vzala nejspíš do Tanyi.

Mary Egjuru: Can you come to the home depot on abbott road today by 4:30 so we'll go see the place together and talk to the lady that owns the house. I'll be waiting for you here.

Odepsala jsem, že tam budu a začala hledat, kde to je. Dost daleko od Downtownu, je potřeba jet autobusem. Skypovala jsem s chudákem Filipem a křičela na něj, ať mi kouká zjistit, jak se tam dostanu. Koumali jsme to vážně dlouho a já vyrazila na bus dost na čas. Dle jízdního řádu má autobus číslo 2 asi pět zastávek. V reálu staví asi na 40 místech - lidé si znamenají pomocí takového žlutého provázku, který je natažený po celé délce autobusu. Prostě

stáhnete provázek směrem dolů, ozve se cink a autobus na nejbližším místě označeném značkou BUS zastaví. Nechápu, jak to technicky funguje. Měla jsem děsnou kliku a nějak se mi podařilo vystoupit na té úplně ideální zastávce, která měla být opravdu kousíček od obchodu Home Depot. Na mapě, kterou jsme viděli s Fildou, to vypadalo, že má být v okolí zastávky jediná obří hala, kam chci dojít. Bylo to tam samá obří hala - takové různé sklady a obchody. Měla jsem tak deset minut, otevřela jsem nořas, kam jsem nastahovala mapy, ale ty se mi zavřely. :(

Vydala jsem se kamsi a začala se ptát lidí. Vážně se mě snažili donavigovat, ale nedařilo se... Chodila jsem tam dokola, už bylo dost po půl. Spěchala jsem, pobíhala mezi halami a nakonec jsem se ocitla na nějakém vrakovišti. Šla jsem rychle, neměla jsem mapu, nefungoval mi mobil. Přehlédla jsem nějakou nerovnost a vyvrkla jsem si kotník. Nijak dramaticky (stejně jako už mnohokrát v životě), ale dost mě to bolelo. Byla jsem uřvaná a nikde nikdo. Nakonec jsem našla Home Depot asi v pět. Byla jsem úplně mrtvá a potřebovala jsem najít černošku, kterou jsem nikdy neviděla. A hledejte jednu černošku v obchoďáku, který je něco mezi Ikeou a Makrem. Zděšeně jsem tam pobíhala a věděla jsem, že netrefím zpátky na autobus. Nakonec jsem spáchala zoufalý pokus použít mobil, opět se číslo vytočilo, ale nic jsem neslyšela. Ale nějak jsem Mary asi prozvonila, ona vyběhla ven a našla mě. Měla jsem fakt mnohem víc štěstí než rozumu.

-Vy, co se o mě hodně bojíte - mami - čtete následující sekci na vlastní nebezpečí (NIC SE MI NESTALO!!!)-

Mary mě vzala vedle Home Depotu do obchoďáku s jídlem - fakt s jídlem! Měla jsem u sebe jedenáct dolarů, koupila jsem si toastový chleba (2\$), balíček sýra - 20 dkg (6\$), zubní pastu (2\$).

Pak mi řekla, že nás k novému bydlení odveze jeden Mexičan autem a že neumí moc anglicky. Sednout si do auta k cizímu člověku je jeden z bodů v příručce o obchodování s lidmi, kterou jsme dostali na americké ambasádě, je to v kolonce NIKDY NEDĚLAT. Ale co jsem mohla dělat? Nevěděla jsem moc, kde jsem a neměla jsem ani dolar.

..

Carlos nejvíc Mexičan

A tak jsem jela s Carlosem a Mary vstříc novému housing. Když to teď vidím černé na bílém, dochází mi, že to byl vážně vážně sebevražedný krok... ó bože, jak jste mě sem mohli pustit?

Dojeli jsme do takové vesničky maličkých papundeklových domečků. Seznámili mě s majitelkou - černoškou. V domečku jsou tři pokoje - jeden pro mě a Mary, jeden Carlosův, jeden nějakého dalšího hispánce. Byla bych tam jediný běloch, dost možná i v širším sousedství, nikoho bílého jsem tam neviděla. Byla jsem podělaná (pardon)) strachy. Prohlídly jsme si pokoj i koupelnu a Carlos nás odvezl domů do Backpackers.

-----**konec ultranebezečné sekce**-----

Mary o to bydlení vážně stojí, počítá každý drobák. Brala to tak, že se stěhujeme. :) Trochu mě to děsilo, ale lepší tohle, než v Backpackers sama na pokoji. Přejde mi lepší být mezi lidmi. Musela bych odtamtud jezdit do práce půl hodiny autousem. Řekla jsem Mary, že se jí co nejdříve ozvu.

Doma jsem se zřítla na postel. Přežila jsem!

Den 3

27. června 2013 v 20:49

Ahojte,

den 3 byl zároveň mým prvním dnem v práci. Byla jsem tam od 11.30 do 20.00. Pochopila jsem, že hlavní náplní mého léta bude skládání triček, denně se budou mnou složená trička počítat na stovky! Mám za úkol zdravit zákazníky, ptát se jich zda něco nepotřebují, být báječně milá, urovnávat nabízené zboží a doplňovat drobnosti ze skladu. Na kase jsem zatím nebyla. Většina zaměstnanců v obchodě jsou (podobně jako já) zahraniční studenti... Máme mě jedinou Češku, pak Polku, Číňanku Bobo a několik Bulharek. Práce je v pohodě, lidé jsou milí. Sice moc nerozumím zákazníkům, ale snad se to zlepší. Všichni se celkem dají zvládnout, ale kontinentální Američani mi vážně dělají problém.

Po osmi hodinách stání a popocházení mě děsně bolely nohy, ale aspoň se mi konečně začne dobře spát. (Zatím to nebylo nic moc, tak 5 hodin denně - jen 3 až 4 hodiny tmy tady jsou vážně zabíjäcké.)

Jedna zajímavost: Máme sice nejširší nabídku triček s aljašskou tematikou na celé Aljašce, ale nemáme zkušební kabinky. Sice chápu, že triko se sobem v plavkách člověk většinou kupuje spíš někomu jako dárek než sobě, a tak se typicky nepotřebuje do něj oblékat, ale během mého prvního dne se několik lidí ptalo, kde si může oblečení vyzkoušet. Byla to hned druhá nejfrekventovanější na mě adresovaná otázka. Ta úplně nejčastější byla na trika velikosti 3XL... Máme je a někteří Američané je opravdu potřebují!

...vidíte asi dvacetinu obchodu Polar Bear Gifts :D

A detaily:

Ráno jsem se ptala Michelle, jestli můžu pracovat více než minimálních 32 hodin. Počítají se mnou na 40, na zavírací směny, tedy od tří do jedenácti večer. J Takže budu pět dní v týdnu pracovat a pak mít víkend, tenhle týden mám víkend v neděli a v pondělí.

Bulharka Mira dostala za úkol mě zaučit. Provedla mě celým obchodem, ukazovala na stojany, poličky a říkala tady máme tohle a tady tamto. Bylo to vtipné tím, že jsem většinu těch slov neznala. Předvedla mi, jak se co skládá a co mám říkat zákazníkům. Čekala jsem, že budu dostávat nějaké úkoly - prostě slož tamto, udělej tohle, ale vůbec to tak nefunguje. Prostě si můžu dělat, co chci, skládat, co mě zrovna napadne, chvíli to, chvíli něco jiného. Žlutě otričkování lidičkové pořád pobíhají po obchodě, něco urovnávají, nabízejí lidem pomoc a tak. Je to vážně

mraveniště. Domnívala jsem se, že budu dělat samé intelektuálně nenáročné věci, ale vůbec to není pravda. Třeba při doplňování magnetů se člověku mozek vážně zapotí. Stojíte u obřích kovových sloupů, na kterých je tak 50 různých magnetů, stejné vždy v úhledných řádách. Zapamatujete si několik, které chybí, pak jdete obchodem a snažíte se to nezapomenout. Pět lidí na Vás promluví. Přijdete do skladu a pamatujete si houby. Samozřejmě by si to šlo napsat, ale to je dost pro sraby. :D

Nicméně na tužku došlo, když mi David poradil, že pokud chci, můžu doplnit hrnky a panáky. Problém je, že skleněný sklad je o patro níž a panáky vypadají všechny skoro stejně. Na krámu u regálu jsem si vytvořila poznámky typu: černý sob na modrém, medvěd a sob na bílém, 2 sobi na mapě Aljašky.. no umíte si to představit. Zboží v Polar Bear Gifts má dosti monotematický sortiment. Šla jsem po těch schodech fakt hodněkrát. :D Příště si je prostě nahoře vyfotím a vezmu si foťák do skladu. ;)

Během směny mám nárok na 30 minut přestávky na oběd. Nějak jsem pořád někde pobíhala, takže jsem sice byla v práci od 11:30, ale šla jsem na oběd až v šest. Musela jsem si odpíchnout odchod v zázemí obchodu. Ráno to za mě udělala Michelle, takže jsem to neuměla. Strojček ukazoval 18:04, což mě překvapilo - 24 hodinový čas jsem tu ještě neviděla. Štelovala jsem svojí papírovou kartičku na čárku a vyjelo mi 18:06. Vyběhla jsem ven akorát s peněženkou, chtěla jsem jít zase na burger k Číňanovi do obchodáku na Páté, ale ve spěchu jsem šla na druhou stranu. Než mi to došlo, byla většina pauzy pryč (od 11 jsem nejedla). Otočila jsem se, doběhla k Číňanovi do čtvrtého patra a dala si cheeseburger s sebou. Snědla jsem ho už cestou dolů po jezdicích schodech. V půl jsem byla zpět v obchodě a strojček ukazoval 18:34, když jsem do něj strkala kartu, ale natiskl mi 18:57. Zírala jsem na to a došla se zeptat Davida. Začal mi vysvětlovat, že hodiny se někdy udávají i v celých čtyřiaadvaceti (och, objev). Tak jsem se mu snažila říct, že v tom nevidím svůj problém... A on pak říká "Ye, it's ok, it's in hundreds." Chvilí jsem na něj zírala... jasně, no proč ne?! Aljaštský píchačky měří hodiny na setiny - nevím, proč mě to překvapuje. Zbývajících 150 setin mi uteklo rychle.

Práce asi bude rozumná, nemusím naskladňovat nějaké těžké věci, jenom se člověk hodně naťapká a uskládá tričky skoro do bezvědomí. Teď je všechno nové, časem to nejspíš bude dost nuda. Nejlepší je jedna magnetická tabule, na které jsou natočené do válečků takové ty magnetické náramky, jak se magnetí samy na sebe. Občas tam zákazník nějaký vrátí tak šikovně, že jich musíte přeskládat dvacet, protože se na sebe nalepí. :D Jo to mě baví, to je hravá práce. :D Jsem zvědavá, jak dlouho mi nadšení vydrží...

Večer jsem hledala autobusy do plánového nového bydlení. Ukázalo se, že po desáté nejede jediný. Začala jsme psát Mary smutný mail, že ze stěhování nic nebude, když někdo klepe - byla to Mary. Konečně si našla druhou práci. Je to v nějakém baru, do jedné do rána. Takže s dopravou máme problém obě a tedy zůstáváme v Backpackers.

Vzhůru do stereotypu,

pracující Aljaštanka.

Jazykový dovětek:

bib = bryndák

Den 4

28. června 2013 v 20:49

ÓÓÓ láske, moc mi chybíš.

Tolik postrádám Tvůj černý lesk a vůni....Kéž bych Tě měla vedle sebe, můj drahý espressoři.

Jedno kafe denně a 5 hodin spánku...padá mi hlava na klávesnici.

V práci to celkem šlo. Skoro celý den jsem skládala dětské oddělení. Trička jsou tam maličká, takže se uspořádávají dobře.

Jsem frustrovaná, já těm lidem prostě nerozumím. Obsluhovala jsem dnes jednu protivnou paní, která řkala, že je z Kalifornie a tam by se jí nestalo, aby někdo nevěděl, co je "TŮTÝZ". Ukázalo se, že nejmenší dětská trička mají velikosti T, TT, TTT... no už to alespoň vím. :D

K obědu jsme měla Bacon Cheesburger - naposled takhle superdrahé jídlo, protože holky v krámu mi vysvětlily, kde nakupují v Anchorage - ve Walmartu. Je to trochu z ruky, prý se tam dá dojet cabem za 10\$. Zítra pracuju od tří, tak tam zkusím předtím zajet.

Jdu spát, jsem hrozně zničená, mějte se.

P.S. Ted' jsem si psala s Filipem, je ve Frankfurtu a za chvíli nastupuje do druhého letadla směr San Francisco, držme mu palce, ať mu těch deset hodin uteče...

P.S.2. Něco jsem Vám zapoměla říct: Zjistila jsem, že moje druhá Jamajčanka není Jamajčanka. :D Tanya mi řekla, že Mary je Jamajčanka, tak jsem se na to Mary neptala. Včera se na to Mary ptala Sylvie (ta Polka). No a ukázalo se, že Mary je Nigérijčanka. :D

Tedy osoby a obsazení:

Tanya - Jamajka, moje první spolubydlící

Sylvie - Polsko, moje kolegyně z práce, jejíž věci bydlí se mnou

Mary - Nigérie, moje budoucí spolubydlící - prý se nastěhuje ke mně do Backpackers, pořídila si kolo :))

Bubu - Čína, moje kolegyně

Mira - Bulharsko, moje nadřizená kolegyně, která je v Anchorage už třetí léto

Carlos - Mexiko a to je vše co o něm vím

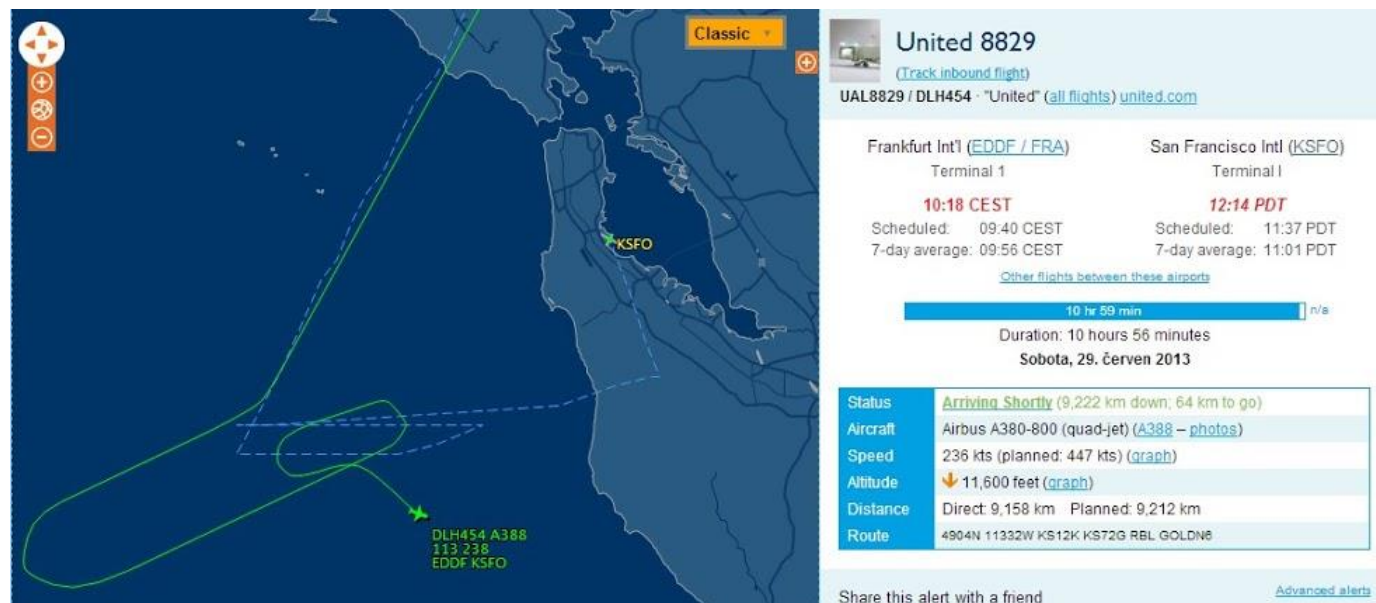
a pak tedy pár Američanů.

Den 5

29. června 2013 v 10:33

Ahojte,

Filip je v Americe! :)

Nyní novinky o bydlení... Mary se ke mě nastěhovala. :) Takže mám na pokoji nejen Nigérijku, ale také hrnec a žehličku. :D

Narazily jsme na zajímavý problém - v lednici je jídlo, které já myslela, že je Silvy a Silva myslela, že je moje a Maryno také není. Odhlasovaly jsme, že je Tanyi, která s námi už několik dní nebydlí. Musíme jí nějak zavolat - pět plechovek fazolí, těstoviny a instantní nudle není finančně triviální záležitost. (Mimochodem ano, vážně je tohle v lednici - Jamajčani mají divné zvyky.) No ale protože místo abych se ráno dopravila do Walmartu, jak jsem plánovala, sledovala jsem ťupku mířící k San Franciscu, tak jsem stále bez jídla. Takže jsem cestou do práce čapla ony instantní těstoviny - koupím je zítra nazpět, protože zítra do toho krámu OPRAVDU půjdu! Nejdu totiž zítra ani pozítří do práce. ;)

Ráno mi v práci Keily řekla, že bych třeba mohla naskladnit mikiny. Máme v obchodě 70 držáků a Keily mi napsala, že na každém mají být od jednoho typu 3 S, 4 M, 4 L, 3 XL, 3 XXL. Tak jsem se do toho dala, na držácích chybělo průměrně řekla bych tak 6 kusů, tak jsem si psala poznámky a bloudila po obřím sklepním skladu a hledala je. Sklad je strašlivě nacpaný, musíte se doslova prodírat věcmi... vyzkoušela jsem opakovaně, co všechno Vás může praštit statickým nábojem, když se pořád dokola protačujete skrz ramínka ověšená flaušovými mikinami.

Za dvě hodiny jsem byla fakt unavená, za čtyři naprosto grogy a nebyla jsem ani v půlce držáků.

Naštěstí přišla Bobo, že chce pomoci s nějakými tričky, tak jsem to udělala a pak jsem si vzala přestávku a zalila si nudle. Máme totiž v Breakroomu k dispozici jednorázové talířky, mističky, kelímky, příbory a snad dlouhodoběji použitelnou mikrovlnku, vyráběč horké vody a pikslu instantního kafe...Heč :)

Pak jsem ještě asi dvě hodiny nosila mikiny, některé typy jsem vůbec nenašla. A ještě i večer jsem se ve skladu pořád ztrácela. :D

Asi v půl jedenácté přišel Mathew, jestli jsem naskladňovala dnes mikiny? Myslela jsem, že mě chce sprdnout, že to není dodělané. Ale problém byl jinde. Ptal se mě, jestli mi někdo vysvětlil, jak to dělat. Ukázala jsem mu papír s čísly

od Keily. Chytil se za hlavu, čísla byla špatná. Správně to mělo být 2 S, 3 M, 3 L, 2 XL, 2 XXL, tedy o pět míň na každém držáku. Takže jsem nanosila tak tři sta mikin místo tak sedmdesáti. A to není nejhorší, Mathew to zítra bude celý den nosit zpět, protože já nepracuji. Myslím, že bude vážně šťastný, jak důkladně jsem to udělala. :S

Všechno mě bolí naprosto zbytečně, ale aspoň se mi bude dobře spát. :)

A teď trocha obchodové osvěty:

hoodie = klokanka

sweater = mikina se zipem

be wrong sized = mít špatné lepítka s velikostí

ornaments = podivné sošky u vchodu

locker = skříňka

holder = ramínko

fold = skládat

stock = naskladňovat

clock in/out = odpíchnout si

shotglass = frťan

Dětské velikosti oblečení:

6 Mo, 12 Mo, 18 Mo, 24 Mo

T, TT/2T, TTT/3T

XS Y, S Y, M Y, L Y, XL Y (for Youth)

Jen pořád nevím, jak na sebe měsíční a ...týz velikosti navazují. :(

Začínám se bát, že přijdu o čtenáře... Dění na krámu bude nejspíš dost nuda a co teprve čtení o něm... :(

Ale o volných dnech budu jistě něco podnikat, tak mi zůstaňte věrní. ;)

P.S. Učila jsem dneska Kit a Mathewa větu TOHLE JE POTŘEBA SLOŽIT! Stoprocentně mohu říct, že byste ji nerozeznali. Ale snaha byla. :D

Den 6

30. června 2013 v 20:55

Ahojte, dneska nemám moc co psát, protože jsem se děsně flákala. :D

Dala jsem všechny fotky z loučení s Nezvěsticemi, Prahou a Vitinkou, z letu a dosavadního pobytu na Aljašce sem:

<https://plus.google.com/photos/105744310543911277430/albums/5895455282616470817>

Tak se můžete kochat. :)

Povídala jsem si dnes s Filipem, se kterým jsme konečně na stejném kontinentu. :) Viděla jsem přes webkameru jeho a Kubův apartmán, je vážně luxusní. Každý má vlastní televizi ve vlastní ložnici, společnou v obýváku, klimatizaci, vybavenou kuchyň, měkký gauč, pěknou koupelnu, pračku, sušičku a dle Filipových vlastních slov, by si mohl dávat každé trenýrky do jiného šuplíku. :D Facebook se holt umí o své borce postarat, jen kdyby ještě zařídil, aby měli včas klíče a fungovala jim všechna světla. :D

Po poledni jsem vyrazila do Carrs, což je obchod s jídlem a jak mi Mary poradila, je blíží než Walmart. :) Musela jsem si poprvé, co jsem na Aljašce vzít na sebe bundu, nesvítilo sluníčko. Našla jsem si na googlemapách pěší trasu z hostelu do Carrs, měla být dlouhá asi tři kilometry, ale psalo se tam, že pěší trasy jsou ve verzi beta a je možné, že někde nebudou chodníky ani pěší stezky. No a taky nebyly! Google mě, jak jsem si z domova pamatovala, vedl na Minnestota Drive, která je vážně drive - taková dálnice. A protože mám pořád jen mapu z informací, na které je suprově Downtown, ale ostatní části města prťavé a nepodrobné, neměla jsem náhradní trasu. Tak jsem se rozhodla, že se vrátím na zastávku autobusu, kterou jsem viděla cestou a svezu se přes Minnesota drive - viděla bych Westchester Lagoon alespoň z autobusu. Jenže ten jel chvilku předtím a jezdí jednou za hodinu. :(

Tak jsem se chvíli nešťastně rozhlížela a přešlapovala na zastávce a najednou vidím tohle:

Vběhla jsem dovnitř a ano! Obchod jídlem! Procházela jsem ho vážně dlouho, hledala jsem něco jedlého a levného, nic takového jsem samozřejmě nenašla, levné není nic.

Nakonec můj nákup dopadl takto:

krabice papírových kapesníků - 1.49\$

octové brambůrky - 2.99\$... byly super (nebyly z Aljašské produkce)

balení asi šesti mrkví - 1.19\$... na rozdíl od místních brambor chutná normálně

sklenička oliv - 1.99\$

balíček krutů šunky 9oz = 255.15 g - 4.69\$

čínská instantní nudlovka - 1.09\$... dvakrát

2 velká rajčata - 3.48\$

krabice kuskusu na 4 porce - 2.49\$

cosi bez toastovým chlebem a vekou v akci 2 ks - 6\$... nedobrý, světlý, nasládlý

Celkem 26.50\$, kterých se mi podařilo zaplatit českou visou a podpisem. :)

Mléko jsem si nekoupila, neboť se prodává v plastových kanystrech o objemu 1 galon = 3.785 l a než něco takového koupím za něco přes 6 dolarů a ponesu dva kilometry domů, ochutnám to Maryino v ledničce. Možná jsem paranoidní, ale na bramborech a pečivu přece také není co zkazit a přesto... :-S

Došla jsem domů a najedla se, hurá!

Večer jsme s Mary koukaly v televizi na film Hangover (u nás známý jako Pařba ve Vegas), byla to docela sranda a Mary si přitom dala večeri - toastový chléb namazaný máslem ohřátý v mikrovlnce a vejce s rajčaty, cibulí, houbami a kořením. Dala mi ochutnat, rozlepíte ten toast slepený rozhrátým máslem a dáte vejce s ostatním dovnitř. Měla to vážně dobré. :)

A šla brzo spát, kvůli dvěma zaměstnáním vstává v pět... :(

Rozhodla jsem se, že než půjdu spát já, naučím se ty zatracené místní jednotky:

1 lb = 0.4536 kg = 16 oz = 16 * 28.35 g, oz = trojská unce

1 Gal = 3.785 l = 4 quarts

°F = °C * 1.8 + 32

1 ft = 30.48 cm = 12 in = 12 * 2,5399 cm

A stručná jazyková vsuvka, co mě dnes naučila Sylva:

have a nap = dát si šlofíčka :D

P.S. Množí se dotazy, jak fungují časy na blogu, pokusím se to vysvětlit. Časy pod nadpisy článků se genrují automaticky, jde o okamžik, kdy jsem zveřejnila příspěvek v českém čase.

Časy, co píšu já v textu, jsou aljašské, tedy pokud z něj chcete získat český, je třeba přičíst k uvedenému 10 hodin.

No a co se týče dnů, den 1 bylo úterý 25. června a dál jdou daporty den po dni, ať už jsem článek napsala kdykoli. Tedy den 6 je článek o mých zážitcích z 30. června. Tak snad jsem to příliš nezamlžila. :D

Dobrou... :-*

Den 7

1. července 2013 v 20:57

Ahojte, na Aljašce pršelo... skoro celý den.

Jako důsledek toho jsem nevytáhla paty z pokoje a shlédla z počítače v češtině přes dvacet Mashů. :D Těšila jsem se na tohle celé zkouškové.

Ve tři jsem se rozhodla, že si udělám kuskus k obědu, pokusila jsem se otevřít krabici a většina obsahu se rozprskla po obýváku. Následující hodinu jsem vybírala kuskus z koberce. Pak jsem si chtěla konečně udělat to jídlo, zvedla krabici a jak se ukázalo, sypala i zespoda. Tak jsem ještě uklidila kuchyň a pak úspěšně poobědvala kuskus s rajčaty a olivami. V krabici zbylo trošičku na dně, plánovala jsem ho jíst vícekrát, ale i takové události jsou potřeba. Člověk se alespoň sám sobě zasměje. ;)

A celý den jsem upíjela Mary mléko, příště si koupím své.

Wifi na pokoji v hostelu chvíli funguje a chvíli ne, proto se ne všechny hangouty domů daří. Promiň, babi.

Mějte se krásně a **sledujme Filipovy osudy u Facebooku**, nebude nás jistě dlouho napínat a přidá další události. :)

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/>

P.S. Úspěšně mě kontaktovala lady Kirkham, což je paní z nedalekého Homeru, která je stabilní Aljašťanka a nedávno byla na návštěvě v Čechách, kde jí v Trhanově o mně řekli. Příští týden jede do Anchorage, takže půjdeme někam na jídlo. :) No snad jí budu rozumět.

A gratuluji Vám všem, kdo jste právě prošli písemkou z analýzy, jste nejlepší. :)

Den 8

2. července 2013 v 10:43

Ahojte,

tak zaprvé, mise splněna! Mám foto s alespoň některými lidmi z obchodu. :)

Zleva: Kejdý (nevím, jak se to píše) - Aljašt'anka, Ginka = 'G' - Bulharka, Mathew - Aljašt'an, a UFON, za kterého jsem tu považována, neboť:

- neznám žádnou soudobou populární muziku,
- neumím pořádně anglicky (dnes mě Mathew učil, jak říct: Shut up, Mathew! ale i mnohem horší výrazy, aby nebylo všem hned jasné, že nejsem místní),
- studuju matiku,
- svačím mrkev (měla jsem i toastový chleba se šunkou, ale přistihli mě zrovna s mrkví, která je v rozporu s americkými hranolkovými zvyky)

Ba ne, jsou na mě hodní, jen si ze mě trochu dělají legraci... ;) Mathew se speciálně vyžívá v dělání vtipů, na které prostě nejsem jazykově vybavená. Ale na druhou stranu mě dneska asi dvě hodiny učil naskladňovat a měl s mým ztracením ve sklepech a neustálým "WHAT?" vážně svatou trpělivost!

Mimochodem, Ančo, Mathew loni dodělal High School, pak šel na nějakou vysokou, kde nevydržel ani semestr, pak dělal pár měsíců nějaké dobrovolnictví a teď se uvidí. Žere medvídka Pú, má tetování na zádech (co nevím, tak dobře se neznáme) a je od narození čistokrevný Anchoragešt'an. ;)...Konec seznamkové sekce. :D

Dnešek jsem zahájila časným ranním telefonátem s Filipem - řešil, co dělat s kafem, které si vzal v práci omylem... To já bych věděla, co s kafem... :D

Pak jsem stála před zajímavým problémem, rozhodly jsme se totiž s Mary, že prostě sníme to jídlo po Tanye. Přece to nevyhodíme a ona se nám neozývá. Takže jsem byla v naší pokojové kuchyňce s hladem, plechovkou fazolí, lžící

a pánví. Jediné, co mi chybělo ke štěstí, byl otvírák. Čapla jsem tedy plechovku a kreditku, v recepci hostelu jsem zaplatila další týden (mám domov až do devátého, heč!) a pak se nenápadně zeptala, jestli ve společné kuchyni není něco, čím by šlo otevřít plechovku. (Těšila jsem se na své první jídlo nějak tou dobou, kdy Filip měl za sebou asi tři snídaně a svačinu :D). Recepční Bulharka mi tvrdila, že určitě v kuchyňce něco najdu, ale opak byl pravdou. Nakonec mi půjčila kartu od většího sídla hostelu (my jsme pouze Annex Building), kde se mi podařilo v kuchyni otevřít plechovku a s tou jsem se vracela na pokoj. Hodila jsem fazole na pánev, nijak nechutnaly, tak jsem do nich přispala nějaké Maryino koření... zacházela jsem s ním velice opatrně, přesto to pánilo až dost. :D

No a pak jsem vyrazila do práce. Začíná to být trochu nuda, člověk je celý den na nohou, běhá tam a zpátky, elektrizuje si vlasy o na sebe nalepené stojany ve skladu, skládá trička a říká lidem, aby se zeptali někoho jiného ve žlutém tričku, neboť jazykové problémy přetrvávají.

Monotónní den zachraňovala Kejdý, kterou jsem potkala prvně a která je děsně jupíkovatý a povídací domorodý Aljašťan. Navíc vloni byla pár dní na výletě v Praze. Bulharky ji učily azbuku, já ji učila psát háčky i čárky a bylo o zábavu postaráno. No a pak tedy Mathew a jeho žerty nás taky udržují při vědomí. Mimochodem takhle vypadá Aljašťan, co dostane hlad... objedná si do práce čtvery hranolky s odpovídajícím množstvím kečupu. :D

K hranolkám měl věci, které vypadaly jako rybí prsty. Viděla jsem je ochutnávat Miru, o které vím, že je vegetariánka. Tak jsem se trochu vyptávala a ukázalo se, že je to ze sýra a vážně dobré! Jinak řečeno jsme sváču s holkama Mathewovi snědly. :D

Konečně jsem si dnes o své přestávce udělala jmenovku na skříňku...

Mathew měl na toho Púa nějaké egoistické připomínky, ale já měla sbalené ty samolepky už z Prahy, takže 'Shut up, Mathew!'

Pak ještě pár hodin skládání a domů z práce jsem přišla chvilku před půlnocí. Budu mít asi stabilně dva dny v týdnu volno a jinak od půl třetí do jedenácti večer. Alespoň si můžu doma uvařit oběd. :)

P.S. Viděli jste Filipův nový příspěvek?

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/prvni_dny.php

Ten se ale má, co... :)

P.S.2 Pište komentáře, za dosavadní, děkuji, moc mě těší. :)

Mějte se také krásně jako my, užívejte léto!

Již druhotýdenní Aljašťanka

Den 9

3. července 2013 v 23:27

Ahojte,

tak zaprvé jsem zjistila, že mohu odpovídat na komentáře! Tedy se velmi omlouvám všem, kteří mi doposud něco k článkům napsali a já jim neodepsala - mami, Petro, Pavle, Káto, Lukáši, Vitinská babčo, Aničko, Míšo, babi, Bájó, Magdo, Filipe - a slibuji, že pokud Vás to neodradilo a znovu něco napíšete, budu odpovídat Vám i všem ostatním! Už se moc těším na další Vaše postřehy a podporu... :)

Dnes, když jsem přišla do práce, zavolala si mě manažerka Michelle, že pro mě něco má. Obdržela jsem dva dopisy s mým jménem a adresou obchodu. V prvním byla moje Social Security Card! Naivně jsem si myslela, že když se ta věc jmenuje Card, že to bude opravdu kartička, je to ale jen papír s mým jménem a číslem, které mi pro legální práci zde federální úřad přidělil. V druhé obálce byl jeden papír s hlavičkou Polar Bear Gifts, mým jménem a následujícím:

pay period begin: 6/15/13

pay period end: 6/28/13

Hours Rate Gross Desc CUR YTD

16.00 8.500 RT 136.00 Esc .99 .99

.72 12.750 OT 9.18

Direct deposit: 144.19

Ano - vypadalo to jako výplata za první dva dny v práci! :)

Během dne jsem prošla zaučováním na kase. Její používání je dosti intuitivní, jediné co to kazí je, že na malém zboží nejsou napsány ceny a na krámě jsou všechny možné akce. Například kupte 10, dostane jeden zdarma, při více než pěti kusech zaplatíte polovinu a podobně, což si člověk prostě musí pamatovat. Snad se to časem naučím, zatím se pořád všech na všechno ptám. ;)

Večer jsem se koukla na účet a vážně, 144.19 se tam objevilo. **Takže můj Den 9. na Aljašce byl jednoznačně významný - umím přijímat výplatu! :)**

Mary přišla velmi pozdě s takovým obrovským černochem a nesli si spoustu jídla i pití. Jediné, co jsem o něm zjistila, že je z Floridy. Dobře se bavili, a tak jsem se stáhla do pokoje a šla spát.

Den 10

4. července 2013 v 22:26

Den nezávislosti!

Čekala jsem načančaná domy a oslavující davy místních lidí valící se ulicemi, ale vůbec. :(

Kdybych si nezapomněla svačinu, vůbec bych si nevšimla, že je čtvrtý červenec něčím jiný.

O obědové pauze jsem si chtěla dojít na nějaký hamburger (za draho, ale co naděláte, když skleróza pracuje), vzala jsem za dveře Mallu na Páté a zavřeno! Tak jsem šla po Páté a snažila se najít otevřený alespoň jediný ze všech sendvičáren a fastfoodů. Už jsem to chtěla vzdát, když jsem uviděla pajzl alias pizzerii obsypanou turisty - jediný otevřený zdroj potravy široko daleko. Dala jsem si dva kousky sýrové pizzy s sebou za 7\$. Půlcentimetrové těsto, centimetrové na kraji, s přílišným množstvím rajčatového blemcu a minimem sýra. :(

Nejenže jsem si oběd moc neužila, ale navíc mě při pohledu na tu restauraci napadaly jisté chmurné myšlenky - mamí, mám všechna dostupná očkování proti žloutence?! (Prý mám, uf. :))

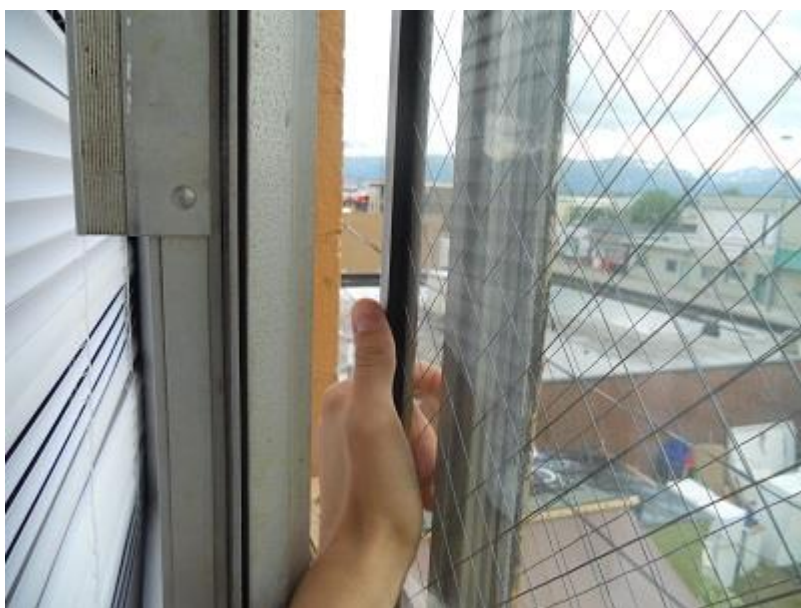
Na rozdíl od Filipa i Mary, já byla v Den nezávislosti normálně v práci a dokonce celý den na kase! Při večerním počítání se ukázalo, že mi rukama prošlo 35 různých kreditních karet a spolu s hotovostí jsem namarkovala prodeje za skoro 2 000 \$. A to Cat a David pracovali na svých pokladnách ještě mnohem rychleji. Budu na kase celý týden, jestli něco spočítám špatně, nikdy to nesplatím! :-S

Viděla jsem z okna našeho pokoje půlnoční ohňostroj - tak alespoň nějaké oslavy. :)

Mimochodem když už jsem zmínila naše okno, je architektonicky poněkud zvláštně vyřešené, posledních pár chladných dní to mě a Mary trochu trápí:

...zavřené okno :(

Tak snad začne být zase trochu tepleji...

Mějte se krásně a přečtěte si, jak trávila Den nezávislosti naše programátorská elita!

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/den_nezavislosti.php

Jazyková poznámka na závěr:

hat pins = tématické špendlíky na kšiltovky

A jedna oprava:

hanger = ramínko vs. holder = držák, na který se věší ramínka

Ahojte,

strávila jsem celý den v práci. Často se stává, že lidem kolem nerozumím. Nicméně v posledních pár dnech jsem nabyla dojmu, že když pochopím, na co se ptají, moje angličtina stačí na to, aby pochopili, co mám na mysli za odpověď.

Následující situace mě vyvedla z tohoto omylu:

Scénická poznámka: Mathew přiváží na rudlíku krabici se zbožím, kterého máme na krámu nedostatek, a začíná jej vybalovat.

Mathew: Míšo, máme támhle dost těchto mikin? (Ukazuje na mikinové oddělení obchodu a drží modrou mikinu.)

Míša: Tam vůbec není držák s těmito mikinami.

Mathew: Tyhle jsou tady, ale je TAM dost těchto modrých mikin?

Míša: Není tam žádný držák s těmito modrými mikinami!

Mathew: Co říkáš nedává smysl, rozumíš, na co se Tě ptám?

Míša: Jo.

Mathew: Tedy znovu, je tam správný počet od všech velikostí těchto?

Míša: Na žádném z držáků nejsou tyhle!

Scénická poznámka: Mathew nasupeně odchází do mikinového oddělení, Míša jde za ním. Mathew tam marně hledá držák s tamtěmi modrými mikinami, není tam.

Míša: To jsem se Ti snažila říct.

Scénická poznámka: Mathew mizí v dále.

Co se vlastně stalo jsem pochopila až o mnoho setin hodiny později. Mathew přivezl ty mikiny v krabici = PACK [pæk], já mluvila o nasouvacích držácích, kterým se tu říká PEG [peg]. Pro Američana je rozdíl mezi [pæk] a [peg] zřejmý, ale já ta slova neslyším, tedy ani nevyslovuji, rozdílně. Takže když mě Mathew slyšel akorát několikrát zopakovat, že tam není žádná krabice s těmito mikinami, už chápu, proč tvrdil, že to nedává smysl. A než zmizel, nejspíš neřekl NE DRŽÁK, ALE DRŽÁK. :D

Budu muset zjevně na jazyku a výslovnosti ještě hodně zapracovat...

Jazykový koutek na závěr:

key chain = přívěsek na klíče

can coozie = protiohřávací obal na plechovku

apron = kuchyňská zástěra

cave = jeskyně

bracelet = náramek

plain = bez příchuti (o jogurtu, sýru,...)

Den 12

6. července 2013

Ahojte,

byla jsem celý den v PB na kase. Podařilo se mi způsobit jen dvě nepříjemnosti.

První se týkala Indky, která se mě velice diskrétně snažila na něco zeptat, já jí klasicky nerozuměla. Tak jsem kynula na Mathewa, ať to jde zachránit, ale lady se pořád snažila mluvit se mnou a ne s ním. Mathew to nakonec nějak vyřídil a pak mi přišel říct, že chtěla tampóny, a tak se snažila najít pomoc u dívky. Chudák dáma, ale naschvál to nebylo. :(

A ke druhé došlo po několika hodinách rutiny markování. Kasa se najednou uprostřed nákupu brýlatého pána divoce rozpíjala, jak jsem ji ještě nikdy pípat neslyšela. Vyděsilo mě to skoro tak, jako když mi tehdy takhle poprvé nadával můj pražský kávovar, když mu došla voda. Jak mi Cat vysvětlila, v kase došel papír na účtenky. Ale než jsme ho vyměnily a než jsem se znovu přihlásila jako markující osoba, vytvořila se samozřejmě fronta zákazníků. Všechny jsem je odbavila a pak koukám, že brýlatý pán vytahuje nákup a řeší něco s Kočkou. Ukázalo se, že si kasa zapamatovala namarkované položky i přes svůj hysterický záchvat, takže když jsem po přihlášení naťukala pánovi celý nákup znovu, prostě to přičetla. Položky na účtence neseseděly s celkovým součtem. Tak jsem se mu omluvila, vrátila mu peníze a šla se z toho vzpamatovat instantními nudlemi a instantní kávou s instantním mlékem - popořadě ušly a hnus.

Vím už směny na další týden (týden v PB začíná vždy v sobotu):

Dnes: 2.30 - 11

Sun: Off

Mon: Off

Tue - Fri: 2.30 - 11, R (R jako register = kasa, už u mě v rozpisu není výhružné T jako training = ňouma v zácviu)

Na zítřejší volný den plánuji v tomto pořadí:

- navštívit Westchester Lagoon (a zjistit Alče, jestli je sladká či slaná)
  - nakoupit si jídlo
  - poprvé si na Aljašce vyprat - v hostelu 1.25\$ za pračku a 1.25\$ za sušičku
- A pondělí naplánuji podle toho, jestli se se mnou bude nebo nebude chtít ten den sejít lady Kirkham. :)

Na závěr dnes nasbíraná jazyková osvěta:

rude = hrubý, neslušný

suspenders = kšandy

claw = dráp

yell (on SB) = křičet (na někoho)

salt and pepper shaker set = sada slánka a pepřenka

sweep = zametat

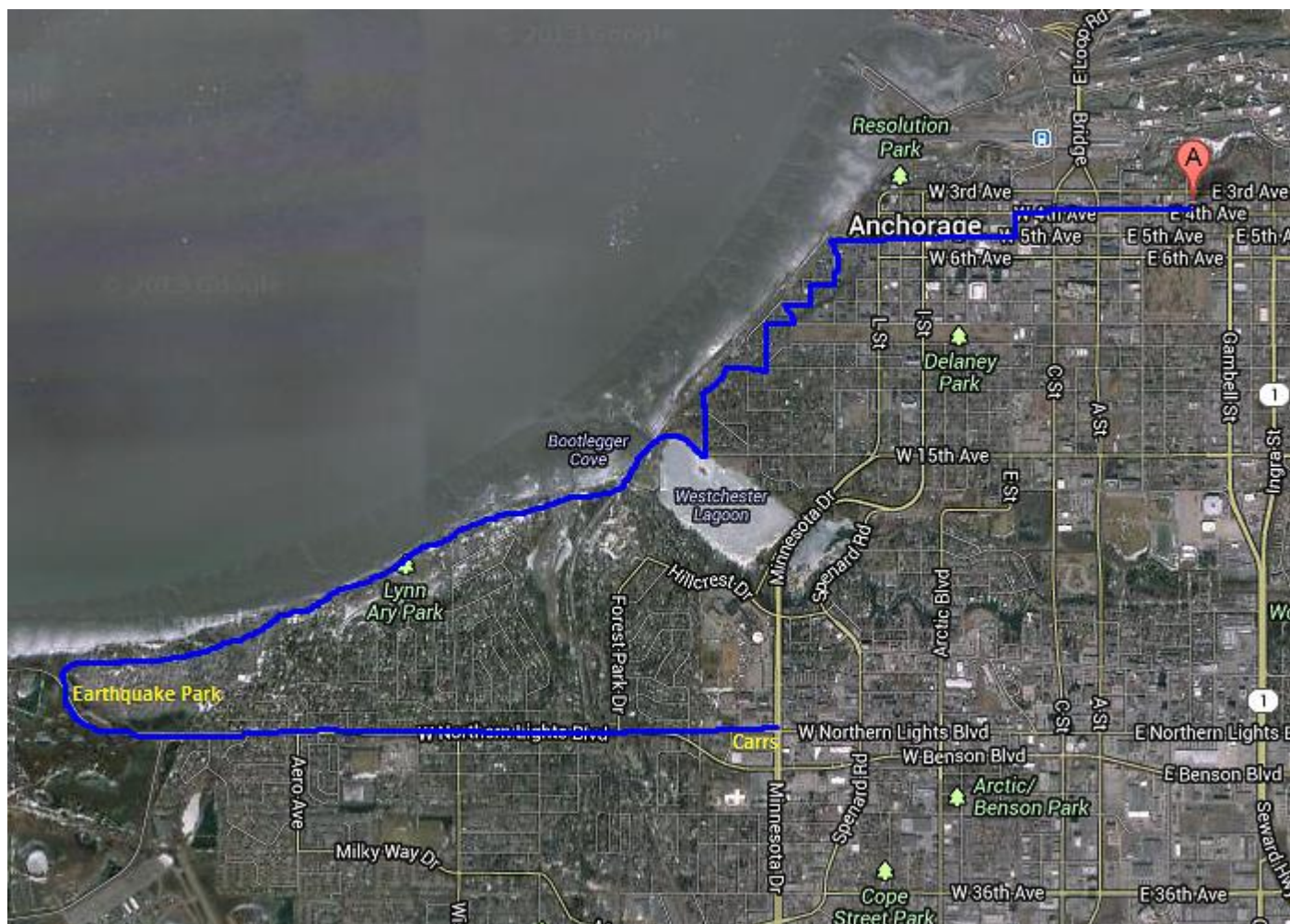
Mějte se a přeji hezký zbytek víkendu (mně dva dny volna teprve začínají - muhehe). :D

Den 13

7. července 2013

Plán:

- navštívit Westchester Lagoon - splněno (a dokonce Earthquake park!)
- nakoupit si jídlo - splněno (tentokrát jsem Carrs našla!)
- poprvé si na Aljašce vyprat - splněno (i vysušeno, celkem za 2.75\$)!

A teď detaily:

Nařídila jsem si budíka na desátou, abych vše stihla. Oblékla jsem si moirové tričko a rozhodla se začít svůj výlet v informacích na Čtvrté s cílem získat tam lepší mapu. Velmi oceňuji, že po celém Anchorage rozdávají mapy zadarmo, ale je v nich podrobně jen Downtown, zbytek města je zachycen jen stěžejnými magistrálami. Byla bych ochotná si klidně za použitelnou mapu zaplatit, ale v informacích měli jen jednu jinou, a to nějakou cyklistickou, také velmi hrubou. Ale vzala jsem si ji, co můžu dělat. Ptala jsem se tam, jak nejlépe k Westchester Lagoon. Paní mě nepotěšila, že prý zrovna ta část pobřežní stezky, po které se tam jde nejlépe, je v rekonstrukci. Takže, jak vidíte na mapce, k Westchester Lagoon jsem nemohla jít po stezce při pobřeží, ale musela jsem jít klikatě uličkami, ale šla jsem odhodlaně - přece neselžu hned v bodu jedna svého denního programu... a cíle jsem dosáhla! Když jsem proběhla U Street a poprvé uviděla lagūnu s kachny a racky, okolo lesy kam jen oko dohlédne a za tím vším místy zasněžené hory lehce schované v mracích, spadla mi čelist. (A to podotýkám, že mě tohleto no, však víte - příroda - nikdy moc nebralo.)

Směrem, kterým na fotce koukám, je zelený val, na něm koleje a už jenom obloha... Když jsem to viděla, rozhodla jsem se jít alespoň kousek dál po Coastal Trail a vidět moře, které za valem nevyhnutelně muselo být. A bylo, jakmile stezka tunýlkem podešla trať! Pak jsem prostě dávala jednu nohu před druhou na dokonalé asfaltové cestičce, koukala vlevo do lesa a vpravo na tohle:

...Coastal Track

Dvě a půl míle utekly jako nic, takový výhled se neomrzí a najednou byl přede mnou Earthquake Park. Tam jsem konečně pochopila, proč se u nás v krámu turistů ptají po repelentech, když jsem v Downtownu ještě nepotkala jediného komára. Zato tady mezi stromy to bylo s moskyty asi tak strašné, jako vloni na Lužnici. Měla jsem bundu a dlouhé kalhoty, koukala mi akorát hlava a ruce od zápěstí dolů. To obojí mám děsivě poštípané, nejhorší je to ve vlasech. :(

Popravdě pádila jsem z Earthquakeského Parku zpět do města, co mi jen nohy (a bohužel i komáři) stačily(i).

Šla jsem po Northern Lights Boulevard rozhodnutá ji projít až k Minnesota Drive, neboť na rohu těchto dvou ulic je Carrs - obchodák s jídlem, který se mi při minulém pokusu nepodařilo najít. Cestou jsem pozorovala obří auta, která se tu vydávají za osobní a rozmyšlela jsem, co si koupím. Rozhodla jsem se, že si nakoupím za 50\$ dolarů jídlo na týden. Částka se podařila, jestli to bude na příštích šest dní stačit, se uvidí. Platila jsem debitkou z Wells Fargo, která je stále dočasná. Musím se do banky někdy dojít zeptat, jestli už mají tu s mým jménem. :) Nákup mi do tašek skládala Turkyně v mém věku, je smutné, že má práce není o moc méně nesmyslná než ta její. :-/ Venku jsem

většinu věcí přeskládala do batohu, který byl vážně těžký, zbyla mi v ruce jedna taška a galonový kanystr mléka. Měla jsem vážně štěstí, autobus jezdí jednou za hodinu a mně se ho akorát podařilo doběhnout. :) Zkušeně jsem měla přesně 1.75\$ na jízdné.

Doma jsem si dala sprchu, obědovečeři (trochu z šestilibrového pytle mražené trojbarevné zeleniny - kukuřice, mrkev, hrášek a fazolové lusky) a odhodlávala jsem se ke splnění bodu tři.

...noviny kvůli Sunday Comics :D

Naházela jsem světlou špínu do igelitky a vyrazila na recepci zjistit, jak to chodí. Vše vypadalo jasně, prý je vedle praček dokonce i měnicí automat na čtvrtáky, kterých na jednu várku je potřeba 11 (1.50\$ pračka, 1.25\$ sušička). Jediný problém byl v tom, že automat bere nejvýše pětidolarovky, ale já měla nejmenší deseti. Tak jsem se vrátila na recepci, slečna na výměnu bohužel neměla. Tak jsem šla na pokoj, stále s sebou vláčeje tašku s prádlem, prohledala jsem své kapsy a nic jsem nenašla. Už jsem to chtěla vzdát, když jsem si všimla, že sousední pokoj má otevřené dveře a uvnitř někdo je. Došla jsem pozdravit a vysvětlila jim svůj problém. Koukali na mě zvláště, až později jsem pochopila, že nemluví moc anglicky. Tak jsem mávala desetidolarovkou a říkala: CHANGE? CHANGE? Chlápek to pochopil, vysvětlil to slečně a ta sáhla nahoru na ledničku a sundala obří, VÁŽNĚ OBŘÍ, pytel s centy. Tak jsem se začala bránit, rovný tisíc centů jsem vážně nepotřebovala, začala jsem poklonkovat pryč, když mi ten kluk podal pětidolarovku a pět dolarovek. Dala jsem mu můj papírek a šla zase dolů - jestli si tam ty centy vyrábí na koleni, radši nechci vědět. První bod návodu na víku pračky říká: vložte prášek. Tak se rozhlížím, nikde nic. To si jako za 55 Kč mám prást s vlastním práškem? Vyběhla jsem zase k nám do třetího patra a zapůjčila si Maryin. Pak už šlo vše hladce, jen myslím, že soudruzi udělali někde chybu, když bod tři ze čtyř je: zavřete pračku a návod je na víku zevnitř. Za třicet minut jsem měla voňavé mokré prádlo, za dalších třicet voňavé suché nahřáté prádlo. Každý ví, že moira se nemá dávat do sušičky. Abyste to nemuseli zkoušet, povím Vám, co se stane, když ji tam dáte. Ještě teď o mnoho hodin později, cokoli se s ní pokusíte udělat je zodpovězeno hrozivým praskáním statické energie. Už se těším, až ji budu oblékat, au.

Večer jsem už jen seděla na pokoji a zaslouženě si vychutnávala octové brambůrky. Mary tu měla nějakého nového černocho, jeho jméno jsem nerozuměla. Tvrdil, že vaří, ale spíše se snažil zamořit náš pokojíček kouřem. Nicméně dostala jsem porci kuřete s rýží a špagetami s velmi VELMI ostrou omáčkou. Po týdnu maso - mřám. :)

Konečně jsem dnes viděla trochu Aljašky....tomuhle já, lidi, říkám prázdniny.

Pac a pusu turistka.

P.S. Všechny moje fotky ze dní 8 až 13 naleznete zde:

<https://plus.google.com/photos/105744310543911277430/albums/5898361861539948929>

Den 14

8. července 2013

Ahojte,

dnes jsem se nehorázně flákala. Koukala jsem na Cartoon Network, Disney Channel a na nějaké NCIS. :)

Jedla jsem, propila jsem se do poloviny galonu mléka a užívala si prázdniny.

Okolo půlnoci začal jít od těch sousedů, kteří mi včera rozměnili na praní, hrozný hluk. Napřed jsem myslela, že mají nějakou párty, ale po chvíli bylo vše jasné. Hádali se - neanglicky, dítě (o kterém jsem doteď nevěděla, že tam bydlí) křičelo - mezinárodně. Začínalo to být vážně hrozné, ozývaly se rány nábytku, rozbíjené nádoby a nelidský řev. Přemýšlela jsem, jestli to nemám nějak řešit, ale srabsky jsem akorát došla zkontrolovat, jestli máme zamčený pokoj. Po více než hodině intenzivních bojů se ozvala nějaká angličtina a pak ticho. Opatrně jsem odhrnula žaluzii a pohlédla jedním okem ven - viděla jsem dvě policejní auta. Před chvílí odjeli, sousedy si vzali s sebou. To budou mít asi složité, jak jsem včera odhalila, ani jeden z páru nemluví moc anglicky. Zajímalo by mě, jestli se nějak vyřídí i ten pytel jednocentů. :D

Myslete na mě, poznávám i tu nebezpečnou stránku Ameriky!

Pusu srábotka.

Dnes jsem dokázala následujících několik věcí:

- dobila jsem si kredit na své US číslo
- domluvila jsem si osobně na zítřek 10:00 sraz s lady Kirkham - půjdeme na Brunch :)
- totálně jsem se ztrapnila - Aničko, můžeš za to!

A teď detaily:

Mobil mi pořád funguje, jak se mu zrovna chce... Ale dneska jsem úspěšně poslala SMSku lady Kirkham i Miře z krámu, tak mu dávám ještě šanci. ;) A tak jsem si na něj nabyla druhých 20 dolarů... První dvacka, kterou mi laskavě darovala na US simkartě Student Agency, je pryč. :)

Pomocí mailů a SMS jsme se domluvily s lady Kirkham, že se za mnou staví dnes v práci a domluvíme se na zítřka. Shodou okolností jsem byla první žlutotriká osoba, kterou zahlédla, když vešla do obchodu, takže jsem jí akorát řekla, že hledá mě. :D Zítřka máme v 10 sraz a půjdeme na časný oběd (dám si nějaké maso, jinak umřu nedostatkem živočišných bílkovin).

Odpoledne jsem si vytyčila speciální úkol. Už mě štvla centimetrová kolečka s písmenky označujícími velikosti na ramínka, která vždy někdo rozřídí, ale je jich příliš do určené krabice s políčky, takže se pokaždé zase smíchají. Ulepila jsem z kartonu další přihrádkovou krabici na sizery, vysloužila jsem si za to četné pochvaly od kolegů. :)

Večer jsem se zeptala Mathewa, jestli nepotřebuje rozkoušnou českou blondýnku, k čemuž mě ukecala jedna nejmenovaná Anička. Bylo to děsivě trapné, **Ančo, máš na mě vážně špatný vliv!!!**

Mějte se krásně a pište komentáře. ;)

A dnešní nasbírání slovíčka:

count in/out = přepočítat kasu při převzetí/předávání

tank top = tílko

luggage tag = jmenovka na zavazadla

stir = míchat

temporary = dočasný

bumper sticker = samolepka na nárazník

salmon = losos [obě samohlásky skoro E a L skoro žádné :( ]...dneska jsem to slovo asi třikrát nerozuměla

Den 16

10. července 2013

Dnes jsem absolvovala snídani s lady Kirkham - dámou z 220 mil vzdáleného Homeru, která v posledních letech několikrát navštívila Čechy. Hlavním bodem její návštěvy Evropy vždy byl Trhanovský pomník jejího strýce Virgila Paula Kirkhama, který byl posledním americkým stíhacím letcem, který zemřel v boji proti nacismu na území předmnichovského Československa.

....s Marilyn v hotelu Captain Cook

Vysvětlila mi některé detaily:

30. 4. 1945 se v Trhanově (Domažlicko) zřítilo letadlo Marilynina strýce - nadporučíka 362. Fighter Group a začalo hořet. Uhasil ho jeden z místních obyvatel a dcera tohoto pána - Zdeňka Sládková - od války pečovala o pomník pilota a získala za to v roce 2012 ocenění od Dcer americké revoluce a plaketu s věnováním od Baracka Obamy.

Právě paní Sládkovou, která je sousedkou naší chalupy, rodina Kirkhamových od roku 1995 navštěvuje.

A tak jsem přišla k lady Kirkham - skrz babi s dědou na chalupě a viděla jsem ji poprvé včera. ;)

Detaily incidentu z roku 45 si můžete přečíst zde:

<http://www.plzen1945.cz/veterani/bratri.html> (Marion je Marilynin otec)

Článek o předání ocenění za udržování hrobu paní Zdeňky Sládkové zvané Zahradníkové tady:

http://domazlicky.denik.cz/zpravy_region/zdenku-sladkovou-z-trhanova-odmenili-americane-20120623.html

A co jsme s Marylin měly dobrého?

Alaskan Salomon Lox - onion, hard boiled egg, capers & cream cheese, bagel ...17\$

Obložený talíř: Uzený losos naaranžovaný do kytičky, červená cibulka, vařené vejce, kapary, mazací sýr a houska tvaru anuloidu ... Marilyn mi ukázala, že se vše naskládá na bagel a je to :)

North Slope Omelet - reindeer sausage, hardwood smoked bacon, white cheddar (served with hash brown) ...13\$

Vaječná omeleta přehnutá napůl a v ní sobí klobáska, slanina, čedar, samozřejmě servírování se smaženou placičkou ze strouhaných brambor.

Jedly jsme v nejpřepychovějším hotelu v Anchorage - Captain Cook (<http://www.captaincook.com/dining/the-pantry>), lady to zaplatila (dvě snídaně s kávou a dýškem 40\$).

Mimochodem káva se zde servíruje tradičně do více než čtvrtlitrových hrnků. Když jsem se konečně propracovala na dno té hnědé vody, přiběhl pingl a nalil mi znovu plný hrnek! Aúúú!

Marilyn je malinká energická dáma v obřím autě, povoláním učitelka matematiky a zeměpisu, která žije na aljašském venkově. Kupodivu jsem jí rozuměla! :) Prý se jí snad ještě podaří alespoň jednou jet do Anchorage než odjedu, aby mi tu stihla něco ukázat. Dnes spěchala na nákupy a já do práce, takže mi jenom z auta předváděla, kde se dá co zažít a kam se dá vyrazit. :)

V práci normálka... Zase jsem se vykecávala s Cat. Story o letci ji vážně zajímala - Cat je totiž v průběhu přijímacího řízení k Air Force. Taky jsem dnes konečně trochu mluvila s Davidem, je jedním ze dvou leaderů v našem PB, takže je celý den hrozně pilný, vážný a snaživý. (Druhým lídrem je Mathew a užívá přesně opačnou taktiku - fláká se, co to jde.) Ukázalo se, že David studuje nějakou matiku pro management, takže jsem se ho trochu vyptávala, co berou a tak... povídal něco o pravděpodobnosti, konečně dimenzionální lineární algebře a Fourierových řadách. To nějak spontánně vyústilo v Davovu snahu vysvětlit Cat princip matematické indukce. Cat si protestně zpívala, kdykoli se snažil mluvit o nějaké matici, takže jí to nakonec Dave vysvětlil na lidech na párty, kterou napřed opustí největší frajer, spustí řetězovou reakci a pak za každým člověkem odchází i jeho kámoš. Princip zpackané párty Cat prohlásila za jasný a napsala mi na papír s dnešními novými slovíčky '**get wasted = be drunk**'. :D

Kromě toho jsem dnes nasbírala:

rompers = dupačky

grocery store = obchod s potravinami

Religionistická poznámka:

Merdi Gras = Fat Tuesday = oslava před postním obdobím

Ash Wednesday = Popeleční středa

Epiphany = zjevení

Lenten Season = půst

Nejzásadnější událost dnešního dne: koupila jsem si u nás na krámu mikinu! :)

Na mojí obhajobu - líbila se mi už od prvního dne a chtěla jsem si ji koupit než odjedu jako suvenýr, ale dnes jsem zjistila, že zbývají jen dvě v mé velikosti, takže jistě chápete... Navíc po pětadvacetiprocentní zaměstnanecké slevě mě stála jen 14.99\$, což je na mikinu dost dobré. Alespoň můžu nosit Alasku už na Aljašce. :)

Byla jsem skoro celý den na pokladně, problémy žádné, už stíhám spočítat kasu, zapsat platby kartou a hodit hotovost do trezoru pod patnáct minut. :)

Bobo mě dnes při mé padesátisetinové obědové pauze přistihla s instantními nudlemi. Podívala se na obal a říkala, že mi přece první den ukazovala, kde jsou v kuchyňce instantní nudle zadarmo pro zaměstnance. To je dost možné, ale první den mi toho ukazovali tolik, že nudle mi vážně unikly. Prý jsou erární dokonce lepší než ty, co jsem měla dnes, takže obědy v pracovní dny mám do konce léta vyřešené. :) Když tak si k tomu občas vezmu nějakou mrkev, abych kompenzovala chemikálie.

Dnes se taky nějak provalilo, že sladkosti, kyselé želé a Jerky, které prodáváme na krámu tak za 1.99 až 2.99 jsou pro zaměstnance jen za dolar. Takže se Cat celý den ládovala karamelkami a kyselými kroužky, Viktor kyselými žížalkami a já se dala strhnout požírajícím davem a koupila jsem si Teriyaki Stick with Caribou Meat, čili tyčoidní laskominu s masem ze soba polárního.

...sobi sváča

Přírodovědecká vložka:

Reindeer i Caribou jsou sobi, ale Reindeer je zvíře částečně domestikované, tlustší a pomalejší, jedla jsem ho jako sausage. Caribou je divoké zvíře, jedla jsem ho tyčkovitě.

David nás akorát pozoroval a jediný se ukázněně necpal. :D

Nasbírala jsem dnes spoustu slovíček:

back scratcher = drbátko na záda

ring up = check out odbavit na pokladně

arbitrary = libovolný, náhodný

poop = bobek

cod fish = treska

tuna = tuňák

bubble wrap = bublinková fólie

whistle = pískat, píšťalka

clerk = pokladní

corkscrew = vývrtka

thimble = náprstek

stapler = sešívačka

ale = černé pivo

budget = rozpočet

taurus = býk

skinny = vyhublý

surveillance = dohled

Užívejte si léto, na Aljašce je poslední dva dny zase teplo! :)

Pusu Míša v nové mikině.

Den 18

12. července 2013

No to byl teda den! :-/

Začal dobře, ráno mi volal Filípek, trochu jsme zdrbli Ameriku. Pak mě Mary požádala, abych jí udělala pěšinku, že jde na rande. Byl to fakt náročný úkol, potřebovaly jsme dokonce tužku, ale o půl hodiny později Mary odcházela na schůzku s pěšinkou a mojí kabelkou (tou šedivou s mašličkou, co mi dělala mamka, akorát sponka do vlasů, která k ní patří, nebyla pro mou spolubydlící použitelná). :D

V práci vše začalo normálně, ale po obědové pauze s erárními instantními nudlemi se mi poražilo u kas zvrhnout kelímek Catina horkého čaje. Naštěstí jsem minula pokladnu i terminál na karty. Většina čaje skončila na zemi, část v mých botách, což vzhledem k tomu, že po Aljašce běhám ve svrchu síťovaných Merrellkách, vskutku nebyl příjemný zážitek. Hlasitě jsem zanařadávala, což zaregistroval Mathew a rozhodl, že pro zbytek dne potřebuji náhradní suchou obuv. Zmizel kdesi v hlubinách skladu a vrátil se tedy nutno přiznat s obuví, která ale celý den způsobovala mé zakopávání o drápy a všeobecný výsměch. :-S

haha :-P

Obsluhovala jsem poté vážně náročného zákazníka. Představte si, jak asi muselo vypadat, když za dvěstěkilovým Mexičanem překypujícím penězi ťapká ňouma v plyšových prackách a skládá dle pokynů do košíčku to nejnesmyslnější zboží včetně sběratelských absurdně drahých panenek v tradičním oděvu aljašských domorodců. Byla to zatím moje největší transakce - skoro 300 dolarů. Zbohatlík byl navíc děsně dotěrný a pořád se vyptával, jestli jsem vdaná a kolik mi je a jestli mu tohle nebo tamto sluší... No alespoň jsem měla jednu za život v ruce zlatou asymetrickou Visu - nepodepsanou, takže jsem ho pěkně nechala najít doklady. :D

Večer jsem šla, s myslí zastíněnou předchozími počítačými úspěchy, uzavřít kasu až ve třičtvrtě na jedenáct. Jenže jsem si zapomněla vytisknout denní report z terminálu na karty. Než jsem se skrz hotovost propočítala ke kartám, Mathew už uzavřel terminál, takže si jako vedoucí dne pak musel všechny moje transakce kartami ručně sepsat a propočítat. Ani moc nenadával. Smířil se s tím, že se mnou prostě budou problémy. :(

Dnes jen dvě slovíčka, obě týkající se mého oděvu:

tie dye = batikovat

spill = rozlít

No a takhle vypadá Anchorage ve 23:30.

Ze 'Země půlnocního slunce' zdraví Míša. :-*

P.S. Koukněte se, jak vypadá běžný den programátora u FB:

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/bezny_den.php

Den 19

13. července 2013

Ahojte,

byla jsem celý den v práci. V lednici v hostelu mi nezbylo už skoro nic k jídlu, takže jsem měla dnes dokonce dvoje erární nudle. :-S

Někdy v polovině směny jsem si jako vždy česky počítala dolary, když mě oslovila zákaznice... Slovenka, která žije ve Vancouveru. Byl to vůbec první člověk na Aljašce, se kterým jsem se domluvila mateřštinou! Byla jsem z toho tak překvapená, že jsem jí zapomněla dát účtenku. :(

No a chvíli před zavíračkou jsem něco skládala a říkala jsem si, že téhle rodině tak úplně bezva rozumím, začínala jsem se dmout, jak se moje angličtina zlepšila - a pak mi došlo, že mluví česky. :D Chlápek z Mariánských Lázní, který se oženil a žije v Denveru, obě děti uměly česky, manželka ne. :) V tu chvíli mi došlo, jak to mají anglicky mluvící snadné... Chlápek mi automaticky tykal a já mu vykala, což bylo vážně divné. :D

Celých osmnáct dní nic a dnes hned dvě příležitosti k použití krásného jazyka českého... :)

Stále ale čekám na prvního česky mluvícího v ČR žijícího človíčka...je to sem vážně daleko, tak uvidíme, jestli se dočkám. ;)

Na zítra mám velké plány. Chtěla bych projít Chester Creek stezku (creek = říčka) od Westchester Lagoon ke Goose Lake (goose = husa) a dojet si nakoupit do Walmartu.

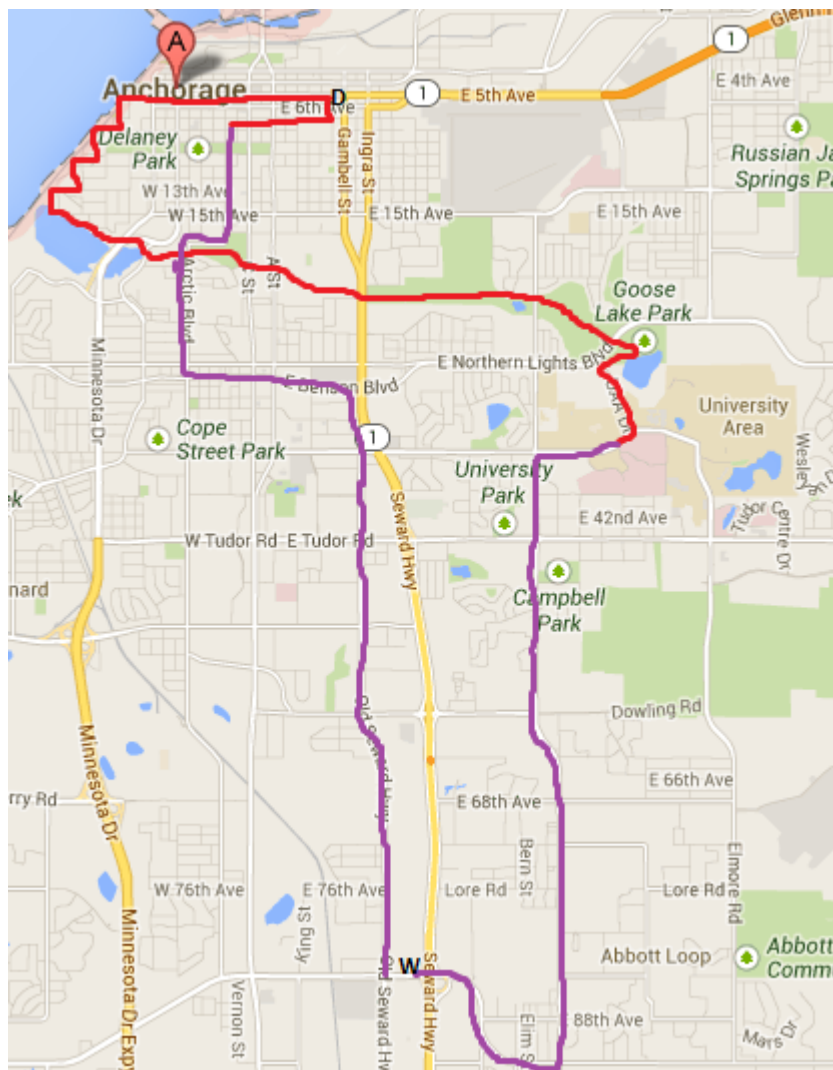
Tak mi držte palce, ať mě nesežerou komáři. ;)

Den 20

14. července 2013

Splněno!

Červenou jsem řapkala pěšky: hostel (D) - Westchester Lagoon u pobřeží - Goose Lake - na autobus ... cca 8 mil
Pak fialovou autobusem, nakoupit ve Walmartu (W), autobusem do Downtownu a hurá Domů.

A teď detaily: Z domova (D) jsem šla směrem k moři, okolo Westchester Lagoon, kde jsem se plánovala dát po stezce podél Chesterského potoka ke Goose Lake (Husímu jezeru). Bohužel u laguny se kříží několik stezek, takže jsem trochu bloudila. Můj místní zvyk orientovat mapu podle hor nefungoval, protože kvůli mrakům nebylo poznat, kde jsou kopce a kde moře. :(Pobíhala jsem tam chvíli dokola, ale nakonec mi jeden cyklista poradil. Jakmile jsem našla začátek stezky, už to šlo samo. :) Procházela jsem zalesněnou nudií uprostřed města. Že jste ve městě Vám připomene akorát tu a tam podchod pod nějakou silnicí, jinak je to naprostá idylka - lesík, nesčetné lávky a můstky křižující potok, občas vykukne nějaký rodinný domek, jednou baseballové hřiště. Pak Valley of the Moon Park s famózními prolezačkami pro děti a zázemím pro barbecue, zanedlouho Woodside Park, jezírko Hillstrand Pond a pak... Pak se to stalo. Široko daleko nikdo a já uslyšela šramot mezi stromy... byla tam, kousíček od cesty - losice!

Já ji tiše pozorovala s vyvalenýma očima, jí jsem byla já zjevně naprosto ukradená. :D Chudák netušila, že je první, kterou vidím. ANO! Dvacátý den na Aljašce a konečně MOOSE(ice). :) :) A to doslova uprostřed města. :D

Do Goose Lake Parku zbýval už jen kousíček a než jsem tam došla, dokonce vylezlo sluníčko a udělalo se najednou vážně teplo. :) Na parkovišti bylo spoustu aut, několik rodin na pikniku u jezera, pár dětí se koupalo v jezeře (na Aljašce :-o) pod dohledem plavčice na vysoké židli. Chvilí jsem se kochala a pak požádala dvě dámy s koly v nejlepších letech, aby mě u jezera vyfotily.

Radily mi, ať navštívím ještě University Lake, že je to tam jen kousíček a že je vážně krásné. Moc ráda bych šla, ale byly už skoro tři a já chtěla ještě dojet nakoupit a věděla jsem, že poslední autobus z Walmartu domů do Downtownu jede v neděli v půl šesté (ano, vidíte dobře - poslední)! Tak jsem už akorát našla zastávku a před čtvrtou jsem už hrnula jídlo do košíku. Zase jsem si koupila galón mléka, jako atrapu masa jsem pořídila nějaké párky a všechno možné, co si myslím, že by mělo stačit na týden. :) Platila jsem 49.95\$ a to včetně otvíraku na konzervy. :)

Walmart má o něco přívětivější ceny než Carrs, ale je z Downtownu asi tak stejně dobře přístupný, jako černická Olympie pro moje skvrňanské babičky bez auta ve svátek. :-/

Chvilku po šesté jsem byla doma, zbytek dne proválím na gauči, bolí mě nohy. :D

Plán na zítra (mimo flákání):

- poprvé na Aljašce si místo džínů a kecek vezmu sukni a baleríny (náplastí na paty mám dostatek - koupil mi je Filda ještě v Praze :D)
  - zajdu do Anchoragského muzea, kde se mísí věda, historie a umění (studentský vstup: 10\$)
  - dojdou se zeptat do Wells Fargo, jestli už mají kartu s mým jménem místo té provizorní
- Mary před chvílí přišla, zase jí otevíral recepční. Snažila se doklepat, ale byla jsem v koupelně. Je to tenhle týden potřetí, co si zapomněla na pokoji klíče. Jednou jsem byla doma a jednou si přišla půjčit mé do PB1. Rozhodla se pustit tu druhou práci, nebylo to prostě v lidských silách - tři dny v týdnu pracovat 16 hodin a v noci jezdit z práce na kole. Jeden z jejích kamarádů jí nabídl pravidelný odvoz za služby těla - to byla poslední kapka. Takže teď má o jedno zaměstnání a jednoho kámoše méně. Evidentně Maryina touha a potřeba vydělat zpět do cesty vložený kapitál má své zdravé meze. :)

Já viděla losici, co Vy? :D

Pište kometáře, pusu Aljaš'anka.

Ahojte,

s včera vytvořeným plánem to dopadlo takto:

- poprvé na Aljašce si místo džínů a kecek vezmu sukni a baleríny - **splněno!**
- zajdu do Anchoragského muzea, kde se mísí věda, historie a umění - **splněno!**
- dojdu se zeptat do Wells Fargo na kartu - nestihla jsem, snad zítra

A teď detaily:

Ráno mě Mary probudila, když si chystala oběd a věci do práce už před šestou, jakmile odešla, zase jsem vytuhla a opravdu vstala až ve dvanáct. Oblékla jsem si sukni, zapnula knoflík a sukně mi spadla ke kotníkům. Ceny jídla na Aljašce se evidentně začínají projevovat. Našla jsem šitíčko, posunula knoflík, dala jsem si chleba s cream cheesem, jeden si namazala s sebou ještě i se šunkou a už v jednu jsem platila 10\$ jako studentský vstup do muzea. Začala jsem ve druhém patře prohlídkou původních oděvů a předmětů denní potřeby aljašských domorodců - Eskymáků, Aleutů, Indiánů... Promítali tam krátké filmy o zachování jazyka a kultury jednotlivých kmenů, které je vzhledem k jednotnému školskému systému v angličtině stále těžší. Ale evidentně se příslušníci kmenů za pomoci aljašských univerzit velmi snaží. :)

Expozice se snaží říct, že příroda pro lidi na Aljašce vytváří absurdně extrémní podmínky, ale zároveň poskytuje možnosti, jak se s nimi vyrovnat:

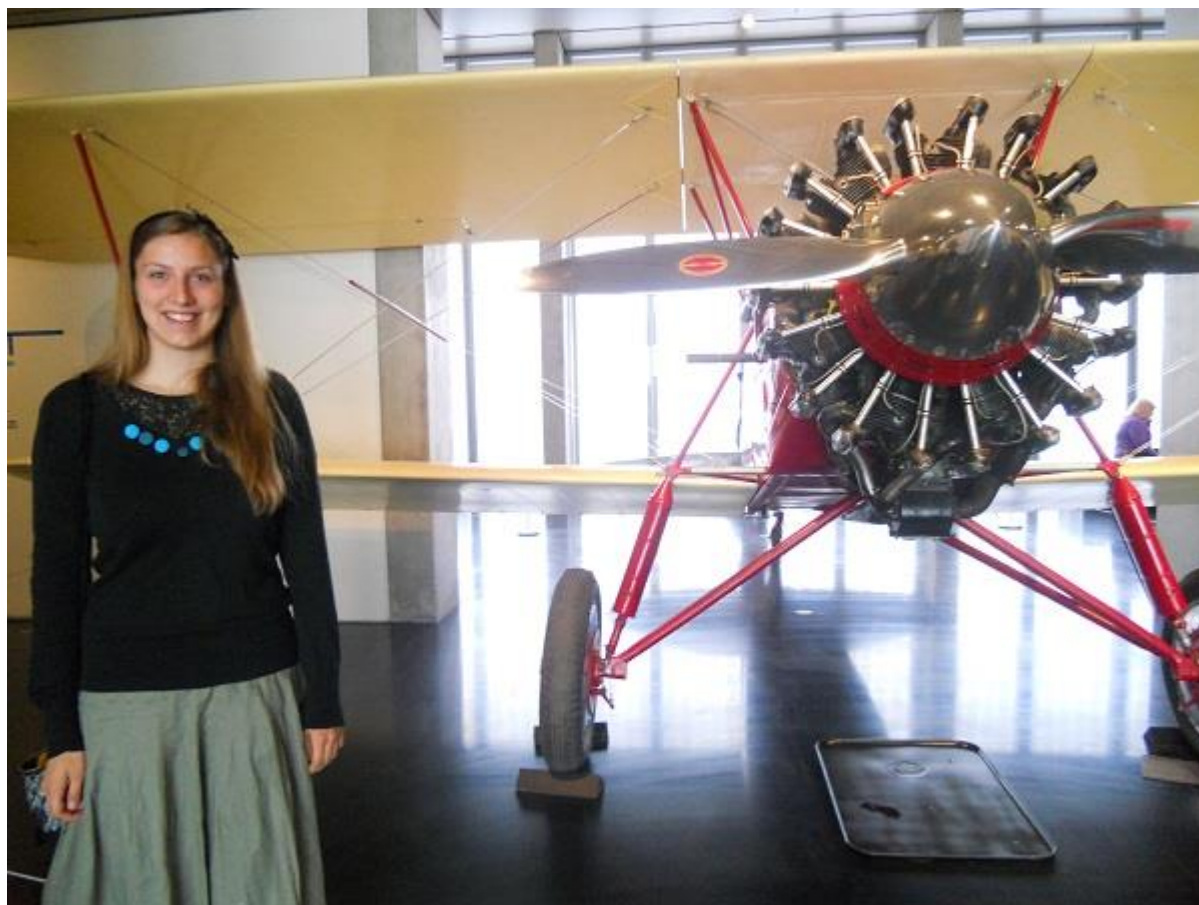
Co udělá Aleut, když potřebuje neopren do kajaku? Uloví nějakého velkého savce, strčí ho manželce, ta ho rozebere, pársetkrát propláchne střeva vodou a z nich z proužků sešije a peříčky načančá luxusní Gore-Texovou bundu.

Co udělá Eskymák, když potřebuje nafukovací míč do přídě své kánoe? Uloví lachtana, vnitřek dá manželce, nafoukne a zaváže oba konce. Poněkud nechutné, ale obdivuhodně funkční.

Nutno podotknout, že všem zvířatům za prokázané služby domorodec odnepaměti předem poděkuje, projeví jim úctu a ona se mu vydávají dobrovolně. A všechny kusy oblečení, nádoby, zbraně byly vyrobeny nejen ekologicky a prakticky, ale také s důrazem na estetiku věci!

A pak šok - vyběhnete do dalšího patra a LETADLO! Celé je totiž věnováno aljašským aerolinkám! :D

Zrovna sem mi zavolał Filípek, pozdrav: 'Ahoj, zrovna sedím ve třetím patře vedle letadla', člověka trochu vyvede z míry. :D

Po více než dvou hodinách se ukázalo, že jsem viděla jen jedno ze dvou křidel muzea. Tak jsem se přes kavárnu v prvním patře a Latté za 3.25\$ s vlastním chlebem vydala do východního křídla a našla rozsáhlou síň portrétů anchorageských obyvatel od renomovaných fotografů, futuristickou skleněnou fontánu a o patro výš obrovskou obrazovou síň a rozsáhlou chronologicky koncipovanou expozici o historii Aljašky. Od chýší, chatrčí a domů obyvatel v řezu v životní velikosti, původních kajaků, exponátů z doby zlaté horečky, přes vycpané obrovské místní savce, až po dvoumetrový kousek obřího ropovodu.

...vycpaný je jistota

Tuhle část výstavy není možné za jediný den projít, pročíst a vstřebat, budu se sem muset vrátit. Čekalo mě ještě jedno patro - taková lepší techmánie. Vytáhla jsem sama sebe do vzduchu na kladkostroji, vyzkoušela různá magnetická, elektromagnetická, seismografická, bublifuková, vzduchoproudá a vodní udělátka...

...pohledem tepelných senzorů

Vrcholem interaktivní části je akvário, ze kterého muzeem zaměstnaná dobrovolnice vytáhne Vámi zvolenou hvězdici na ošáhání. To jsem nedělala...být hvězdicí a sto lidí na mě denně sáhnout, asi se vážně naštvu.

Z muzea mě v šest vyhánělo zavírací hlášení. ;) A to jsem vůbec nebyla v planetáriu, kam se kupuje lístek extra... příště! ;)

Závěrem Anchorageské muzeum mohu jedině doporučit - a vyhradte si na něj nejméně celý den! Je nově zvenčí pokryto sklem, u místních to prý vyvolalo asi takový rozruch, jako u Plzeňáků zlaté kašny na náměstí, posuďte sami:

...skleněná budova je obklopena nádherným parkem

Pusu Všeználek.

P.S. Bohužel banka má taky do šesti, takže zítra půjdu do práce dříve a stavím se tam. ;)

P.S.2 Všechny mé fotky ze dnů 14 až 21 naleznete na:

<https://plus.google.com/photos/105744310543911277430/albums/5901136583463176449>

P.S.3 Nezapomeňte sledovat Filípka!

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/ssn_posilovna.php

Dnes dopoledne jsem se rozhodla ukořistit kousek vepřového, které hlubokozmrazené zbylo po naší jamajské bývalé spolubydlící a my se s Mary rozhodly, že ho sníme. Skoro jsem si zlomila ruku, ale podařilo se mi oddělit jeden z vepřových plátků. Přidala jsem k němu trojbarevnou zeleninu, pytel s ní umístila na zápěstí, oběd doplnila instatní rýží a docela jsem si pochutnala. První vepřové po více jak třech týdnech... a kradené. :D

Do práce jsem vyrazila dřív, abych stihla cestou získat tu novou kreditku. V bance jsem byla hotová rychle, na základě pasu mi přestřihli provizorní kartu a dali novou s mým jménem... Mám Wells Fargo Visu! :) A mám na ní disponibilní zůstatek osm dolarů a zítra musím zaplatit stovku na bydlení. :(Holt zase zaplatím z české a budu se těšit na výplatu, která přijde pozítří. :)

V práci jsem se bavila s Ellise o zážitcích ze dnů volna, doporučila mi centrum kulturního dědictví - že by program na příští volno? :) Ještě to rozmyslím.

Mathew odešel dělat dobrovolníka k něčemu jako červený kříž. Už ho nejspíš neuvidíme, jeho řádek v rozpisu směn je přehnaně důsledně začerněn lihovým fixem.

Opět se mi dnes poštěstilo použít češtinu! Nakupoval u nás v krámu pár z Čech - taky J1 Work and Travel studenti. Měli jet domů až v září, ale letí dnes, neboť se jim tu nelíbilo. Pracovali v hotelu jako uklízečky asi 80 mil od města za 8\$ na hodinu. Nebylo tam prý co dělat v době volna, šéf jim zabavoval a přerozděloval dýška, pracovali jen pět dní v týdnu, víc hodin jim nebyli ochotní dát a neměli jak se dostat do města. Cenu za ubytování měli tak stejnou jako já, rozdíl je v tom, že jejich ubytování plně zahrnovalo stravu a peníze neměli jak utrácet. Byli tu už dva měsíce, na náklady vydělali a už je nebavilo dělat uklízečky. Anglicky se moc nenaučili, protože se bavili akorát mezi sebou ve skupince osmi Čechů, s jinými lidmi nepřicházeli do kontaktu. Z Aljašky neviděli absolutně nic. Tak přebukovali let a jedou domů o dva měsíce dřív.

Večer jsem se při lepítkování cen na ponožky bavila s Mirou a Ginkou. Obě mají dva plné úvazky, vše v zájmu vydělání na náklady a na školné. Nestíhají si Aljašku prohlídnout nebo užít, ale obě se účastní Work & Travel programu poněkolkáté, tak už pro ně vše není tak nové. Mira je v Anchorage už třetí léto.

Začíná mi z té angličtiny vážně hrabat. Tři týdny a pořád lidem nerozumím a dostat ze sebe větu je stále psycho. Ginka mi furt nadává, že jsem hrozně tichá. No to bych nevěřila, že mi kdy v životě tohle někdo řekne. :(

Jdu se pořádně vyspat z blbé nálady...

Pusu Sušenka (kdybyste chtěli vědět proč to jméno, zkuste si mýt tři týdny ruce desinfekcí).

Zdravím věrné čtenáře! :)

Dnes se mi podařilo (bohužel opět z české karty) zaplatit bydlení na další týden. Pak jsem se v Malu na Páté stavila na poště cestou do práce a v obchoďáku mě v přízemí zastavil chlápek a jal se mi vyjmenovávat nějaká slova, která jsem neznala. Tvářila jsem se nechápavě a o pár vteřin později mi na mých vlastních vlasech názorně demonstroval, jak umí navlnit a zase narovnat prameny, jaké kulmy jsou na to nejvhodnější a jaké vlasové přípravky bych měla používat. Uch - slovíčka, co na mě hrnul, se evidentně týkaly nějakých italských vlasových udělátek. Taky se měl ptal odkud jsem a tak a jestli mu prý dám telefonní číslo (nedal se odradit ani tím, že studuju matiku a byl to vážně pěkný Izraelec!), tak jsem mu vysvětlila, že za pár týdnů jedu za přítelem do Kalifornie, tak už to číslo nepotřeboval.

V práci se nic zajímavého nedělo, až na to, že jsou vypsány směny na příští týden a mám volno až v úterý a ve středu, takže mám za sebou dva dny a ještě pět v kuse budu pracovat. Na to nemám jídlo a došel nám s Mary saponát na nádobí... Evidentně budu muset dojít nakoupit někdy před prací.

Zítra bych měla dostat výplatu za dva týdny. ;)

Zapomněla jsem Vám včera napsat jednu **důležitou věc!** My čtyři Hubati (já, rodiče a brácha), vlastníme jednu ze strun h4 v budoucím koncertním křídle v refektáři na Malé Straně! Juchů. :)

<http://omk.mff.cuni.cz/klavir/o-co-jde/>

Tímto děkuji mamce, že to zařídila. :-*

Nyní trocha jazykové osvěty:

bow = cop

commission = provize, procenta z prodeje

tassel = bambule

blanket = deka

grin = šklebit se, smát se yeast = droždí

birch = bříza

bullet = kulka, náboj

Aljaštánská vzdělávací několikavteřinovka:

přezdívký státu: Last Frontier (poslední neprobádaná oblast); The Land of the Midnight Sun (Země půlnocního slunce)

státní květina: Forget-Me-Not (pomněnka)

státní vlajka:

státní hymna: Alaska's Flag <http://www.youtube.com/watch?v=NJeWLMFKwcU> (poslech **POVINNÝ PRO VŠECHNY ČTENÁŘE**) <http://www.alaska.net/~surlyc/ACWD/akflagsheetmusic.html> (noty)

*Eight stars of gold on a field of blue
Alaska's flag. May it mean to you
The blue of the sea, the evening sky,
The mountain lakes, and the flow'rs nearby;
The gold of the early sourdough's dreams,
The precious gold of the hills and streams;
The brilliant stars in the northern sky,
The "Bear," the "Dipper," and, shining high,
The great North Star with its steady light,
O'er land and sea a beacon bright.
Alaska's flag to Alaskans dear,
The simple flag of a last frontier.*

hlavní město: Juneau

největší město: Anchorage

nejvyšší bod: Mt. McKinley (pohoří Denali)

motto: North to the Future

To je pro dnešek vše.

Děkuji za všechny komentáře, velmi si jich cením! :)

Alaska's flag to Alaskans dear,
pac a pusu z Last frontier. :)

Ahojte,

byla jsem celý den na kase, trochu jsem drbala s Cat a Bobo... Vím více, než bych potřebovala, o jejich preferencích, co se týče mužů... :D Bobo uhání nějaký americký Číňan a přesvědčuje jí, že chce zůstat na Aljašce a nevracet se do Číny, zatím mu to nevěří. A Cat za 145 dní nastupuje k armádnímu výcviku a jako přítele by rozhodně nechtěla vojáka. :D

Kočka mě dneska v duchu hesla **FACE YOUR FEAR = ČEL SVÉMU STRACHU** nutila zvedat telefon.

Z mé strany to vypadalo asi takto:

Hello, Polar Bear Gifts, this is Míša, how can I help You?... What?... What?....

Sorry, I don't understand You... What?

- Oh yes, we close at eleven.

- No, the manager is not here, she will be here tomorrow from 7:30.

- Wait a moment, Cat / David will help You.

No prostě děs, běs, hrůza! Míšo, styď se. :-/

Takže nezbyvá než pracovat na jazyku:

whisk = metla

bulky = objemný

wood carving = řezbářské dílo (př. totem)

quarter zip sweater = mikina, která nemá zip až dolů

bug spray = repelent

soar = vznášet se

super glue = vteřinové lepidlo

Po práci mi doma říkala Mary, že jí jeden z jejích kamarádů bere zítra autem lézt na Flattop horu a stěžovala si, že na to nemá vhodnou obuv (pravda ani jedny z jejích šestero bot nejsou příliš vhodné na turistiku, natož na lezení po horách). Tak jsem jí říkala, že bych jí půjčila mé, ale že by jí byly příliš velké. Vyskočila, vyzkoušela si je a usoudila, že to bude lepší než cokoli, co vlastní ona. Takže půjdu zítra poprvé do práce v balerínách (Filipe, díky za náplasti) a budu doufat, že mi Mary, která je o hlavu menší než já, nevrátí Merrellky ve více než dvou kouscích. ;) Držte palce mým nohám i botám!

Pusu telefonistka.

P.S.1 Koukněte se, jak náročné je v Kalifornii získat kolo:

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/cekani_na_kolo.php

P.S.2 Terez, mažu. ;)

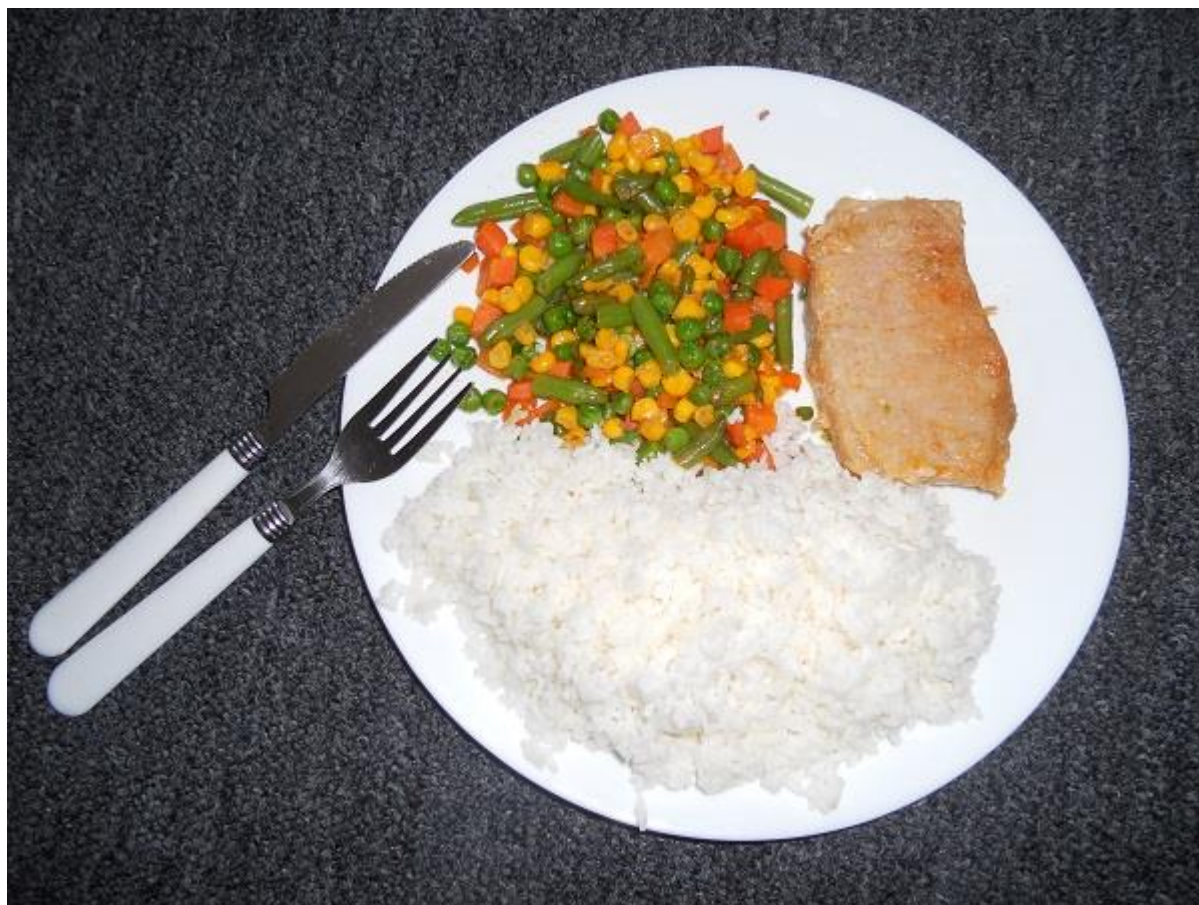
Den 25

19. července 2013

Ahojte,

k obědu jsem si ukradla ze zbytků po Tanye další plátek vepřového, bylo to super. :)

...vepřové, trojbarevná zelenina a rýže - luxusní oběd :)

Mary se vrátila z výstupu na Flattop děsně nadšená a zmožená těsně předtím, než jsem odcházela do práce. Boty to přežily, takže jsem šla do práce ve stejných jako vždy.

V práci si mě zavolala Michelle, měla připravené nějaké mé hodnocení jako zaměstnance, spousta položek se známkováním od jedničky do pětky, jak jsme zvyklí ze školy. Měla jsem dvě trojky, které jsou automaticky proto, že pracuji v PB teprve tři týdny, jinak jsem dostala samé jedničky nebo dvojky. :)

Byla jsem pochválena za spolupráci v kolektivu a iniciativu (tu tipuju na krabici na sizery... :D) a v kolonce 'weaknesses = nedostatky' jsem měla akorát neznalost Aljašských produktů. Michelle mi vysvětlila, že bych měla být schopná podat zákazníkům základní informace o nožích z ULU Factory, Wildberries produktech a špercích z hematitu, které prodáváme. Pročež jsem se zastyděla, neboť o tomhle vážně nevím skoro nic. Zde je tedy rozhodně prostor pro zlepšení.

Dostala jsem výplatní obálku a Michelle mi dala navíc vybrat mezi deseti dolary na zákaznické kartičce do Starbucks nebo Subway. Nemusím říkat, co jsem zvolila, zítra jdu ráno na kafe. :)

Co se týče výplaty, byla za dva týdny, tj. devět standardních osmihodinovek (8.50\$ za hodinu) a osm hodin na Den nezávislosti mi byl započítáno za 12.75\$ za hodinu, stejně jako 1.88 hodin přesčasů, co jsem za ty dva týdny nasbírala.

Celkem 737.97\$, po odečtení státních a federálních daní zbylo 674.84\$. Jako student mohu po návratu do Čech žádat úplné navrácení všech daní. Vypadá to jako pěkné peníze, ale odečtete 100\$ týdně za bydlení, 50\$ za jídlo a nějaký vstup do muzea a už to není tak fajn... :-(

Měla jsem dnes na kase v ruce jednatřicet platebních karet, jedna byla hodna vyprávění. Bylo na ní totiž jméno SEDLACEK. Tak jsem na rodinu, které karta patřila, zkusila promluvit česky, což nefungovalo. Tak mi vysvětlili, že jsou třetí generace, co žije v Americe a česky umí akorát pozdravit a tatínek si umí objednat pivo. :D A ještě věděli, že jejich jméno znamená 'little farmer'. :D Takže Terez ještě-měsíc-Sedláčková, měla bys zkouknout rodokmen. :D

Zítra výjimečně pracuji od 11.30, tak musím jít spát dříve, nicméně neodpustím si **ještě trochu slovíček**:

versatility = všestrannost

blade = čepel

leverage = pákový efekt

alloy = slitina

antler = paroží

paper weight = těžítka

expiration date = datum spotřeby

fireweed = vrbovka

elderberries = bezinky

buffaloberries = červené plody šeperdie (hlošinovitý keř podobný rakytníku)

salmonberries = oranžové ostružiny

Jedna oprava: bow = mašle, braid = cop... Takže Ellise mi nechválila cop... :(No nevadí.

Vzdělávací blok o Alaskan ULU knífe (zdroj: leták u pokladen v PB)

...ULU knífe made in Alaska ULU Factory

<http://theulufactory.com/>

- has been used by native people
  - designed to offer better control and versatility for all around cutting tasks
  - traditionally used to skin, fillet, chop and eat
  - the modern uses are chopping nuts, slicing cheese and meats
  - the unique design of the ULU increases leverage making fine cuts simple and heavy chopping easy
  - easy use for people with arthritis
  - made of stainless steel and hardened alloy, handles from birch, walnut, antler
- Budu muset ULU factory evidentně někdy navštívit, není to daleko. :)

Na závěr rychlokurz špěnělštiny:

gracias = děkuji

de nada = není zač

complacer = prosím

To je pro dnešek vše, mějte se.

P.S. České ekvivalenty divnberries vítány!!!

Den 26

20. července 2013

Ahojte,

dnes jsem místo obvyklé pracovní doby 2:30 - 11 byla v PB od 11:30 do 8. Hned během první hodiny jsem kasírovala zákazníky, kteří mimo jiné měli dvě mikiny, o kterých mi přesvědčeně tvrdili, že nejsou za 19.99\$, ale že jsou s padesátiprocentní slevou. Mnoho mikin s takovou slevou máme, nebyla jsem si jistá, odběhla jsem, koukla jedním okem na stojan a viděla jsem tam opravdu cedulky 50% off. Chvilí potom, co zaplatili 51.93\$ a odešli, jsem šla kolem toho stojanu a došlo mi, že se slevou jsou jen některé konkrétní barvy od stejného typu mikin a ty co jsem jim naúčtovala měly být za plnou cenu.

Hlasitě jsem zanádalava a kousek ode mě byl Tristan. Došla jsem to zkontrolovat s Ginkou, tu totiž z téhle polední směny znám nejvíce. Řekla, že to nemám nikomu říkat a bude to v pohodě. Jenže už to věděla ona a nejspíš i Tristan... (Mimochodem by mě zajímalo, jak vznikají ona včera zmíněná hodnocení zaměstnanců - Michelle nás rozhodně nemá čas sledovat). Tak jsem napsala do obálky s penězi, kterou dáváme do trezoru pro Michelle, vzkaz s popisem situace. Řekla jsem si, že když přiznám chybu rovnou, v nejhorším případě mi tu dvacku strhne z výplaty. Ale kdybych to neřekla a časem se provalilo, že jsem věděla o chybějících penězích, mohla bych z toho mít problémy a platnost mého víza je vázána na udržení tohoto zaměstnání, takže o potíže rozhodně nestojím. Jak mi pak Bobo vysvětlila, tohle se stává všem - kvůli přílišnému množství zboží, ve vrstvách přelepovaných cenovkách, žádných cenovkách a tak, jen to nikdo Michelle nehlásí. Tak uvidíme, jak s tím (potažmo se mnou) naloží.

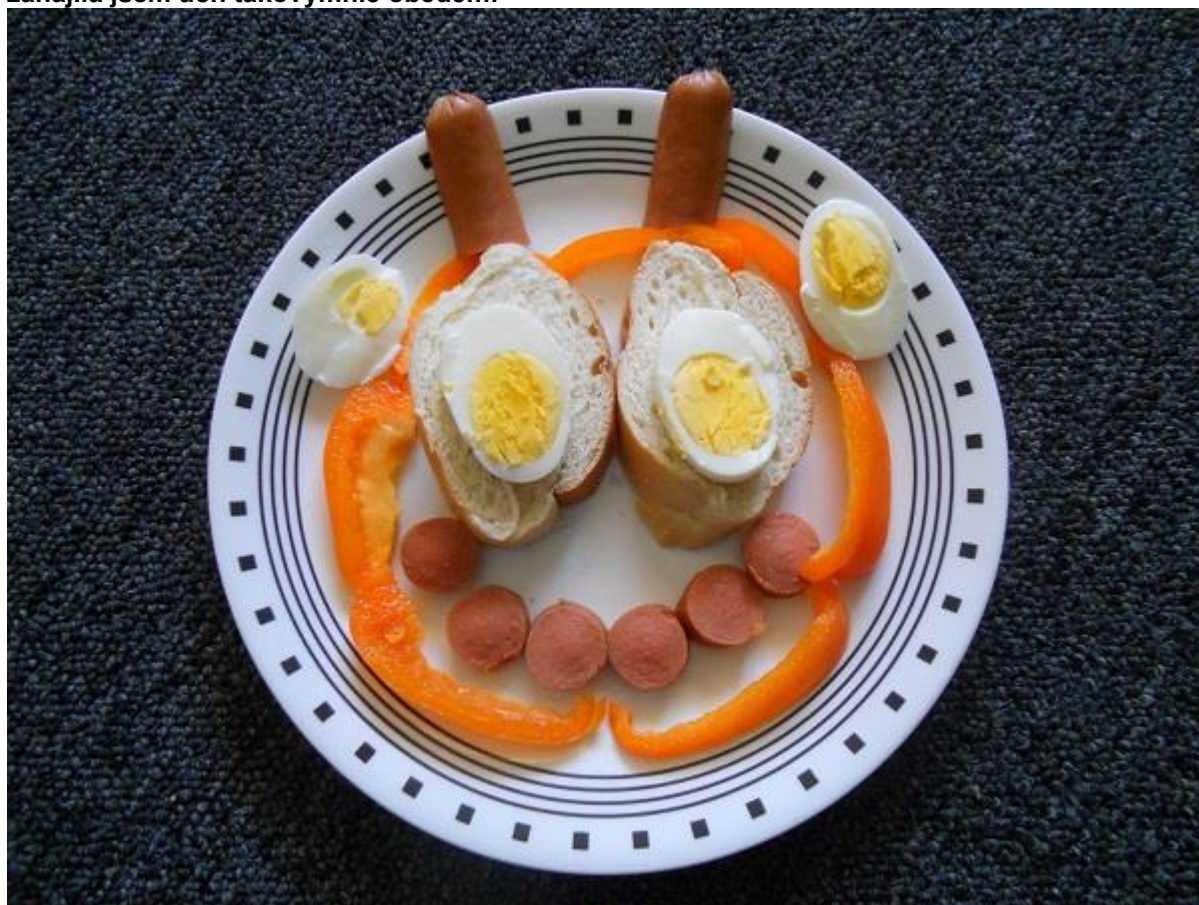
Celý den jsem z toho byla pěkně nervózní, ale naštěstí už žádné potíže nebyly. Manažerka se ke vzkazu dostane nejdříve zítra ráno.

Přišla jsem domů úplně vyřízená, jdu spát. S chmurnými myšlenkami, na kartičce do Starbucks už mám jen 6.85\$.

Mějte se, držte mi palce. ;)

zahájila jsem den takovýmhle obědem:

.. 1 párek, 1 vejce (Maryino), třetina papriky a 2 plátky chleba

A pak celý den v práci akorát nuda a vedro k padnutí. Michelle měla volno, takže si vzkaz o chybějících dvaceti dolarech přečte až zítra.

Jediná zajímavá událost byla, že jsem s nějakými Rakušany mluvila německy - byla to docela sranda, uměli tak stejně anglicky, jako já německy, ale domluvili jsme se. :D

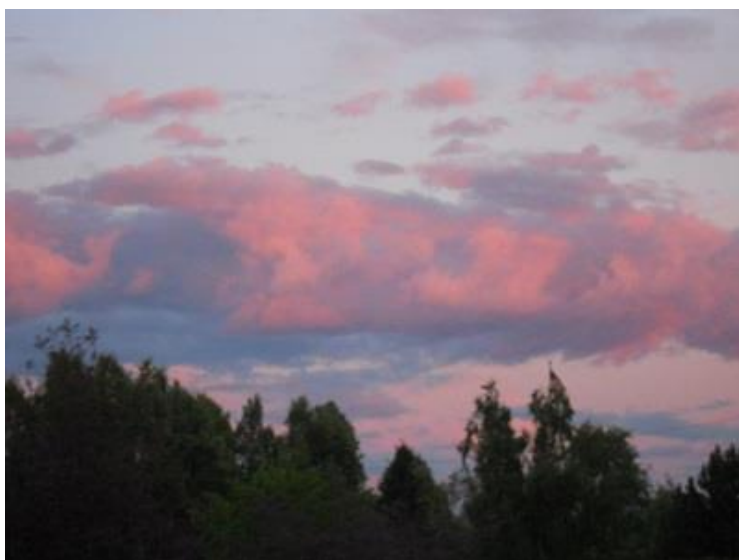
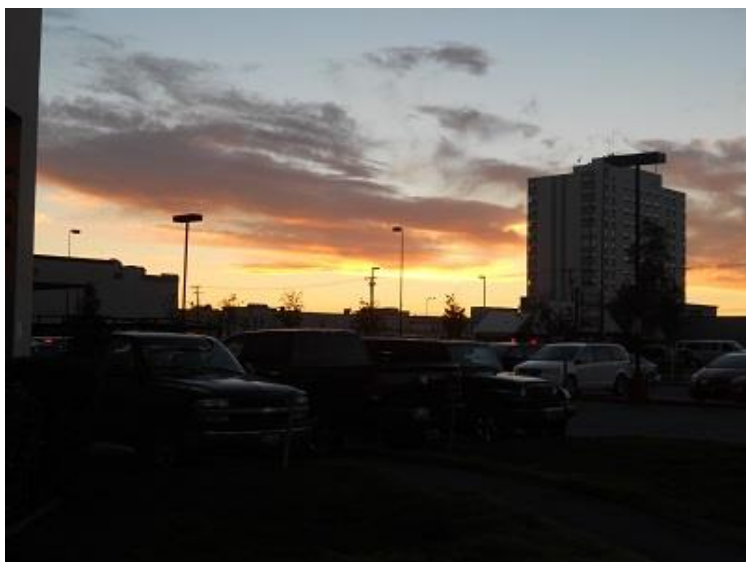
No a koupila jsem si uprostřed dne za zaměstnaneckých 1.50\$ lahev neslazeného ledového čaje v našem Coca Cola automatu... Proč se taková věc neprodává v Čechách?!

Od zavírání šuplíku pokladny břichem mám v kontaktním místě špinavá obě pracovní trička. Musím si zítra ráno přivstat, vyprat a vysušit.

Doma jsem si dala poslední zbytek chleba a Cream Cheesu, třetí třetinu papriky, takže můžu naprosto pravdivě prohlásit, že nic, opravdu NIC z jídla v lednici není moje. Jediný žvanec, co mi zbyl díky nezvyklým sedmi dnům práce v kuse místo pěti, je trapný zbytek těstovin, analogické množství zmrzlé zeleniny v mrazáku, kde mám i dva malinké párky. To bude zítřejší oběd a večeře.

Udělala jsem nějaké líbivé fotky cestou z práce ve 23.15:

Ještě přežít zítřek a pak mám dva dny volna - už se tak těším, že jsem si všechno naplánovala:

ÚTERÝ (spíš řapací)

- snídaně s sebou ve Starbucks
- autobusem 3 na Providence Drive, prohlídka University Lake, po Campbell Creek Trail k jezeru Taku Lake a dojetí do Walmartu (cca 7 mil), v případě odvážné nálady po Creek Trail až ke Campbell Lake (cca 9 mil)
- nákup ve Walmartu
- autobusem domů (poslední jede chvilku před desátou)

STŘEDA (spíš odpočívací)

- poledne - Peratrovich Park: vystoupení místní hudební skupiny (jako každou středu)
- procházka po Čtvrté od E St do C St po fotkách z historie Anchorage, Tlingit Totem Pole na rohu ČTVRTÉ a C
- prohlídka vnitřních expozic ve 4th Avenue Market Place, patnáctiminutový filmík o zemětřesení v roce 1964 s natřásáním v Alaska Experience Theatre za 6.95\$ (začátek každých půl hodiny do 18:30)

Na závěr dnešní (pro mě) nová slovíčka:

carry on luggage = příruční zavazadlo

patch = nášivka

garment = oděv

toiletry = hygienická potřeba

genuine = originální, ryzí

To je vše, mějte se krásně. :)

Pusu Aljašťan.

Den 28

22. července 2013

Zdravím svět! Dnes jsem zvládla ráno vyprat, bylo krásné letní počasí, takže jsem se vyrazila proběhnout, přendala jsem prádlo do sušičky, dala si trochu těstovin, zeleniny a párek k obědu.

Nechala jsem na televizi nalepený vzkaz pro Mary, ať zamyká dveře - včera jsem přišla domů a bylo odemčeno a Mary v pokoji nebyla. Mám tu všechny věci a notebook hned na ráně! :-/

V práci si mě Michelle zavolala, že prý se mi ráno snažila dovolat, abych přišla o hodinu dřív, ale číslo nefunguje. :(Takže ne, problém s mobilem zjevně stále není plně vyřešen, neměla jsem nepřijatý hovor. :(Škoda, mohla jsem mít hodinku přesčas. Nevím co s tím a nechce se mi to řešit nijak nákladně. :(S Filipem nám volání funguje bez problémů.

Ptala jsem se Michelle, jestli četla tu poznámku o mém špatném prodeji. Prý ano a prostě se to stává. Víc mi k tomu neřekla. :) :)

Byla jsem na kase s Ginkou a Mirou, trochu mi vyčítají, že jsem pořád hrozně tichá, ale dnes to bylo snad o něco lepší... Bavili jsme se o jídle, ale říkejte něco o české kuchyni, když nevíte, jak se řekne zelí (Pozn.: zelí, kapusta = cabbage). :D

Bulharština má podle Google Translateru stejné slovo pro zelí i kapustu... No ale snad jsme si to nakonec vysvětlily.

Holkám se stýská po jejich SIRENE sýru - myslím, že je to to, čemu říkáme balkánský sýr nebo feta. A pak mi popisovali studený pokrm z bulharského jogurtu, vody, okurky, česneku, vlašáků (walnut), kopru - prostě v postatě tzatziky... Ale slovo tzatziky nepoužívaly a já ho radši nevyslovovala, protože mi rozhořčeně líčily, že Řekové Bulharům ukradli tradiční jogurt. :D

Navštívil nás na krámu Mathew, hodil můj blog do překladače a přečetl ho. :D Hypotéza potvrzena, je na kluky.

Moc se těším na dva dny volna, zítra vyrazím na výlet už před desátou, začnu ve Starbucks a utratím tam pravděpodobně zbylých 6.85\$ z kartičky od Michelle.

Mějte se krásně a přečtěte si, jak Facebook organizuje zábavu svým

zaměstnancům: http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/poprv_e_san_francisco.php

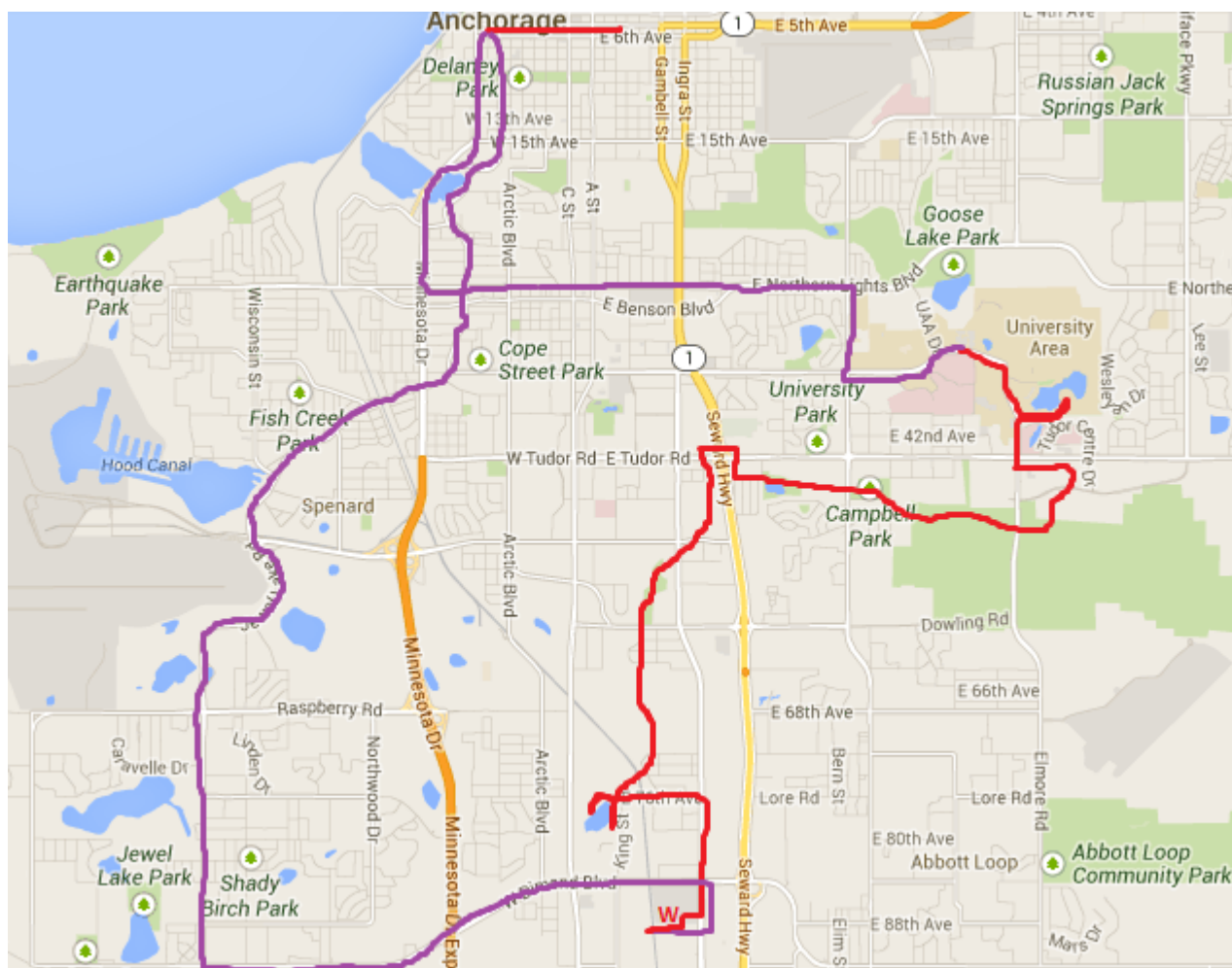
Pusu aljašťan :)

P.S. Jeden komentář, který mi Mira poslala smskou: Misha, your blog is awesome! Strojové překladače jsou zjevně všemocné... Domluvili jsme se s Mirou, že půjdeme někdy na snídani, už se těším. :)

Splněno!

ČERVENÁ = pěšky

FIALOVÁ = busem

z hostelu na autobus, z Downtownu na Providence Drive číslem tři, z Providence Drive pěšky k University Lake, pak po Campbell Creek Trail podél potoka (s vynucenou obchůzkou Seward Highway) až k Taku Lake, pak do Walmartu (W), od Walmartu do Downtownu číslem sedm a od autobusu v Downtownu pěšky domů...zahrneme - li bloudění, naťapáno cca 10 mil

A teď detaily:

Vstala jsem v deset, stavila jsem se ve Starbucks na malé latté a bagel s mazacím sýrem, sváču jsem schovala do batohu a v 10.50 jsem odjížděla z Downtownu autobusem. Vystoupila jsem na Providence Drive a jezero University Lake jsem našla vážně hned.

Snadno jsem našla i první milník stezky Campbell Creek Trail a vyrazila po ní podél potoka. Jenže najednou konec a silnice. A ještě k tomu Elmore Road, která tam vůbec neměla být! Tak jsem se vrátila a hledala, kde se dalo odbočit. Zkusila jsem několik chodníků označených jako pěší či cyklistická stezka, dokonce jeden mimoúrovňový, ale vždy mě to po chvíli vrátilo na onu u Elmore Road končící stezku. Strávila jsem tam pobíháním dokola skoro hodinu. Nakonec jsem si sedla na kámen a koukala do všech čtyř map co vlastním, nic jsem nevykoukala. :(Tak jsem volala Filipovi nešťastná a naštvaná, že sedím ztracená někde uprostřed Aljašky na šutru a nevím, co mám dělat... Zrovna když jsem s ním volala, běžela kolem nějaká paní, která mi vysvětlila kudy a vystrašila mě, že tohle byla ta přehledná část, že za pár mil narazím na právě rekonstruovanou část stezky, uzavřený úsek musím obejít a pak se stezky zase chytit a to že je prý o dost trikóznější. Tak jsem se trochu vyděšeně vydala na cestu. Ubíhalo to vážně rychle, pořád při říčce, v podstatě lesem, vážně horko, komáři žádní. Prostě tři míle idylka s lávkami přes vodu, na kterých jsem si vyzkoušela jednu z oblíbených aljašských turistických aktivit - Salmon Viewing. Prostě stojíte na lávce přes řeku, čučíte do vody a vidíte takové množství zářivě červených půlmetrových lososů, že je nestíháte počítat. Jako fakt! (Akorát se takto aktivita vážně špatně fotí, dojem z průzračně čisté vody a proti proudu plujícím velikánským rybám je neuvěřitelný.)

A pak přišla ta uzavírka, šlo o opravovaný podchod jedné z největších silnic v Anchorage...doporučovali jako náhradu Tudor Drive. Tu jsem našla snadno - obří šestiproudá dálnice kolmá na Seward. Takže jsem byla někde u mimoúrovňového křížení dvou obřích silnic, pítí dávno vypité a přemýšlela jsem, co asi budu dělat. Nakonec jsem vpadla do nedalekého pajzlu s názvem Lilyina rodinná restaurace, kde jsem se obsluhy na baru zeptala, kudy se mám vydat. Prý jít po chodníčku podél obří vyvýšené Tudor a pak doleva... Ještě jsem si chtěla koupit nějakou vodu, dolili mi mojí flašku a odmítli si vzít jakékoli peníze a říkali, že se hlavně nemám odchylovat ze stezek do volného lesa nebo chodit potmě... Vypadali, že se o mě vážně bojí... :D Ale já holka česká = netrudomyslná jsem šla po chodníčku u té šestiproudovky za druhými světly doleva, pak kousek po chodníku podél Old Seward a pak jsem zase uviděla potok a seběhla jsem k pěší stezce, která vedla při něm. Došlo mi, že jsem dnes ještě nic nejedla (byly tak dvě), tak jsem si řekla, že jakmile potkám milník nebo ukazatel, abych se ujistila, že jdu zase po Campbell Creek, rozhodně se zastavím na nějaké lavičce a sním si ten bagel. Jenže jsem šla a šla a nikde žádná cedulka, přitom všude garantují, že milníky jsou co půl míle... Měla jsem už úplně dřevěné nohy, hlad a strach, že jdu někam do háje. A najednou podejítí železnice a hned za ním Taku Lake... Vítězství!!!!

Zřítíla jsem se na nejbližší lavičku, během minuty jsem spořádala sýrovou svačinu, bylo přesně 15:15. Pak jsem se ještě dobrou hodinu ani nepohla. Vychutnala jsem si na břehu jezera rozuzlení knihy 'Oznamuje se vražda' od Agathy, což je jediná kniha, co jsem si vzala na Aljašku. :D

Pak jsem konečně vstala a požádala jednu kolemjdoucí paní, aby mě vyfotila. Ta lady byla ale pod stálým dozorem psích miláčků, takže bylo náročné získat fotku, na které jsem já a nejsou oni. Podařilo se to, ale zde přikládám kvůli úsměvnosti jeden z marných pokusů pejsky nevyfotit. :D

U Walmartu jsem byla pak už celkem rychle, nakoupila jsem bez potíží vše krom jediné položky seznamu - piva. Nakonec jsem zjistila, že je na pivo a jiné alkoholické nápoje zvláštní část Walmartu, mimo normální potraviny a ostatní věci denní potřeby. Takže jsem s už zaplaceným nákupem začala vybírat pivo, skoro nic neměli v plechu a pokud ano, tak hrozně drahé. Nakonec jsem zvolila aljaštánské světlé pivo - šest třetinkových skleněných lahví za 8.80\$. Přistoupila jsem k pokladně, pán, že chce ID, vyndala jsem pas a on: 'Walmart doesn't accept international passports'. A já na to: 'Jak jako neuznává?! Mám ještě českou občanku a to je všechno.' A on, že jako smůla a nic nebude. To sem si nedala líbit, vysvětlila jsem mu, že mi prostě bylo jednadvacet, můj pas a horlivý ukazováček na datumu narození to dokládají a chci svoje pivo!!! Tak si to chvíli rozmýšlel, tvářila jsem se hrozně přísně a pak se zeptal, jestli jen to pivo. Tak sem řekla, že jo, že jen to pivo! Tak mi ho prodal. :D

Autobusem do Downtownu jsem dorazila v osm. Nesla jsem batoh narvaný pivem a plechovkami tuňáka, igelitku věcí a galon mléka. Myslela jsem, že za těch deset bloků umřu, že už domů prostě nedojdu. Došla jsem, okamžitě jsem spořádala jednu rybí plechovku s kusem 'chleba', k tomu první aljašské pivo. Hned potom jsem otevřela octové brambůrky a druhé pivo (ještě že jsem minule koupila ten otvírák na konzervy, jinak nevím, jak bych se ke zlatavému moku dostávala, otvírák není standardní výbava kuchyňky). :D Alaskan White je hořčí než Plzeň a buď je vážně dobré anebo jsem na něj měla tak velkou chuť.) Mary ho ochutnala a prohlásila za odporné, ale prý by to řekla o každém pivu. :D

... pivo :)

Ted' asi upadnu do bezvědomí...

Mějte se famfárově,
uťapkánek.

Ahojte, dnes je to přesně měsíc, co jsem přistála na Aljašce.

Ráno jsem se sama od sebe vzbudila brzo, tak jsem si udělala nehty.

... magnetický lak, který jsme kupovali s Filípem v Praze na Andělu

Pak jsem se zasukýnkovala, namalovala a vyrazila si užít odpočinkový volný den. Chvilku po dvanácté jsem kousala doma připravený oběd v Peratrovich parku za doprovodu jednomužné country capely, pán mi přišel vážně dobrý. :) V parku jsem se náhodou koukla na mobil a měla jsem tam zprávu od Michelle, jestli bych nemohla vzít dnes večerní směnu. Byla jsem od krámu vážně kousek, tak jsem se tam došla domluvit osobně. Michelle mezitím už odešla, ale holky zavolaly jinou manažerku, takže jsem získala 2.30 - 11 za přesčasovou směnu (12.75\$ za hodinu). :)

Už jsem si stihla jen doběhnout na hostel, obléknout si kalhoty, vzít si žluté firemní tričko a vrátit se do práce.

Den probíhal normálně, když mě David upozornil na jednu zákaznici, že mám na ní dát pozor, že to není poprvé, co se snaží vyměnit staré rozbité sluneční brýle za nové. Tak jsem ji vyrazila obsloužit, byla lehce zanedbaná a v ruce rozbité brýle, že prý hledá stejné. Tak jsem jí ukázala několik slunečních brýlí a pak se to stalo. Ta nejvíc šokující a nechutná věc v mém dosavadním životě. Dáma se rozhodla mi názorně demonstrovat svůj zdravotní stav, byl to zážitek pro mě natolik otřesný, že Vám rozhodně nehodlám kazit den detaily. Jediné, co podávám na vysvětlenou je, že některé protézy umí být vážně přesvědčivé. Potom, co odešla, jsem se rozbrečela a chtělo se mi zvracet. Nemělo to co dělat s lítostí, byla to čirá fyzická nevolnost, hrůza a následek šoku z oné předváděčky. Po chvíli jsem konečně řekla kolegům, co se stalo a David koukal jako blázen, že prý slyšel, že už se to někdy někomu stalo. Chudák, ještě má teď navíc pocit, že to způsobil, přitom mě naopak varoval, že je divná. Prostě dáma používá všechny zbraně, aby získala pitomé nové sluneční brýle. Celý den jsem na to musela myslet, byla jsem jak bacená. Skutečná špatná nálada na mě padla, když jsem se sama vracela do hotelu. Zkusila jsem dokonce volat Filipa, ale spal. S pocitem, že už v životě nebudu klidně spát jsem si chvíli povídala s mamkou, dala jsem si třetí ze svých šesti piv a shlédla Dobu ledovou - úsvit dinosaurů.

Teď jdu spát a jsem si jistá, že mi za dnešní den těch sto dolarů navíc k platu rozhodně nestálo. Můžete mít pocit, že hrozně přeháním, ale kdo to nezažil, netuší jak špatně a pomalu může mozek některé věci vstřebávat. Výroční den - měsíc na Aljašce - se vážně nepovedl. :-(Byl doslova nechutný.

Spěte dobře, lépe než já. :-*

Den 31

25. července 2013

Ahojte,

omlouvám se za lehké zpoždění článku. Já mám teď už ráno dne následujícího, ale v noci prostě nefungovala v hostelu wi-fina.

Strávila jsem běžných osm hodin v práci, staly se vlastně jen dvě zajímavé věci.

První, udělala jsem svůj první prodej za více než pět set dolarů. Paní s dcerou nakupovaly vánoční dárky. :D A pan manžel se ke mně v jednu chvíli tak přitočil a žádal, abych řekla jeho ženě, ať nechá nějaké zboží pro další zákazníky. :D Bral to naprosto s humorem a myslím, že jediné, co si vybral on pro vlastní potřebu, bylo drbátko na záda za 2.99\$. :D

David nám holkám přišel říct, že nějaký ňouma zabouchl dveře od zaměstnaneckého holčičího záchodu a že máme používat pánský. Zde je potřeba, abych Vám vysvětlila, jak fungují aljašánské dveře. Mají z obou stran kouli, zvenku je v ní klíčová díрка a zevnitř je na ní otáčecí čudlík. Když chcete při odchodu zamknout, otočíte čudlíkem zevnitř, projdete dveřmi a zabouchnete. Klíčem zvenku je zamknout nelze, jen odemknout. Toaleta je sice zaměstnanecká, ale pouštíme tam občas i zákazníky s malými dětmi nebo důchodce. No alespoň jsem zjistila, že jsem doteď pořád chodila na pány. :D :D O zabouchnuté místnosti jsem vůbec nevěděla. :D

Večer jsme spočítali kasy, vypnuli hlasitou klimatizaci a ze zamčené místnosti, od které se za celé odpoledne nepovedlo najít klíč, se ozýval zvuk tekoucí vody. Vzněla jsem dotaz, jestli jsme si jistí, že je místnost jen zabouchnutá a není tam na podlaze nějaký umírající nešťastník. Tak bylo chvíli ticho a David nakonec přiznal, že si jistí nejsme. Museli jsme vypadat vážně legračně, protože jsme postupně Cat, David a já pro klid svědomí lehli na břicho a půlcentimetrovou škvírou pod dveřmi jsme se snažili zhodnotit situaci. V prostoru určitě nikdo nebyl, po stranách dveří jsme neviděli. Chvilí jsme o nastalé situaci diskutovali. Byla jsem pro vyražení dveří - lepší jedny zničené dveře, než vytopený obchod. Ale David je šéf a rozhodl, že jen protéká toaleta a že jdeme domů. Tak jsem zvědavá, jak to dopadlo. ;)

Díky zdržení jsem šla domů až po půl dvanácté a už byla skoro tma, dny se prokazatelně zkracují.

A mám zaplacené bydlení na další týden - jsem good to 08-01-13.

Mějte se krásně, užívejte léto.

P.S.1 Mému bráchovi se pětadvacátého přihodily narozky!!! Gratuluji ke dvoutřetinám dospělosti. :)

P.S.2 Kolegyně Caily mi přišla na krámu říct, že před časem měla s onou nepříjemnou zákaznicí stejný zážitek jako já. Prý zaječela na celý obchod. Tak možná nejsem nejvíc největší cíťa.

Pusu aljašan. :)

Den 32

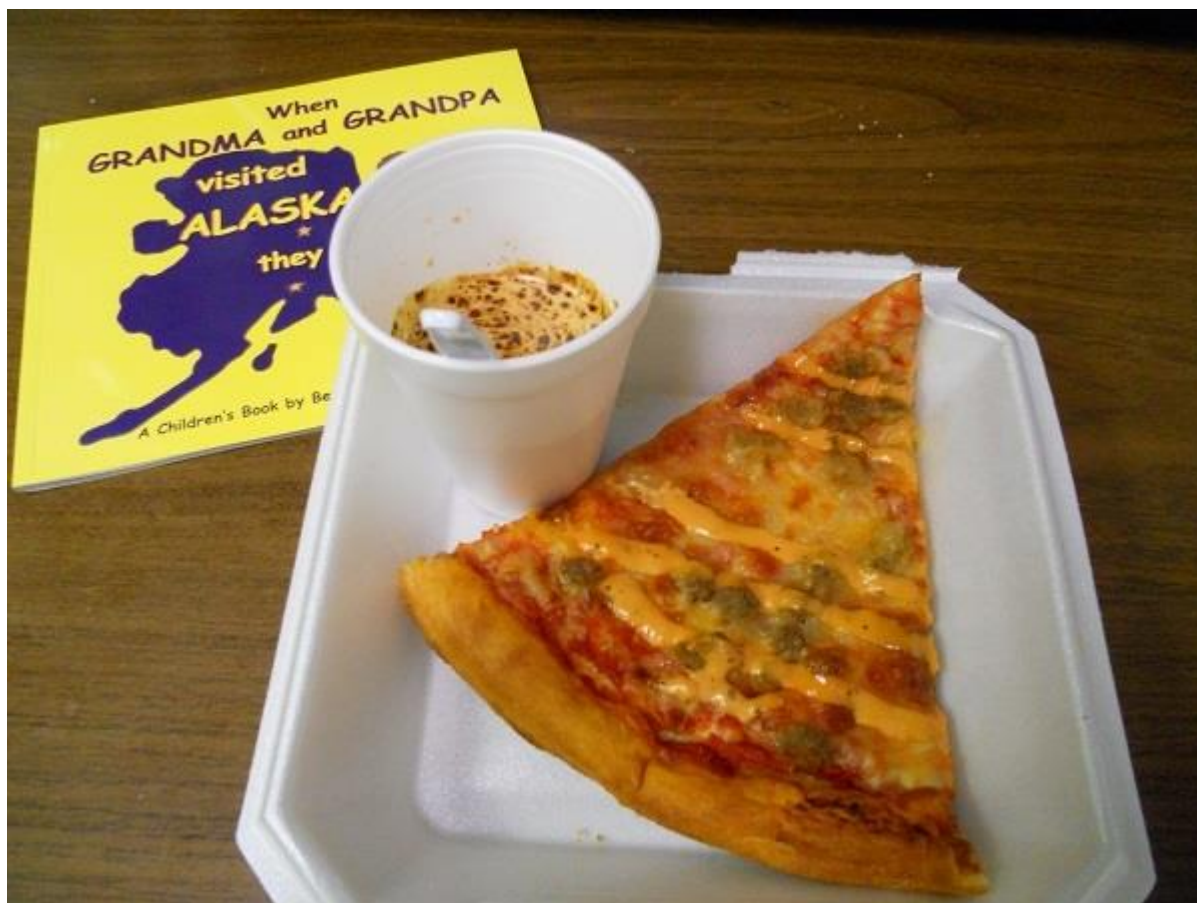
26. července 2013

Ahojte,
už dva dny nám v hostelu nefunguje wi-fina. :(

Doufám, že to brzy opraví, teď píšu z recepce, kde je použití počítače sice zadarmo, ale je to značně nepohodlné, navíc dva počítače na mraky lidí. :(

Jediná nevšední událost - došly erární nudle. Což vedlo k tomu, že jsem si nechala od Bobo, která vyrážela do Uncle Joe's, koupit jeden kousek pizzy za 3.50\$.

...pizza, instantní kafe a jedna z knížek z našeho dětského zboží (už vím, kdo je Benny Benson)

Mimochodem dveře na holčičí záchod nakonec vyrazili. Ted' sice nejde zamykat, ale jinak WC funguje dobře, mrtvola tam nebyla.

Den 33

27. července 2013

Uvařila jsem si těstoviny, k tomu tuňák a rajče. Půlku snědla před prací a druhou sbalila do krabičky od Maryina margarínu na obědovou pauzu. Už druhý týden v sobotu pracuji od 11.30 místo od obvyklých 2.30 PM. Takže jsem byla doma už po osmé a šla se proběhnout. S ipodem a sluchátky. Našla jsem vážně dobré místo, seběhne se u nás u hostelu k železnici, kde je pěší stezka, podél řeky, kde bylo u mostu na sebe nalepených tak sto rybářů a všichni neustále něco chytali. :D A pak super atrakce - je to dlouhé schodiště, které se jmenuje Salmon Run. Tam si má člověk vyzkoušet, jaké převýšení musí být schopen zdolat chudák losos, když pluje z moře do řeky. Já jsem několikrát stavěla - být lososem, tak jsem v moři na pořád. :D

Doma jsem zjistila, že se mi podařilo ztratit z Filipových velkých sluchátek jedno takové to látkové kolečko, co patří na ucho. Prošla jsem tam a zpět proběhnutou trasu až do místa, kde jsem si sundala sluchátka, protože se mi ipod vybil. Ale kolečko jsem nenašla... Super, jsem na Aljašce, bez internetu a bez sluchátek! :-S

Teď je neděle ráno, dala jsem práť tmavé prádlo, našla kolečko od sluchátek v batohu (asi už vážně blbnu) a trápí mě mail, který jsem dostala od Intraxu (moji americké pečovatelské agentury), že mám nahlásit, že ŽIJU v jejich aplikaci na internetu. Bohužel na recepčním počítači to hází nějaký error. Musím to co nejdříve vyřešit, když se nenahlásím, mohou mi zrušit vízum.

faith = víra, důvěra

puffin = papuchalk, aljašský pták

beak = zobák

cub = mládě

turquoise = tyrkys

jade = nefrit (zelený kámen)

bead = korálek

smallpox = neštovice

peninsula = poloostrov

necklace = náhrdelník

stuffed = vycpaný

subscription = předplatné

jam = džem, zaseknout se...OMG!!!

Mějte se famfárově, pac a pusu

Robinson.

Den 34

28. července 2013

Ahojte,

dopoledne jsem si psala s rodiči, Filipem a Ančou z recepčního počítače a napsala jsem na IT podporu Intraxu, že jim nefunguje přihlášení na stránky.... Nějak jsem se zapovídala, takže jsem šla přendat prádlo z pračky do sušičky v půl druhé a to v půl třetí pracuju! Jenže všechny sušičky byly zabrané. Takže jsem rozvěsila prádlo po pokoji, dala jsem si oběd a přemýšlela v čem půjdu do práce. Všechny moje kalhoty byly mokré a mám ve smlouvě, že nesmím pracovat v oděvu nad kolena. Takže jsem si sice vzala krátkou sukni, ale pod ní neprůhledné černé punčochy. Nikdo mě za celý den "nesprdnul", takže snad v pohodě. Bobo chodí v krátké sukni bez punčoch skoro pořád, ale proti smlouvě to je...

Nejzajímavějšími zákazníky byl zájezd Američanů s naslouchátky. Doumlouvali jsme se trochu náročně, ale nakonec nám vysvětlili, že před třemi lety byli v Čechách, takže mi ukazovali fotky z Prahy, Brna a Krumlova. Letos Aljaška a příště je čeká výlet do Číny. :D Jelikož jsme je obsluhovaly já a Bobo z Číny, tak to bylo docela vtipné. :D

O pauze jsem si koupila pepřené lososové jerky za zaměstnanecké tři dolary, chleba jsem měla z domova. Erární polévky stále nejsou.

Večer stránky Intraxu stále nefungovaly, odpověď na mail žádná. Podařilo se mi v pokoji totiž na chvíli připojit ipod, ale wifina je na něj moc slabá. Počítač má stále problém s identifikací. Dala jsem si pivo... páté ze šesti. :D

V noci přišla Mary - viděla jsem ji živou po třech dnech. :) Moc tu tenhle týden nebydlí.

Ted' je pondělí ráno a konečně zase jede wifina i na notebooku. :) :)

Psychicky jsem nevydržela a zavolala na zákaznickou linku Intraxu. Potřebovala jsem se procvakat automatem, který byl namluvený vážně rychle, musela jsem si celou sekvenci poslechnout třikrát, nakonec jsem zmáčkla jedničku. :D Mluvila jsem s nějakým klučinou, co mi vysvětlil, že stránky už pár dní nefungují. Takže se mnou otázku za otázkou prošel Monthly Contact, trvalo to asi deset minut, ale vyplnili jsme to. Byl to rozhodně můj zatím nejdelší telefonický hovor v NEmateřtině. Na měsíc mám od nich zase pokoj. Na to, že jsme jim skrze Student Agency zaplatili, aby mě hlídali a dávali na mě za louží pozor, je docela náročné je kontaktovat. :-/

Jsou tam otázky jako:

- Cítíte se bezpečně?
- Účastnila jste se společného jídla s místními obyvateli?
- Byla jste v kině?

A podobný šílenosti... Jestli náplní práce toho kluka je vyplňovat tohle s lidma, kteří umí anglicky jako já, je mi ho fakt líto.

Krásně svítí sluníčko, jdu se někam proběhnout...

Pusu zase-online-Aljašťan. :)

Den 35

29. července 2013

Ahojte,

prvotně jeden poznatek do budoucna - na východ od naší hostelové Eagle Street neběhat! Po pár blocích přichází část města, kterou bych troufale nazvala ghetto. Pohybují se tam vážně podivné existence ve velkém množství. Byla jsem ráda, že jsem zase doma. :)

V práci nic zajímavého, Mira mi vysvětlila, že nové nudle nebudou. Budu si tedy muset nakoupit i na obědové pauzy.

Dnes jsem o přestávce měla poslední plechovku tuňáka, půlku rajčete a rýži, kterou jsem ukradla Mary. Doma jsem si to připravila do piksly od Soar Cream. :D

K snídani a k večeři jsem měla napůl plechovku fazolí, také jsem si večer vypila poslední pivo.

Plán na zítra:

Pěšky na snídani do Starbucks, pak po Ship Creek Trail kolem Ulu Factory až do obřího Russian Jack Springs Parku. Kousek od parku nákup v Carrs a autobusem číslo 15 zpět do Downtownu. (Z domova je to po stezce k RJS parku cca 6 mil, k tomu nějaké bloudění a procházka po parku.)

A slovíčka:

zipper pull = jezdec od zipu

fanny pack = ledvinka

ponny tail holder = gumička

Držte mi palce na den volna, moc se těším. :) :)

Dobrou noc,

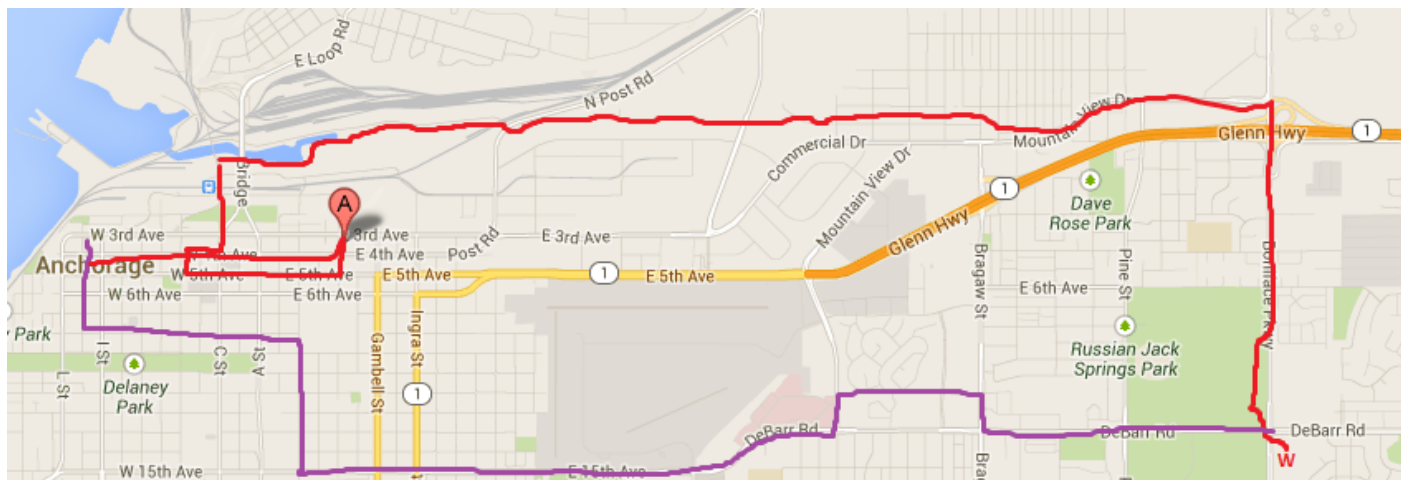
Aljaštan.

Den 36

30. července 2013

Zdravím věrné čtenáře,

dnešní výlet byl boží! Vůbec jsem nebloudila a celý den bylo vážně teplo - v tričku s krátkým rukávem jsem se pekla. Věřili byste, že se to na Aljašce může stát? :D

Červená pěšky: z domova (A) do Starbucks, pak na sever, po stezce podél říčky a železnice, pak do Russian Jack Springs Parku, nákup v Carrs (W).

Fialová: autobusem od Carrs domů do Downtownu.

A teď detaily: Chvilku po jedenácté jsem si dávala Latté, Bagel a Cream Cheese ve Starbucks a vyrazila jsem směrem k začátku Ship Creek Trail. Stezka začíná u Ulu Factory, tak jsem se jukla dovnitř.

Je to malá budova - vlastně obchod se suvenýry, většina zboží je na chlup stejná jako to, co prodáváme v PB, ceny jsou taky stejné. Z obchůdku je skrz sklo vidět na dělníky vyrábějící nože. Bylo mi jich trochu líto, pořád pracují pod drobnohledem turistů... Před továrnou jezdí zdarma takový vláček nahoru do centra Downtownu, jezdí protisměru mého dnešního plánu, vyzkouším ho jindy. :)

Dala jsem se po stezce při potoku, sluníčko pražilo, viděla jsem ve vodě pár lososů, nějaké vodní ptactvo a všude rostou vrbovky. Uteklo to vážně rychle, necelé tři míle dlouhá idylka byla za mnou natotata, potkala jsem jednoho cyklistu, jinak nikoho. (Bohužel ani žádného dalšího velkého savce. :( )

Pokračovala jsem od Ship Creek Trail obytnou čtvrtí Mountain View (ano, Filip bydlí v Mountain View - jen jiný stát :D).

...nezvěstická kukuřice made by moje maminka v anchorageském Mountain View

Jsou to nízké domky, před každým je americká vlajka, basketbalový koš, velké auto, občas z nějaké garáže vykukuje nablýskaný Harley a nad vstupními dveřmi některých obydlí je paroží nebo ryba. V celé čtvrti celkem mrtvo, překvapilo mě několik desítek černých dětí před komunitním centrem a o pár bloků dál nejméně stovka dětí v Parku komunitního centra. Park je vážně luxusní, spousta prolézaček, víceúčelových hřišť a vážně vážně hodně lidí! Byl tam nákladák s letákem, že rozdávají dětem a mládeži do osmnácti zdarma výživnou stravu - to mě vážně překvapilo... papírové sáčky, obsah neznám. A na parkovišti u hřišť žluté školní autobusy. :D

Došla jsem až k Russian Jack Springs Parku a konečně se schovala před horkem pořádně mezi stromy. Je to divoký les s asfaltovým chodníčkem pro šílence jako jsem já. Na dosah z cesty rostou různé červené bobule - nejspíš některé dříve uvedené divnoberry, jíst jsem je nezkoušela. :D

Došla jsem na vyhlídku, ale strašně dlouho nikdo nešel, takže jsem se musela vyfotit samospouští. :D
...pohled na pohoří Chugach

Když jsem čekala na křižovatce Boniface a Debarr, supermarket Carrs už nadohled, vybil se mi foťák. Tentokrát to vyšlo tip top. Když jsem se v Carrs na toaletách uviděla v zrcadle, musela jsem se smát. Na tričku logo matfyzu nad jedním řadrem, nad druhým totožně velký flek od ranní kávy. A na čele rudá šmouha od pokusu sundat si mikinu bez sundání slunečních brýlí. Už chápu, proč jsem nepotkala ani losa, bobra nebo medvěda. Jestli mě někdo z nich viděl, zařval a utekl. :D

Koupila jsem si studené Latté, ve Starbucks je totiž akce, že pokud si koupíte něco před druhou, máte tentýž den po druhé studený střední nápoj jen za dva dolary. Dnes jsem to využila sama, jinak s účtenkami děsně kšeftujeme s holkama na krámu. :D

Položky z nákupního seznamu jsem našla vcelku rychle, bohužel nákup byl za padesát dolarů už bez piva, takže jsem ochutnání další značky aljašského zlatavého moku odložila na příště.

Tentokrát se mi nepodařilo ideálně trefit autobus, čekala jsem tři čtvrtě hodiny, ale měla jsem nové letáky o Anchorage ke čtení - ještě mě tu čeká mraky atrakcí!

Doma jsem byla po sedmé. Ochutnala jsem hned hořčici z honosné lahve s nápisem hnědá francouzská. Chutná skoro jako naše nejlevnější kremžská v plastovém kalíšku. :D Ještě kdyby se tu chtěli naučit dělat rozumný chleba.

Mám v nohách sedm mil, jdu si už lehnout. ;) Moc jsem si to užila!

A plán na zítra je stejný jako na minulou středu, kdy jsem byla zavolána do práce:

- poledne - **Peratrovich Park**: vystoupení místní hudební skupiny (jako každou středu)
- procházka po Čtvrté od E St do C St po fotkách z historie Anchorage, **Tlingit Totem Pole** na rohu ČTVRTÉ a C
- prohlídka vnitřních expozic ve **4th Avenue Market Place**, patnáctiminutový filmík o zemětřesení v roce 1964 s natřásáním v **Alaska Experience Theatre** za 6.95\$ (začátek každých půl hodiny do 18:30)

Mějte se krásně, zdraví výletník.

Den 37

31. července 2013

Ahojte,
dnešek se zvrtil v nejvíc filmový a utrácení den. :D

Ráno jsem se zasukýnkovala, udělala si sendvič a vyrazila si dát oběd do **Peratrovich Parku** u živé muziky. Tříčlenná kapela - basa, kytara a fukací harmonika, všichni chvílemi zpívali. Bylo to nejvíc country, ale docela mě bavilo. Akorát bylo divné, že po každé písničce jediná ženská členka, basistka, říkala, že tato skladba je také na jejím novém CD. Na jejím, ne na našem... To mi přišlo zvláštní. V parku bylo spousta lidí, hlavně rodiny s dětmi.

Pak jsem šla dle plánu po čtvrté a prohlížela si výstavu fotek ze **zemětřesení v roce 1964**. Velká část je venku, ale několik uvnitř 4th Avenue Marketu. Tak jsem si později prohlížela i vnitřek, nakukovala jsem do obchodů, když mě oslovil jakýsi místní umělec, že mi poví příběh o havranovi, který jsem ještě neslyšela. Rozhlédla jsem se, abych se ujistila, že mluví se mnou - nikdy jiný tam nebyl. :D Tak jsem vyslechla vážně vážně dlouhý výklad o tom, který kmen aljašských domorodců považuje havrana za pozitivní symbol a který za posla zkázy. Historka končila tím, co se stalo jeho matce, když mluvila s havranem... Evidentně se ten pán živí vyprávění příběhů a zpěvem písní... Potřásl mi rukou a já jsem celá zhavranělá pokračovala do Experience Theatre na filmík o zemětřesení s natřásáním. Byli jsme tam přesně tři - já a pár Američanů. Nebylo to jako ve 4D kině v Praze, tady se totiž nechvěla každá samotná sedačka, ale hlediště jako celek.

Čas pro naučný blok:

Na Velký Pátek 27.3. 1964 došlo na Aljašce k zemětřesení o síle 9,2 Richterovy škály, je to druhé nejsilnější zemětřesení změřené seismografy vůbec. Následovala obří vlna tsunami, která dokonala dílo. Mnoho aljašských měst bylo zdecimováno, nesčetně padlých. V Anchorage nejhuře dopadla obytná čtvrť, ze které je nyní Earthquake

Park. 4tá, kde je expozice, praskla vejpuř. Źelezniční trať a letištní kontrolní věž zničené. Stručně řečeno, pro obyvatele Aljašky to byl THE WORST GOOD FRIDAY EVER.

Než jsem se venku vůbec stihla vzpamatovat z dojmů a natřásání, zamotala jsem se do skupinky turistů s průvodkyní v námořnickém oblečku. Jak jsem se snažila z nich vymotat, námořnice říkala, ať jdu s nimi. Źe je to zadarmo **prohlídka Downtownu s výkladem** sponzorovaná hotelem Captain Cook. Vybavila jsem si tu super snídani, co jsem tam měla, a přidala jsem se. :D

...průvodkyně před Tlingit totemem

A stálo to za to, bylo mi totiž ukázáno mé asi nové nejoblíbenější místo v Anchorage. Je úplně na pobřeží, na konci Čtvrté. Jmenuje se **Resolution Park** a je to několika stupňový dřevěný ochoz vyčuhující nad moře, na nejvyšším patře je socha Kapitána Cooka a na ostatních jsou lavičky. Výhled pompézni!!!

Nabrala jsem si tak různě cestou další a další letáky a informace o městě. Takže jsem si jimi dala poradit a potom co nás námořnice opustila, vyrazila jsem do **C&M Used Books** zakoupit detektivku - dětské knihy na krámu mě už omrzely. Dala jsem si tam od paní, v obchodu naprosto přetékajícím knihami všeho druhu, poradit a celkem za pět dolarů jsem ukořistila tyto dvě:

- Tess Gerritsen: The Mephisto Club
- Agatha Christie: There Is a Tide

Chtěla jsem si sednout do Town Square Parku a dát se do čtení, ale cestou tam jsem uviděla **Kobuk Coffee...** obchod s čajem, kávou a dárky, který doporučuji všechny průvodce a který je dvacet kroků od PB a já si vždy když jdu okolo řeknu, že mám ještě spoustu času se tamavit. Dneska jsem poprvé vešla dovnitř, připadala jsem si jako když obyčejné kouzelnické dítě vstoupí do obchodu bratří Weasleyových. Sladkosti ve vyrovnaných skleněných dózách, čaj s příchutí čehokoli, co si dokážete vymyslet. Všelíkové kuchyňské fičury, šperky, kterým podobné jsem viděla leda na Fashion Weeku. Ručně vyráběná mýdla, sběratelské kusy porcelánu. Za vrchol přehlídky považuji sekci se psacími potřebami. Přiznávám, že jsem lehce zatížená na lepící papírky všech tvarů, barev a velikostí, ale z tohoto by blahem učůrával asi každý... Lepící papírky prolamované krajkovými vzory... Chuchů!!!

Byla jsem pevně rozhodnutá, že tam nic nekoupím, ale bylo to vážně náročné vydržet. Nutno dodat, že za originalitu a ruční výrobu se prostě platí drazé.

Ale holky všeho věku a všech vkusů, takové kuchyňské zástěry, co tam prodávají, by z nás udělaly jistě bezkonkurenční kuchařky a neodolatelné kočky, jen zavázáním šňůrky!!! (a za nejméně šedesát dolarů)

Byla jsem jen v obchodu jako takovém, má ještě oddělenou kavárnu, kam si rozhodně někdy zajdu!

Zde se můžete zbožím pokochat: <http://www.kobukcoffee.com/>... Ančo, Mami, být tam se mnou, teď vyhlašujeme kolektivně bankrot.

Poté jsem si konečně v parku začala číst, uvážíme-li, že je to anglicky, docela mi to jde. :)

Po třetí kapitole The Mephisto Club jsem se rozhodla nějak překupit všechny ty průvodce, kterými jsem se dnes zavalila a narazila jsem na jeden inzerující film o polární záři, hned v budově před kterou jsem seděla, navíc byla na letáku přicvaknutá jednodolarová sleva (jen nikde žádná informace o ceně). Psali, že mají otevřeno od devíti do devíti a bylo sedm, tak jsem si řekla, že to zkusím okouknout. Všude zvenku i zevnitř The Sydney Laurence Theatre visely ukazatele za filmem **Aurora - The Northern Lights**, cenu nikde nepsali, tedy jsem najednou byla u pokladny. Tam si slečna mně, jakožto studentovi s jednodolarovým kuponem, řekla o jedenáct dolarů - no teď už jsem nemohla utéct. Takže jsem šla na film. :D

...byla jsem v kině první :D

Mělo to tři čtvrtě hodiny a šlo o raritní záběry polární záře, bez komentáře, které posbírala partička odhodlaných fotografů. Úkaz nelze předvídat, tedy čapnete foťáky, kamarády, mrznete celé dny ve stanu a doufáte, že se stanou nějaká světylka a že nejde o následek Vaší trdomyslnosti. :D

Mě přišel dokument docela dobrý, jen nám mohli říct možná trochu více o tom, odkud přesně záběry pochází a o odvážlivcích, co je učinili. Těch několik dětí, které tam rodiče vzali za září, ty barevné proužky nad horami neskutečně otravovaly. Chudáci nevěděli, co nudou dělat... No jo no - to je důsledek všudypřítomné digitální fikce - přírodní světelná šou prostě už není zajímavá. :-/

<http://www.anchorage.net/articles/northern-lights-anchorage-alaska>

Přišla jsem domů po osmé, Mary chvilku po mě. Koupila si dnes nový mobil, čímž zahнала mé výčitky, že jsem dnes moc utrácela (film o zemětřesení 6.95\$ + láhev vody 1\$ + knihy 5\$ + film o polární záři 11\$ = 23.95\$:-/). Kultura holt něco stojí.

No a zítra zase do práce, takže jdu spát - opět se odpočinkový den zvrtil v celodenní pobíhání a jsem pořádně unavená. :D

Pac a pusu filmový fanoušek.

P.S. Začínám chápat obsah průvodce ne jako rady kam jít, ale jako seznam bojových úkolů. Jediné, čemu se zatím systematicky vyhýbám, jsou nesčetné galerie-prodejny s kožešinami. Nějak mě to oblékání do chudáků zvířat iracionálně psychicky znepokojuje, tedy pro informace o Fur obchodech si budete na Aljašku muset poslat někoho jiného. :-P

Den 38

1. srpna 2013

Ahojte,

ráno jsme s Ančou bojovaly s wifinou, abychom mohly pokecat přes hangout. Až na několik výpadků jsme vítězily, takže došlo k výměně drbů. :D

V práci jsem obdržela 6 pesos od jednoho Filipínce - vysvětloval nám, co je na které za důležitou národní osobnost. :D

Snažila jsem se nadchnout Bobo pro výlet za ledovcem, abych měla parťáčku. Problém je, že by byla ochotná zaplatit 34\$ za samotnou hodinovou projížďku lodí kolem Portage Glacier, ale 79\$ za výlet s dopravou z Downtownu a zastávkou ve Wildlife Conservation Center se jí zdá moc. Prý se poptá lidí, co tu zná, jestli by nás ke Portage Lake někdo neodvezl. Ještě bychom musely v práci domluvit, abychom měly volno ve stejný den. Chvilí počkám, jestli Bobo někoho neobjeví, jinak si tu Tour zaplatím - chci vidět ledovec ještě v srpnu.

Ginka mi řekla, že je v neděli nějaká párty na rozloučenou s Mathewem a že mám přijít. No ještě uvidím, zeptám se na to Miry. ;) Je fakt, že jsem už přes měsíc v Americe a ještě jsem nebyla ani v hospodě ani na párty!

Dostala jsem další výplatní dopis. Díky jednomu dni navíc je to o trochu více peněz než minule. :)

Tenhle týden mám volno až ve středu a ve čtvrtek. Vážně zvažuju, že bych mohla první z volných dnů vyrazit na Flattop Mountain! :) Doprava je 22\$...a konečně bych se dostala do národního parku Chugach a vyběhla nahoru na horu Flattop. Jsem už v půlce doby, kterou trávím na Aljašce, takže **začínám trochu dávat dohromady, kam se ještě rozhodně musím stihnout podívat:**

<https://docs.google.com/document/d/15P8Osx-uQeonlhu6oFgha27WGuN-wAthfFt40UbZpcE/edit>

Můžete mi do dokumentu psát komentáře, kritiky i návrhy, co musím vidět, než Aljašku opustím!

Zde si můžete prohlédnout fotky ze dnů 22 až 37:

<https://plus.google.com/u/0/photos/105744310543911277430/albums/5907082733869344801>

Mějte se famfárově...

Pusu Aljašťan. :)

Den 39

2. srpna 2013

Ahojte,

doposud v žebříčcích návštěvnosti mého blogu byly ve všech kategoriích konstantní nuly. Tento fakt se mi v nastavení nepodařilo nijak ovlivnit. A z ničeho nic (zřejmě díky nějakému vyššímu zásahu) se spočítalo, že den 38 četlo 36 lidí! Úplně jsem z toho dostala trému. :D Každopádně Vám děkuji za přízeň, jste nejlepší!!! Kdyby mě někde na Aljašce sežral medvěd, bude mě hledat možná dokonce šestatřicet lidí! :)

V den 39 jsem se ráno došla proběhnout, ale nějak jsem to přehnala a asi hodinu předtím, než jsem měla jít do práce, jsem se rozvalovala na gauči úplně grogy. :D Tak jsem si chtěla koupit cestou kafe, nakonec jsem si ve Starbucks kromě Latté musela koupit taky Bagel a Cream Cheese (celkem 4.90\$), protože svačina, kterou jsem si večer předtím připravila, samozřejmě zůstala doma v ledničce. :(

V práci si mě zavolala Michelle, že prý často házím do trezoru příliš pětidolarovek a desetidolarovek - že se smí od každé nejvýše jedna! Nechápu, jak mi tahle informace mohla měsíc unikat - dávala jsem jich do obálky klidně osm nebo deset.

Tak jsem to chtěla tentokrát udělat pořádně, ale vznikl pro změnu nový problém. Moje číslo na mašinu na kreditky jsou dvě stejné cifry. Při podvečerním počítání se našly dva doklady s číslem, které nikdo z přítomných neměl, to číslo bylo právě jedna ze dvou mých stejných cifer. Takže jsem to velmi pravděpodobně já, akorát jsem nezvládla cvaknout dvakrát. :(

David to nějak zahrnul do svých prodejů. Pořád jsou se mnou nějaké potíže. Myslela jsem, že na práci, která spočívá ve skládání triček a usmívání se za pokladnou, jsem dostatečně schopná. Evidentně opak je pravdou. :(

Jeden drobný úspěch byl, že jsem poprvé zažila, že jsme poslední dvě hodiny otevírací doby byli na celém krámu jen dva - s Davidem. A nebyl žádný průser. :)

Přišla jsem domů chvilku po půl dvanácté - už potmě, snědla jsem svačinu z ledničky, koukala na Firefly (seriál, co mi nadšeně doporučovala Anča) a šla jsem spát.

Myslím na Vás, pozdravujte všechny... :)

A nezbývá než doufat, že den 40 bude tím, kdy nezpůsobím v práci žádné problémy.

Pac a pusu,

mediální stár. :D

Ahojte,

byla jsem před prací s Mirou na obědě v Subwayi. Jestli znáte český Subway, tak víte, že Vám dají vybrat z děsně druhů pečiva, sýra, mas, zeleniny, dressingů... A výsledkem je bageta. Akorátže tady se to děje anglicky. :D Ale překvapilo mě, že objednání proběhlo docela v pohodě. :) Získala jsem kuřecí maso, cheddar, rajčata, okurky a olivy s hořčicí v italské bagetě dlouhé šest palců za 5 dolarů. :) Vlastně bych se klidně mohla najíst doma, ale potřeba socializace zvítězila. :)

V práci jsem konečně potkala pravé Čechy, co z domoviny nedávno vyrazili a zase se tam vrací. :) Tříčlenná rodina, co si udělala třítydenní výlet do Kanady a na Aljašku. Tak jsem se dočkala! :D

V práci se mi staly dvě zajímavé věci:

- dvě Indky si vybraly tričko, ale neměli jsme žádné ve velikosti, kterou potřebovaly. Přinesla jsem si schody a zkusila se podívat jestli to, co je pověšené na zdi, nemá tu správnou velikost. Mělo, ale tím jak tam visí, mělo jiné barvy. Tak jsem jim nabídla, že zavoláme do PB4, který je větší, zda ho nemají. Představa, jak tam volám a popisuju jedno z asi milionu triček s nápisem Aljaška, se sobem, medvědem, orlem a vlkem mě dost děsila. Nahoře na krámu se mnou byla akorát Bobo, tak jsem vzala telefon, tričko a vyrazila do skladu najít Davida, ten totiž vážně mluví anglicky. :D Dole se ozývala hlasitá hudba a našla jsem Davida v útrobách skladu, jak přendává věci z krabice do krabice bez trička. (Nutno přiznat, že je tam vážně vedro.) Větou: 'Potřebuju pomoc' jsem se s nastalou společenskou situací nevypořádala ideálně, ale v pohodě. Zavolał PB4 a tričko jsme získali. :)
- Chvilí před zavíračkou se objevil takový starší zákazník, hrozně povídací a když zjistil odkud jsem, byl hrozně nadšen! Že v Praze spoustkrát byl a že jeho brácha tam žije (snažil se mě oslnit tím, že jeho bratr žije v Čechách, je vážně chytrý a pracuje pro Microsoft :D :D). Pak mi vysvětloval, že by žil radši kdekoli jinde než v Americe, že Amerika je hrozně strašná, že napřed je všechny přesvědčili, že mají nesnášet Čínu a teď když se rozhlédne po tomhle obchodě, tak je všechno vyrobeno v Číně a tak. No nejvíc světoznalec. Nakonec po dvaceti minutách vykecávání si koupil sedm pohledů a nášivku s Aljaškou. :D
No a Ginka mě přesvědčila, že musím na nedělní párty - Mathew totiž v pondělí opouští Aljašku. Bobo mi vysvětlila, kam se vlastně jde. Pokud jsem vše dobře pochopila, je to v tu dobu zavřená kavárna. Do hospody nemůžem, protože Mathewovi není ještě 21. :D :D Je tedy třeba obstarat vlastní pití, což znamená, že v den 41 před prací jdu do Downtown Wine&Spirits na páté...viděla jsem na netu nějaké fotky toho obchodu a mají tam na zdi logo Pilsner Urquell, tak snad ho i prodávaj. A končím v práci v jedenáct, takže si šatičky i pivo na párty беру do práce do batohu. :D

Mějte se famfárově,
pusu Aljašťan.

P.S. Sledujte Filípka:

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/paty_tyden.php

Při sobotní soutěži skončil na famózním sedmém místě!!!

<http://codeforces.com/contest/326/standings>

Den 41

4. srpna 2013

Ahojte,
dopoledne jsem vyrazila koupit pivo. V Guidu o Anchorgeském Downtownu byly uvedeny tři obchody s pivem, vínem a likéry. Bohužel dva z nich mají v neděli zavřeno a třetí obvykle Plzeň má, ale zrovna jí neměl. :(**Co je to za zemi, kde se v neděli nedá koupit alkohol?!!**

Nakonec jsem koupila v tom třetím obchodu aljašský Summmer. A protože jsem na párty chtěla vyrazet rovnou z práce, nacpané v igelitce a v batohu jsem schovala pivo do své skříňky a doufala, že moc nezteplá. :D

Směnu jsem měla s Cat a Bobo, Caily nám nachystala seznam věcí, které máme před večerní zavíračkou udělat. Natahala jsem nahoru po schodech nějakých sto mikin... Byla jsem dost mrtvá. Bobo a Cat byly tak unavené, že se rozhodly na párty nejít. :(Takže jsem vyrážela sama, zavolala jsem z krámu Gince, počkala jsem na ní před hotelem, kde o půlnoci končí ve své druhé práci a šly jsme na párty spolu s ještě jednou její kamarádkou.

První půlhodina byla trochu děsivá, byla jsem tam totiž akorát já, čtyři bulhařští kluci a čtyři bulharské holky. :D Takže jsem upíjela pivo v modrých minišatech a koukala na ně, jak mluví mateřštinou - Mira se to snažila zachraňovat, za což jsem byla vážně vděčná. :) Pak přišel Mathew s nějakou americkou kámoškou a zbytek noci byl super. :) On si svou rozlučkovou párty vážně užil - v jednu chvíli se jen v trenýrkách točil okolo dopravní značky. :D Později jsem zjistila, že jeden z Bulharů je vlastně Aljaštan, jen celé léto peče s touhle partou a už docela rozumí bulharsky. :D

Vypila jsem tři třetinky piva, domů do Backpackers jsme šli s Mirou a Samim asi ve čtyři.

Mějte se nejvíc skvěle,
pařmenka.

Den 42

5. srpna 2013

Ahojte,

pro párty jsem zapomněla uvést jednu důležitou událost ze dne 41...

Celý zájezd Čechů u nás v krámu! :D Jistá nejmenovaná česká pojišťovna poslala své zaměstnance s rodinami na týden na Aljašku... Spí každý den v jiném hotelu, v jiném městě a vypadali dost znaveně... Měla jsem docela honičku, protože když zjistili, že mluvím česky (mimořádně jsme šli od angličtiny, přes němčinu až k češtině :D), tak už odmítali mluvit anglicky, takže Bobo a Cat se snažily marně. :D

No a co se týče dne 42, byl obyčejný pracovní. Nejzajímavější zákazník byl pilot z Texasu. :D

Domluvily jsme se s Mirou, že v sobotu před prací vyrazíme na nějaký kratší řapací výlet - vidím to na mojí oblíbenou Westchester Lagoon a kousek po Coastal Trail. A Mira taky prý zkusí sehnat někoho, kdo nás někdy odveze pod Flattop Mountain, abychom si mohly vyběhnout nahoru a neutrácet 22\$ za shuttle.

Mějte se famfárově a čtěte Filípka!

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/memsql.php>

Pusu Aljašťanka.

Den 43

6. srpna 2013

Ahojte,
konečně se mi podařilo i zobrazovat návštěvnost [blogu](#), tak snad už to teď bude fungovat, můžete ji (doufám) sledovat v levé liště. :)

Ráno jsem se byla proběhnout, ale nějak jsem se zamyslela a cestou zpět přešla domov a musela se vracet... :D

Takže jsem pak hrozně spěchala, abych vše stihla, dala jsem si dva párky s 'chlebem' a hořčicí k obědu a sebou jsem si udělala rýži se zeleninou. Do práce jsme šly s Mirou spolu.

V PB nic moc zajímavého - akorát už jsme měli poslední Kombo - tričko + kšiltovka v modré a velikosti M, tak jsem si ho koupila za zaměstnaneckých 7.50\$. :D

A zítra v tom vyrazím na výlet, mám v plánu snídani ve Starbucks, stihnout autobus v 11.20 z Downtownu, prohlídku botanické zahrady (vstup 7\$), pak přes Baxter Park a Cheney Lake až do Russian Jacks Springs Parku - tentokrát z opačného směru než posledně. Nakonec nákup v Carrs na rohu Debarr a Boniface (jídlo na týden, nový kartáček na zuby, na pivo kašlu, neboť ho už umím kupovat v Downtownu). Snad bude hezky, dneska totiž pršelo - což jsem viděla jen skrz výlohu. :D

Mimochodem dle počítadla na Filípkovo stránkách jsem se dnem 43 dostala za polovinu svého pobytu na Aljašce. Mám tedy před sebou ještě jednou tolik dobrodružství... ;)

Držte mi palce na výlet,
pusu Míša.

P.S. Už jsem na straně 64 v The Mephisto Club...

Den 44

7. srpna 2013

Ahojte,

budík mě probudil v 10.30, pršelo. Potřebovala jsem rychle změnit denní program na studené a mokré podmínky. Koukla jsem do plánů

<https://docs.google.com/document/d/15P8Oxs-uQeonIhu6oFgha27WGuN-wAthfFt40UbZpcE/edit?disco=AAAAAGWiwYI>

a vybrala jsem Alaska Native Heritage Center. V 11.20 jsem nastupovala před hotelem Sheraton do shuttlu směrem do Muzea národního dědictví Aljašky. Cestou minibusem mi volal Filip, rozloučili jsme se, až když jsem byla u pokladny.

Zaplatila jsem studentský vstup 21\$, vyfasovala plánek a vyrazila vstříc novým vědomostem o domorodém obyvatelstvu. Můj předpoklad, že půjde o indoorovou aktivitu, se ukázal naprosto mylný. Většina expozice je venku kolem jezera. Jde o autentická obydlí Athabascanů, Aleutů, kmene Yupik, Chupik, Sinupiaq, Tlingit.... Někteří se potýkali s obrovskými mrazy a sněhem, jiní s útoky grizzlyů, další s extrémními dešťovými srážkami. Tomu byly přizpůsobeny jejich domy, kánoe, nástroje i životní styl.

... v obydlí kmene Tlingit

Přišlo mi skvělé, že průvodci jsou příslušníci kmenů a mluví o exponátech MYkáním, což zní vážně dobře: My bydlíme takhle, my lovíme takhle, my tancujeme takhle,....Bohužel sinupiaqčan, který nás provázel, mluvil vážně rychle a moc jsem to nestíhala. Navíc pořád pršelo, byla jsem už úplně promrzlá. Takže potom, co jsme viděli všechny domečky, taky saně se psím spřežením a malinká štěňata, která si centrum odchovává, uchýlila jsem se do muzejní kavárny. Bohužel i ta má posezení pouze venku, ale alespoň pod střechou. V nabídce měli kávu, saláty, sendviče a také:

Polévka dle denní nabídky (12 oz...4\$, 16 oz...5\$)

A na tabuli bylo fixou:

- Smoked Salmon Chowder
  - Clam Chowder
- 12 oz...4\$, 16 oz...5\$

Sice jsem nevěděla, co znamená Chowder ani co znamená Clam, ale podle objemů a cen jsem si odhlasovala, že jde o polévky. Vystála jsem frontu a objednala si větší lososovou. Slečna mi řekla, že lososová došla, jestli si dám Clam Chowder. Promyslela jsem si, že to nemůže být nic špatného, zaplatila 5\$ a získala zavřený termokalíšek a houstičku. Sedla jsem si ke stolu, otevřela polévku a slovník. CLAM = ŠKEBLE, CHOWDER v kapesním slovníku nebylo (strejda google ví, že je to polévka).

Tak tohle byla asi jediná cesta, jak já mohla ochutnat škeble. Vědomě bych si nic takového neobjednala, dost mě všechny tyhle věci (včetně mušlí, krevet a chobotnic) k jídlu děsí. Nicméně polévka byla prostě horká, nechutnala jako nic, co už jsem v životě jedla, a byla výborná!!! :D

Trochu jsem se zahřála a vydala jsem se na celou prohlídku domečků znova. Tentokrát bez průvodce, četla jsem cedule a měla jsem čas si něco vyfotit. V Yupik chatrči jsem načapala jednoho příslušníka kmene Yupik jak odpočívá. Když jsem vešla, vstal, zeptal se mě, jak je a já si ho vyfotila. :D

Později, když jsem (konečně uvnitř centra) sledovala ukázkou tradičních her a sportů, se ukázalo, že tenhle John je nějaký nejvíc přeborník hned v několika disciplínách Aljašských národních her. Disciplíny jsou divoké - kopnutím se snažíte rozhoupat míček v mnohem větší výšce, než kam dokážete rukou nad hlavou dosáhnout; dotýkáte se země pouze jednou dlaní se snažíte rozhoupat vysoko visící míček volnou rukou a podobně.

Tradiční účel? Potřebujete sdělit sousedům vzdáleným mnoho mnoho mil, že se nezdařil lov na velrybu. Tak vyběhnete na kopec a provedete kop - vysoký musí být, abyste byli vidět a dokonalé ovládní rovnováhy zaručí, že nežuchnete ze srázu. :D

Kromě ukázky her jsem viděla také ukázky tradičních tanců - zajímavé je, že muži tancují zásadně v sedě (možná výstižněji vkleče). Pak ještě trocha historie, prohlídka uměleckých děl, filmík o tradiční výrobě kánojí a je to. Najednou bylo pět, kdy jede poslední shuttle do Downtownu.

Ještě jsem si zašla do Malu na páte trochu provozovat shopping - udělala jsem si radost, džíny si koupím příště.

Ukazuje se, že na Aljašce není moc co dělat, když prší. Na zítra mám jako jedinou deštivou variantu továrnu na sladkosti Wild Berry Products, nákup jídla a vyprání. Pokud bude hezky, vyrazím do botanické zahrady. :)

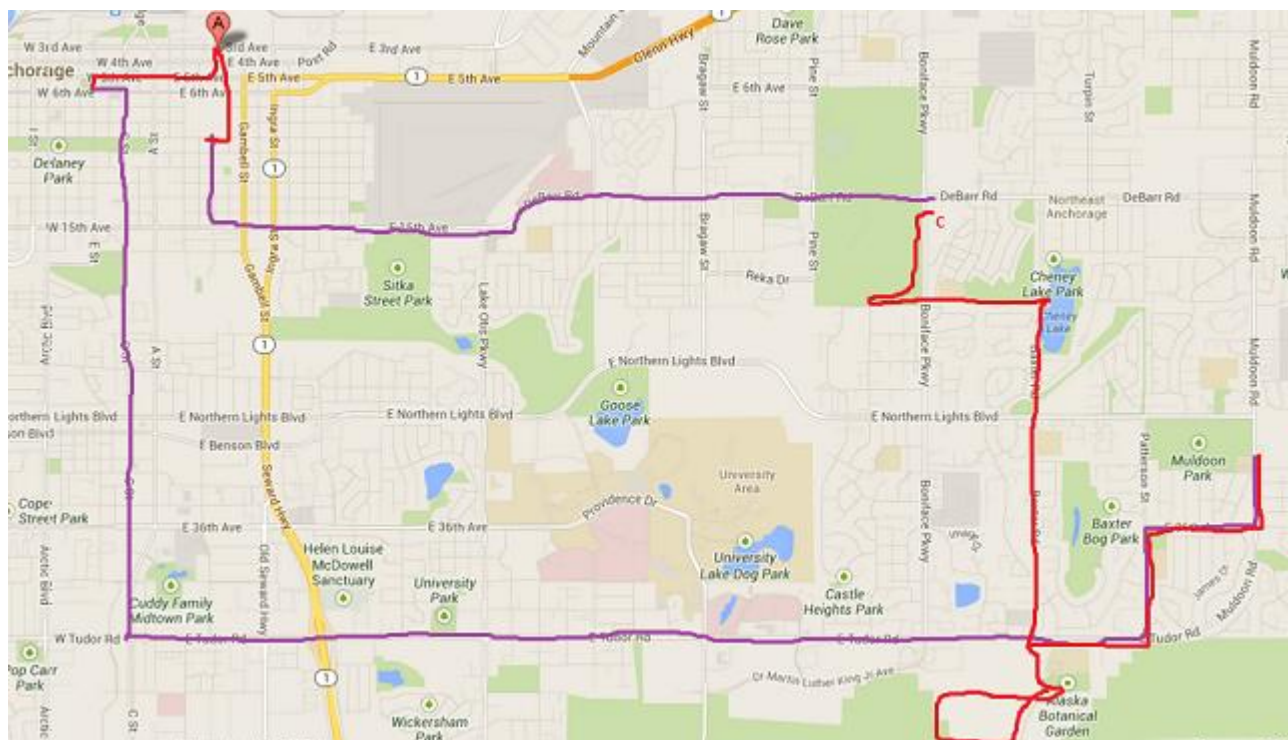
Mějte se a koukněte, jaký senzační výlet zvládl Filda!

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/sausalito.php>

Pusu Aljašťanka. :)

8. srpna 2013

když jsem v jedenáct vstala, nepršelo. A tak jsem nevěřila pesimistické předpovědi a vyrazila na výlet do botanické zahrady. A dobře jsem udělala, bylo to super!

Zahájila jsem výlet už klasicky ve Starbucks - Latté, Bagel, Cream Cheese = 4.90\$. Bohužel si moje kafe omylem vzala nějaká Američanka, a tak mi museli dělat nové a ještě jsem musela připomenout, že chci i jídlo. Takže ačkoli jsem byla v kavárně se značným předstihem, autobus ve 12.20 mi ujel. Tak jsem si sedla v Transit Center a četla knížku a najednou Tanya! Neviděla jsem jí, co se ode mě během mého prvního týdne na Aljašce odstěhovala. Bylo super, že jsme se potkaly, má dvě práce a má se dobře. Já mám sice jen jednu, ale zase navštěvuji místa, o kterých ona ani neslyšela. ;) Když odjela, pokračovala jsem v knížce a nastupovala do busu k botanické ve 13.16. Bohužel jsem nějak přejela - zastávky na znamení jsou ošidné, ale vůbec to nevadilo, protože ten úsek, kterým jsem se vracela se jmenuje Scenic View, je to nejvýhodnější část města s luxusním výhledem na Chugach Mountain. :) Tak blízko horám jsem na Aljašce ještě nebyla.

97

Nejllepší byla zahrada bylin - mami, opsala jsem Ti druhy mát, které tam měli:

- Spearmint
  - Cat Mint
  - Chocolate Mint
  - Pineapple Mint
  - Orange Mint
  - Ginger Mint - tu chceme do Nezvěstic!!! (Voněla fakt dobře.)
- ... Herb Garden

Mým celkovým favoritem se nakonec stala rostlina jménem DELPHINIUM (česky strejda google tvrdí STRAČKA), dokonce jsem se s ní vyfotila.

... já, kšiltovka s Aljaškou a Delphinium

Kromě samotných kytiček, nabízí botanická zahrada nesčetně romantických laviček, stánek se suvenýry, příšerné plastové kadibudky a hlavně Lowenfels Family Nature trail. To je 1.1 míle dlouhá smyčka prošlapaná divokým lesem, opět s cedulkami a výukovými tabulkami, která nabízí pohled na pohoří Chugach a horní část potoka Campbell. Tento okruh je v zóně s vysokým výskytem losů a zejména medvědů. Nepotkala jsem sice ani jednoho, zato jsem viděla medvědí exkrement uprostřed pěšinky (losí vypadá jinak - sušené je totiž prodáváme jako suvenýry na krámu :D), takže tam medvědi evidentně vážně jsou.

Z botanické jsem vyrážela po Baxter v pět. Cestou jsem pozorovala domky - zase basketbalové koše a vlajky, tentokrát navíc na vleku za obřím autem lodička, člun nebo jachtíčka. :D

Za chvíli jsem byla u jezera Cheney, tam pořádně vykouklo sluníčko. :)

A za dalších několik minut jsem už v Carrs hledala nákupní seznam. Tenhle týden bude zase stěžejní potravina tuňák. :)

S nákupem a o 57\$ chudší jsem přišla na autobusovou zastávku, kde nevisel žádný rozpis, který tam minule jistě byl. Trochu mě to vyděsilo, šla kolem nějaká paní (vypadala místně = neměla na sobě nic s nápisem ALASKA), tak jsem se jí zeptala, jestli autobus normálně jezdí. Ona zkušeně vytáhla jízdní řád z batohu a zjistily jsme, že mám ještě půl hodiny na čtení. :)

Domů jsem dorazila v osm - a je tu Mary!!! Jsem vážně ráda, už jsem se totiž začínala bát, posledních několik nocí tu nespala, ale všechny její věci, včetně notebooku, tu pořád byly. Prostě jen byla u kámoše. Tak jsem jí vyprávěla všechno o párty, o škeblích, o akci v Malu (podprsenka za dvacku) a tak. :)

Večer jsme si psali s Filipem - vyhnala jsem ho k poštovní schránce, neboť jsem mu před třemi dny odeslala krabici s pozdravem z Aljašky a od dnešního rána má na internetu zásilka status DORUČENO. Děsně jsem se těšila, jak Filip přijde domů a najde poštu u dveří, což se nestalo a balík byl i na schránku příliš velký, takže je nejspíš v 'recepti' jejich ubytovacího střediska, která má omezenou pracovní dobu, takže se tam Filip dostane nejdřív o víkendu. Tedy nejenže to vůbec není překvapení, ale ještě s tím má chudák vyřizování. :(

STATUS OF YOUR ITEM	DATE & TIME	LOCATION
Delivered	August 8, 2013, 10:09 am	MOUNTAIN VIEW, CA 94041
Out for Delivery	August 8, 2013, 9:43 am	MOUNTAIN VIEW, CA 94043
Sorting Complete	August 8, 2013, 9:33 am	MOUNTAIN VIEW, CA 94043
Arrival at Post Office	August 8, 2013, 7:04 am	MOUNTAIN VIEW, CA 94043
Processed through USPS Sort Facility	August 8, 2013, 1:51 am	SAN FRANCISCO, CA 94188
Depart USPS Sort Facility	August 7, 2013	SAN FRANCISCO, CA 94188
Processed through USPS Sort Facility	August 7, 2013, 8:26 pm	SAN FRANCISCO, CA 94188
Depart USPS Sort Facility	August 6, 2013	ANCHORAGE, AK 99530
Processed at USPS Origin Sort Facility	August 5, 2013, 10:20 pm	ANCHORAGE, AK 99530
Dispatched to Sort Facility	August 5, 2013, 6:48 pm	ANCHORAGE, AK 99501
Acceptance	August 5, 2013, 1:51 pm	ANCHORAGE, AK 99501

Snad alespoň usoudí, že obsah za to stál. :)

Zítra dopoledne vyperu a vyrazím do práce na 2:30 - tuňákový sendvič s olivami už mám připravený, ještě abych si ho vzala z lednice. :D

Mějte se nejlíp a vzhledem k tomu, co čtu na idnes, pokud se chystáte emigrovat z ČR, doporučuju Aljašku! Pusu Míša.

Den 46

9. srpna 2013

Ahojte,

dneska se mi vážně nedařilo. Vstala jsem, došla s prádlem, práškem a pětidolarovkou do prádelny, vložila pětidolarovku do měnicí mašiny a dostala jsem jen tři čtvrtáky. Takže jsem se se vším vrátila na pokoj, vyndala další tři čtvrtáky z peněženky, došla se vším do prádelny a dala práť. Pak jsem si na pokoji dala 'chleba' se šunkou a mrkev k obědu a vyrazila s další pětidolarovkou na recepci pro čtvrtáky na sušičku. K mému překvapení mi recepční mých 4.25 vrátila, to jsem vážně nečekala! Neměla jsem žádný doklad o tom, že mi mašina peníze sežrala. Došla jsem do prádelny přendat prádlo do sušičky, ale pračka byla otevřená a mé prádlo suché, nevyprané. (Jsem si jistá, že jsem ji zavřela a že se rozběhla.) Takže jsem zavřela pračku, program pokračoval a já se začala bát, že nestíhám. Po dalších čtyřiceti minutách jsem otevřela pračku a mezi mým světlým prádlem byla jedna cizí černá ponožka!!! Naštěstí se mi nic neobarvilo, jinak bych asi vraždila. Dala jsem sušit prádlo, osprchovala jsem se a sušička doběhla ve třičtvrtě na dvě, takže jsem to měla akorát na půl třetí do práce.

Tam se nedělo nic zajímavého až na to, že mě v jednu chvíli všichni strašně naštváli. Venku začalo hrozně pršet, takže turisti z celé Avenue zahltili obchod. Jednou rukou jsem brala peníze, druhou házela věci do tašek, třetí se snažila pacifikovat vznikající bordel na krámu. Mezitím jsem osvětlovala platicím položky na účtence, vysvětlovala zákazníkům, že slevy se ještě odečítají z cen uvedených na zboží, omlouvala se, že nemáme toalety ani zkušební kabinky. Do toho do mě hučela Bobo, že si mám vzít pauzu před sedmou, aby stihla spočítat kasu a odejít o čtvrt hodiny dřív. Kejdý mi uklízela moje rozdělané nože, čímž vznikala chaos v abecedním systému. Jediné co mě v tu chvíli zachránilo od ztráty zaměstnání kvůli sprostému nadávání kolegům a zákazníkům bylo, že neumím anglicky vůbec nadávat - ani sprostě, ani jinak. Ještě se mě pak Cat, Bobo i Kejdý chodily ptát, jestli jsem v pořádku. Byla bych, kdyby po mě lidi nechtěli milion věcí ve stejnou chvíli a nemluvalo na mě anglicky pět lidí najednou!!! Vydržel mi ten vztek asi deset minut. Už jsem 45 dní na nikoho nekřičela a brzy mi vybuchne mozek. Chudák Filip dostane pokaždé když mi volá děsně vynadáno - za cokoliv, co (ne)provedl.

Zítra jsme chtěli s Mirou jít na procházku k Westchester Lagoon. Ona chce jít jen pokud bude svítit sluníčko, mám ji v devět zbudit a rozhodneme se.

A znám rozpis na další týden, mám volno v pondělí a v úterý, takže jsem v práci jen tři po sobě jdoucí dny (dnes a o víkendu). Doufám, že se to pak nebude kompenzovat něčím jako deset po sobě jdoucích dní v práci, to bych se asi naučila anglicky nadávat. :(

Mimochodem Alča se mě dnes ptala, jestli jsem ulovila nějaké aljaštánské recepty - tak jsem pro ni dnes jeden získala. :) Je to tradiční dětská pochutina **ANTS ON A LOG = MRAVENCÍ NA ŠPALKU** - jde o špalík řapíkatého celeru, jehož dutá část se vyplní burákovým máslem a na něj se naskládají hrozinky (hrozinka = raisin). :D Cat mi to vysvětlila a zbožňuje to. :) Jen nevím, jak moc je recept aljaštánský, Kočka je totiž z Minnesoty. :D

... Takhle má vypadat Ants on a Log (náhodná fotka z netu)

Mějte se krásně,

pusu Vztekoun.

P.S. Článek jsem napsala skutečně v den 46 po práci, ale nešla wifina, tedy jsem ho publikovala až následující ráno.

Den 47

10. srpna 2013

Ahojte,
mám se dobře, až na to, že můj notebook má opět problém s identifikací WiFi v hostelu a iPod ji vůbec nevidí. :(
Píšu na ipodu ve Starbucks.

Den 47 byl běžný pracovní. Poslední tři hodiny jsem nosila věci ze skladu, takže jsem přišla domů pořádně unavená.

Cat se rozhodla, že mně a Bobo předvede něco z americké kuchyně, takže si na neděli (den 48) neberu žádný oběd. Kočka říkala něco o polévce a sýru a že jde o Finger Food, tak jsem vážně zvědavá. Akorát nevím, jak jí to oplatíme, protože ona si děsně přísně počítá kalorie. V prosinci nastupuje k armádě a dělá vše proto, aby do té doby byla pořádně štíhlá a namakaná.

Mimochodem počasí je vážně mizerné, pořád prší, na výlet jsme tedy s Mirou nešly.

Mějte se nejlépe,
Aljašťanka

Den 48

11. srpna 2013

Ahojte,

wifi v hostelu si opět s mým notebookem nerozumí. Takže jsem vyrazila připravený článek publikovat skrze počítače na recepci.

Už ráno velmi silně pršelo a za celý den nepřestalo. V práci nám hned při příchodu Cailey nadiktovala, že po osmé večerní mám naskladnit dětské zboží, Elise se měla postarat o prostředek a Bobo o vchodovou část obchodu. Vše mělo při zavíračce být speciálně dobře urovnané a naplněné, neboť následující ráno se vrací jeden z šéfů (Jose) z dovolené. Celý den jsem z toho byla pořádně nervózní, protože jsem dětskou část ještě nikdy nenaplňovala a netušila jsem, kde budu ty věci ve sklepe hledat a jestli mi na to ty tři hodiny budou stačit. V sedm jsem si vzala svoji třicetiminutovou přestávku, v ledničce na mě čekal oběd od Cat. (ta sice nebyla ten den v práci, ale přišla tam mě a Bobo dát slíbenou ochutnávku americké kuchyně.) V lednici na mě čekala krabice s rajskou polévkou, toast a instrukce. Ohřála jsem si to v mikrovlnce a podle pokynů namáčela toast do polévky, bylo to vážně super!!! A jako bonus jsem našla ve své skříňce čtyři plechovky rajčatové polévky a jednu fazolových lusků. Cat si to totiž koupila, ale nějak to nezapadá do její diety, tak mi to dala. :D Odmítá peníze, koupím jí za to něco, co může jíst.

Od osmi jsem makala jako šroub, nanosila jsem na krám neuvěřitelné množství plyšáků, hraček, samolepek a dětských knih. Až do zavření jsem běhala nahoru a dolů po schodech, urovnávala trička a přeřazovala ramínka v děsivém tempu.

Odešly jsem s Elise dlouho po jedenácté, poprvé měla na starosti zavření obchodu (včetně přepočtení a zamknutí trezoru) a měla strach tam zůstat sama. Pak mě hodila autem domů, pořád pršelo.

Mary se mi svěřila, že má ve středu narozeniny. Takže v noci z úterý na středu chystá párty a předběžně mě pozvala.

Viktor (kolega z PB1 z Mexika) se vrací do Mexika a má v úterý rozlučkovou párty. To by mě zajímalo, jak to vyřeším - 2 párty v jeden den prostě nezvládám.

V sedm ráno mě probudil sen:

V obchodu jsem při naskladňování spadla ze schodů, zlomila jsem si nohu v kyčli. Doktoři mě zavěsili na nějaké závěsné lůžko, protože mé zranění nešlo zasádrovat a řekli, že tak musím zůstat nejméně dvanáct týdnů. Takže jsem volala na konzulát, že potřebuji prodloužit platnost víza a Filipovi, ať mi přeruší studium.

Pak jsem vážně dlouho nemohla znova usnout, navíc pořád pršelo. Posunula jsem budík z desáté na jedenáctou. V jedenáct zazvonil, nepršelo, takže jsem vystřelila, oblékla se, vzala si svačinu a v 11.40 jsem nastupovala na rohu Čtvrté a F do shuttlu, který jezdí do Alaska ZOO a je zadarmo. V zahradě jsem zaplatila 12\$ vstup a celou prohlídku si naprosto nejvíc užívala.

...Mooša

Viděla jsem čiperné vydry, lachtany, lišky, vlky, losy, jaky, lamy, velbloudy, sněžné levharty, tygry, spoustu ptáků, dikobraza, hnědé medvědy, černé medvědy, ale největším trhákem je rozhodně Ahpun. Ano, hádáte správně, je to nádherná polární medvědice! Je děsně hravá a obří. :D Návštěvníci ZOO ji mohou sledovat nad vodou i pod vodou... Strávila jsem u ní vážně hodně času....až se mi vybil foťák. :D

...Ahpun

Někde mezi rysy a karibu jeleny mi volal Filip. Má se dobře, Yosemite si opravdu užili a k mé radosti se mu konečně podařilo dostat k balíčku, co jsem mu poslala. Takže našel krabici čokolády aljašské výroby i aljaštanské pyžamo.
:D

...Filip

Když jsem opouštěla ZOO, dokonce vylezlo sluníčko. A tak jsem nejela shuttlem rovnou zpátky do Downtownu, ale došla jsem asi tři míle do obchodáku, kde jsem:

- Si konečně pořídila nové džíny (15.88\$) - už nebudu do práce chodit v kalhotkách, do kterých bych se vešla dvakrát
- Koupila dárek Mary - náušnice z hematitu (takzvaného aljašského černého diamantu) a její oblíbené Oreo sušenky (měli spoustu druhů, když jsem zjistila, že se vyrábí i Happy Birthday Oreo, měla jsem jasno)
- Koupila čtyři plechovky tuňáka a tři balíčky žvýkaček pro Cat na oplátku za rajčatové polévky a lusky
- Koupila jsem si trochu jídla - chleba, mléko, ... (teď jsem měla dvě volna blízko u sebe, takže ještě spoustu jídla mám, ale kdoví, kdy budu mít volno příště)

Cestou autobusem do Downtownu jsme velmi dlouho čekali, než se skupince nešťastníků podařilo vysvobodit maringotku zaseklou v blátě - po dlouhém dešti vylezlo slunce a oni ji dokázali vytlačit ze zahrady akorát do půlky. Nakonec ji nadzvedli, odjeli a autobus mohl pokračovat v cestě. Doma jsem byla asi v půl deváté. Mary není doma a já zítra plánuji další výlet. Možná se mi nakonec ani nepodaří zjistit, kde Maryina párty je a půjdu na tu Viktorovu (možná by to tak bylo nejlepší, protože na Maryině bych znala jen ji, kdežto Viktor bere kdekoho z práce.)

Na zítra plánuji buď letadla anebo v případě deště muzeum historie.

Pac a pusu,

Zvířátkomil.

Den 50

13. srpna 2013

Ahojte,
Aljaška opět zdraví svět!

Poslední dva dny byly vážně náročné, vůbec jsem nestíhala nic psát a když jsem si na to konečně včera udělala čas, můj notebook byl vybitý a konverze do zásuvky, skrz kterou nabíjím noťas se rozhodla nefungovat. Mobil mi funguje občas, ipod vydrží nabitý tak hodinu, foťák je plný, neustále bojuju s wifi a teď navíc nemůžu nabíjet notebook??!! Považuji to za vrchol spinkutí techniky. Nicméně dnes ráno jsem se probudila a znovu si pořádně prohlédla konverzi. Je to taková obří věc s asi šesti různými konci a je nutno mechanicky nastavit, které chcete zrovna používat. Vycvakla a zacvakla jsem páčku a už to zase jede!!! :) Takže čtěte dál, spoustu jsem toho zažila!!! :)

Dala jsem si snídani s Mirou v jejím pokoji - tedy o jeden pokoj vedle než obvykle. Ukazovala mi fotky z loni a předloni, které nafotila na Aljašce... Bylo to vážně super. :) Děsně mě přesvědčuje, že mám příští rok jet do Anchorage zase, že bychom mohly bydlet spolu.

Snídaně se dost protáhla, takže jsem na letadla vyrážela až autobusem ve 2.15. Myslela jsem, že se kouknu na pár hydroplánů, jak přistávají na vodu, projdu muzeum a za chvíli pojedu domů... Ale vůbec! Jezero Hood je největší základnou letadel s plováky na světě - mluvím o stovkách a stovkách cca čtyřmužných letadel! Představte si parkoviště před Olympií v Černicích tak tři dny před Vánoci... Tak asi takhle hustě jsou naskládána letadla kolem dokola jezera (na souši i na vodě) na ploše několika čtverečních mil. Základnou vede pěšo - cyklistická stezka, trvalo mi jí obejít něco přes tři hodiny - a to jsem šla svižně. A nevěděla, kam dřív s očima. :D Jedno za druhým přistávají letadla na vodu a dělají obří SPLASH, od vzletání jsou na jezeře vlny jako na moři. Letadla mají výměnné podvozky, takže pokud je jezero plné, startuje se i ze země. Pěší stezka se kříží s aktivními přistávacími drahami, takže jsem poprvé v životě viděla dopravní značku POZOR, KŘÍŽUJE LETADLO. :D To vše se děje s pompézním výhledem na hory a v mém případě za perfektního slunečného počasí. Byla to vážně paráda.

Nicméně než jsem se dostatečně pokochala samotnou základnou, bylo skoro pět, kdy zavírá muzeum. Takže jsem se rozhodla nechat ho na příště, protože na tohle letiště se chci rozhodně vrátit znovu. Stezka mě najednou vyvedla až k mezinárodnímu letišti, kam jsem před padesáti dny dosedla s obrovským Boeingem a absolutně netušila, co mě čeká. Teď jsem jako zkušená Aljašťanka dojela do Downtownu zpátky autobusem a měla asi hodinu na přípravu na Viktorovu párty. Zašatičkovala jsem se, namalovala a vyrazila na sraz.

Sešlo se nás pět: Viktor, Bobo, Mei (Bobina kamarádka, taky z Číny), Ginka a já... Prostě Viktor a jeho harém. Ale protože Viktorovi ani Mei ještě není jednadvacet, nemohli jsme jít do baru. Takže jsme šli na večeři do Uncle Joe's. Dala jsem si 10 kuřecích stehýnek v různých těstíčkách, ostatní si dali Lasagne nebo Calzone. Všechno jsme to od sebe tak ochutnávali a moje volba byla jednoznačně nejlepší. :) Dala jsem si k tomu pivo Alaska Amber a nenápadně ho dávala upíjet Viktorovi (což je trestný čin mimochodem). Nakonec se k nám přidal jeden Aljašťan Sami z Bulharska, opustili nás Číňanky a my jsme seděli v Resolution Parku pod kapitánem Hookem a každý jsme měli jedno pivo, přinesl je ten Aljašťan. (Což je mimochodem taky trestný čin - pít alkohol na veřejnosti... A není to úplně sranda, policie za to eskortuje rovnou do basy. Mimochodem Viktor má tříletou podmínku za řízení v opilosti a Sami má podmínku za prodej zbraní dětem a 'mladickou agresivitu' ... to mě troch vyděsilo).

O půlnoci mě v parku vyzvedla Mary s kamarády a odvezli nás do Chilkoot Charlie's klubu. Je to taneční klub s drsnáckým potetovaným DJem, kam je vstup jen s dokladem, že je Vám před jednadvacet, hlasitá muzika, hodně pití a jeden pokoj je vytapetován spodním prádlem vděčných zákazníků. Takový bar známe my Čechácci leda z filmů. :D Ze všech lidí tam jsem znala akorát Mary, ale po chvíli jsem měla spoustu nových kámošů. :D Američana Steva, jamajčana Anishu (který dokonce bydlí v Backpackers) a spoust dalších Maryiných kámošů.

Fakt jsem se bavila, dokonce jsem tancovala s Anishou. :D Jeden z Maryiných kamarádů s funkcí nepijícího řidiče nás odvezl domů. Tenhle člověk podle mojí angličtiny poznal nejen, že jsem češka, ale dokonce, že ne z Moravy. :D Strávil spoustu času cestováním po Evropě...

Do postele jsem se zhrtoutila asi v pět ráno.

Den 51

14. srpna 2013

Vstala jsem, chvíli povídala s Ančou, pak s Filipem a na 2.30 vyrazila do práce. Nejzajímavější událost dne - koupila jsem si v práci tričko...

...nové džíny z Walmartu a tričko za zaměstnaneckých 4.49\$ z PB

Mějte se nejlépe a užívejte si léto jako já!

Pac a pusu Aljašťanka.

Den 52

15. srpna 2013

Ahojte všichni, zdraví "zombie" z Aljašky!

Omlouvám se, že jsem tak dlouho nic nenapsala... Ale co odjel Viktor a než se vrátí David z dovolené, dělám v práci místo nich nasklaňování. Mluvíme o nepočítaně vyběhnutí schodů ze skladu na krám s desítkami a desítkami bund, mikin, fotoalbumů, hrnků... Už po čtyřech hodinách jsem naprosto zničená, po osmi odcházím domů utahaná do bezvědomí. A jelikož je tu opět stejný problém s identifikací WiFi, nic jsem nenapsala, protože jsem prostě neměla sílu jít někde hledat připojení.

Den 53

16. srpna 2013

V pátek jsme vyrazily s Mirou ráno do ZOO...přece jsem jí to slíbila... A bylo to vážně super! Některá zvířata, která se přede mnou minule schovávala, byla tentokrát perfektně vidět. :) Nestihly jsme všechno, protože jsem musela být ve 2.30 v práci, ale pořádně jsme si to užily! :)

Den 54

17. srpna 2013

V neděli je další párty s Bulhary, takže jsem v sobotu musela před prací podniknout přípravné kroky. Koupila jsem šest piv a nové párty-šatičky v JCPenney! Jsou vážně vážně krásné a zlevněné z 32\$ na 13.99\$... Tak mi držte palce, ať mě v práci zase k smrti neudřou, abych si mohla párty užít.

Pac a pusu už-zase-komunikující Aljašťan.

Den 55

18. srpna 2013

Ahojte,

před prací jsem si došla na kafe, protože jsem od manažerky zase tenhle týden dostala kartičku s deseti dolary do Starbucks. Tam bylo spoustu spoustu lidí, protože se konal slavný Anchorageský maraton. Takže jsem stála ve frontě s lidmi v alobalových pláštěnkách, ale naštěstí jsem nepřišla pozdě do PB. :) V práci jsem zase naskladňovala, ale tentokrát jsem nedostala přesné pokyny, co mám nanosit, takže jsem si pohodlně celý den vybírala menší a lehké věci. O přestávce jsem měla děsnou chuť na něco neinstantního, tak jsem si došla do stánku koupit Reindeer Hot Dog a děsně jsem si ho užila. (5\$) Od soboty máme kratší otvírací dobu, takže jsem byla doma už v půl jedenácté a měla jsem hodinu času na načančání na párty.

... šatičky za 13.99\$, pásek jsem si koupila před pár dny, za podobnou cenu :D

Vyrazili jsme do zavřené kavárny v hotelu Lofts, byla jsem vybavená pivem a popcornem. Párty se účastnili samí Bulhaři, takže se dost mluvilo Bulharsky, ale občas se mi dařilo někoho přesvědčit na angličtinu. Později přišli dva Aljašťani a to byl okamžik, kdy pro mě ožily všechny poznatky o domorodém obyvatelstvu. Tihle dva týpci jsou Tlingiťani (v zásadě jediný kmen tady, který staví totemy). Mají rodové tetování - vlka a orla - na předloktích a Sany ulovil prvního soba ve čtyřech a líčil mi, jak na oslavu dospělosti byl poprvé na velrybu. Fakt, mluvila jsem s člověkem, který jako jeden z pěti kluků na dřevěné lodičce je schopný ulovit desetitunovou velrybu. :D

A měli s sebou filety uzeného lososa, co shromažďují na zimu... Nic tak dobrého jsem asi ještě nejedla. :-O

A co je snad nejvíc kůl, oba týpci mluví Tlingit. Představení jejich jazykem (obsahující tradiční informace odkud jsou a koho jsou potomky) je asi minuta chrčivých zvuků.

Párty jsem si fakt užila!

Přišly jsme domů s Mirou asi ve tři, ještě jsme drbaly a spát jsem šla asi v pět.

Ted' je jedna po poledni dne 56 a já vyrážím do dalšího muzea, neboť prší.

Mějte se krásně Ta-co-potkala-velrybáře.

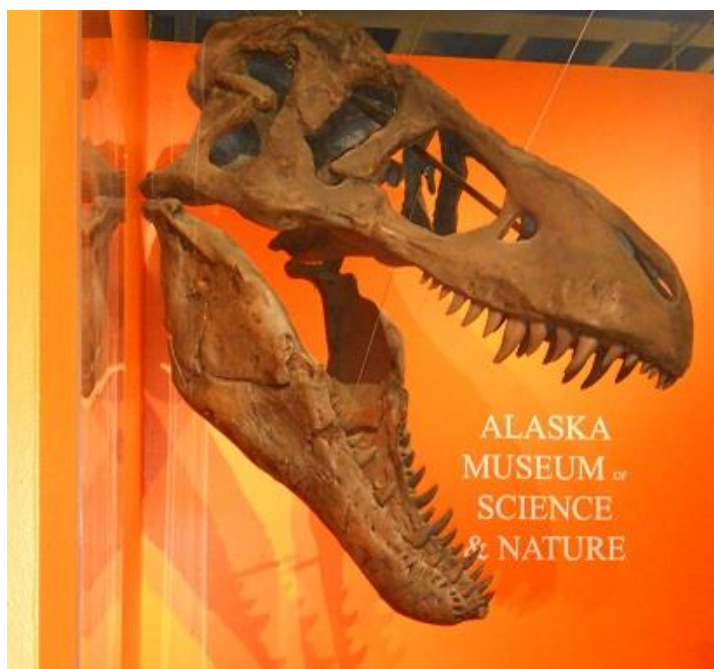

Den 56

19. srpna 2013

Ahojte,

vyrazila jsem v půl druhé autobusem z Downtownu směrem k muzeu přírody a vědy. Zaplatila jsem pět dolarů vstupné a začala si prohlížet expozice o geologii, ledu a zvířatech od trilobitů, přes dinosaury až po repliky lebek různých homo-lidí a vycpané soudobé savce.

Vše je nahustěno na překvapivě malém prostoru a skoro vše k ošahání. Mým favoritem se stala replika kostry jeskynního medvěda, je vážně obří, bohužel ho po poslední době ledové už nemůžeme potkat.

Cave Bear

Některé kosterní exponáty jsou originály a povětšinou pochází z jedné propasti na malinkém ostrově nedaleko Aljašky, kam po tisíciletí padala zvířata. Stále není úplně jasné, jak tam mohli vědci najít kostru polárního medvěda POD kostrou mamuta. :D

Vyšla jsem z muzea a přšelo. Povím Vám, že život opuštěné matfyzačky na Aljašce, když prší, je vážně peklo - zejména pro peněženku. Zbytek dne jsem totiž strávila brouzdáním po obchodech v Malu na Páté. Podařilo se mi udržet peněženku na dně batohu v aljašské čokoládárně, v božím obchodě s dárky a šperky Creative Chaos, v obchodech s obuví a oblečením, v bižuterii Claire's, v delikatesách Oil and Vinegar (kde jsem se chutně přichomítla k ochutnávce lososa v nějaké jejich spešl marinádě), v prodejně extravagantních klobouků, ... Nicméně Hallmark už jsem neustála. Jde o prodejnu dárků, diářů, bloků, luxusních psacích potřeb, mají nejširší nabídku přání a balících fičur na dárky, jakou jsem kdy viděla. Ale hlavně mají zboží s originálními Disneyovskými motivy. Takže jsem si čistě pro uspokojení úchyvky na lepící papírky a barevné trhačky koupila neuvěřitelně nádhernou sadu obsahující čistou trhačku, linkovanou trhačku čvercových formátů, lepící papírky ušatého tvaru a keramické pero..a to vše s Mickeym!!!! Úplně se stydím napsat, že jsem si tímto udělala radost za nestydatých třináct dolarů.

No ale uznejte:

Cestou z Malu jsem zmokla... Doufám, že do zítřka přestane pršet. ;)

Doma byla Mary, dnes byla naposled v práci a o víkendu letí domů. Její aljašské dobrodružství je u konce, ale mě čeká ještě 28 dní! Tak mi, vážení čtenáři, zůstaňte věrni!

Pusu utrácečka.

Den 57

20. srpna 2013

Ahojte,

dneska byl opět nejvíc letadlový den. Vyrázila jsem do Muzea letectví. Prošla jsem několik hangárů po střechu nacpaných exponáty z historie aljašské aviatiky. V síni slávy aljašským pilotkám jsem učinila elementární pozorování - byla jsem tam jediná holka. :D Došlo mi, že někteří nekoukají ani tak moc na letadla jako na mě... Bylo mi těch nerdů trochu líto. :D Nejlepší byla venkovní část - funkční stíhačka F15, vážně super helikoptéra, ale hlavně boeing 737 otevřený pro návštěvníky muzea!

Měla jsem v plánu ještě návštěvu továrny na sladkosti, ale bohužel začalo najednou hrozně pršet. Tak jsem jen autobusem dojela do Walmartu a koupila si jídlo. A zakoupila jsem za devět dolarů další myškověc - super tričko!

...a hurá do třetí třídy!

Na přednáčce z funkcionální analýzy se bude můj komplet parádně vyjímat. :D

Večer přišla Mira na návštěvu a měla pro mě dárek - tričko s Malou mořskou vílou! Byla nakupovat a rozhodla, že tohle tričko vážně potřebuju. :D

Večer jsem zkoukla celý původní film o Ariele z roku 1989, vřele doporučuji!

Mějte se krásně, pusu Disney-nadšenec. :)

Ahojte,

dnešek byl pracovní a dárečkový... :)

Koupila jsem Miře za tričko s Arielou balzám na rty ve tvaru sovy.... (Je na sovy asi tak ulítlá, jako já na Disneyho. :D) No a když už jsem byla v nakupování holčičích dárků, tak jsem si vzpomněla na Mary, jak si tuhle stěžovala, že jí došlo tělové mléko. Tak jsem vyrazila do The Body Shop - obchodu s ultrasuper přírodní kosmetikou. Vybrala jsem Mary broskové Body Butter a jelikož měli akci - druhý výrobek za půlku - tak jsem vzala pro sebe čokoládové. Je boží! :D (Jsem o třicet dolarů chudší...uch.)

Mary o víkendu odjíždí, teď není doma, má tam jen věci, tak jsem jí napsala vzkaz, že jde o rozlučovací dárek. :)

Už vím rozpis na další týden, dostala jsem šest dní v práci - takže o trochu více peněz. :) Jediný volný den mám v úterý.

Mějte se famfárově,

Čokoládová Umaštěnka.

Den 59

22. srpna 2013

Ted' je čtvrtek - den 59, něco po jedné odpolední a já zrovna přišla do Starbucks z pobočky cestovky, kde jsem se byla zeptat na tu ledovcovou tůr. Úterý je daleko a v systému ho budou mít už od zítra, ale domluvila jsem si tam místo a zítra to dojdu zaplatit. **Takže v úterý sedmadvacátého HURÁ NA LEDOVEC PORTAGE!**

(pokračování:)

Den 59 byl běžný pracovní. Nejzajímavější bylo, že jeden ztřeštěný manželský pár okolo padesáti zakoupil nejdražší položku, co máme v krámu. Dřevěný totem o něco vyšší než já naprosto neznámého původu. (S Davidem jsme to odhadli na imitaci indonéského totému čínské výroby.) Původně stál tři tisíce dolarů, ale nedávno bylo všechno tohle zboží zlevněno na půlku. Takže tahle dvojka dala za totem stejně, jako mě stál celý obousměrný let. :D

Přáli si ho zabalit, na což samozřejmě nemáme absolutně vybavení. Cat a David ho obalili do novin, tašek a kousků polystyrenu, co našli ve skladu... Trvalo jim to asi hodinu. A nakonec ho David naložil na rudlík a odvezl šťastlivcům do hotelu, dostal dvacku dýško. :D

Jinak tu poslední tři dny bez přestávky prší. Musím si koupit nějaké boty, voděodolnější než moje zvrchu síťované merellky. :D

Mějte se krásně,

pusu Zmoklá Aljašanka. :)

Den 60

23. srpna 2013

Ahojte,

můj plán na tento den (kromě práce) byl:

- koupit si uzavřené boty
  - zabukovat a zaplatit ledovec na úterý (opět)
- Selhala jsem v obou bodech. :(V Alaska Gray Line Tours mi zase řekli, že jim nefunguje systém a že dokáží bukovat zájezdy jen do neděle... a že mám přijít v neděli. Moje nakupování bot skončilo zakoupením těchto neuvěřitelně nádherných šatů za patnáct dolarů.

...úplně se vidím s Filipem v Hollywoodu

Skoro jsem je koupila minulý týden, když ještě stály čtyřicet, ale říkala jsem si, že to je přece jen docela dost. Takže když je teď zlevnili, musela jsem je ihned mít! A pak už jsem spěchala do práce a na boty nezbyl čas. :D

V PB nic moc zajímavého, akorát do krámu zavítal jeden Čech s jedním Slovákem. Byli poslední dva měsíce kdesi v Aljašské pustině u řeky a rýžovali zlato. :D Přišlo mi to děsně legrační. Chodili spát s medvědy - takže s puškou pod polštářem. :D

Den 61

24. srpna 2013

Vyrazila jsem do recepce zaplatit týden bydlení, získat z bankomatu nějakou hotovost a proměnit ji na čtvrtáky na praní. Vybrala jsem 20\$ (méně nelze). Slečna v recepci mi tvrdila, že jsem naposled platila osmého, takže jsem musela do pokoje pro účtenku ze sedmnáctého. Ale mám uhrazeno do konce srpna. :) A drobné mi vyměnit nemohla, protože neměla v kase ani těch dvacet dolarů. Takže jsem došla do nejbližší kavárny - obluha tam usazuje a je to děsně nóbl podnik - řekla jsem si vtipně o kávu s sebou, dostala jsem hroznou přišernost za 2.50 a drobné. Pak už praní proběhlo bez problémů. :) Stihla jsem se dokonce mezi praním a sušením proběhnout - poprvé po několika dnech svítilo sluníčko. :)

Před polednem jsem vyrazila do Malu a tentokrát se boty podařily. Ukořistila jsem textilno-kožené šedivé lehce do fialova laděné kecky od značky Air Walk zlevněné z 38.99 na 14.00. :)

...docela pěkné, ne? :)

V práci vše probíhalo dobře, o obědové pauze jsem si zalila nudle a došla si je s knihou sníst do parku v triku s krátkým rukávem. :)

Ted' je jedna ráno ze soboty na neděli, zrovna jsem si chvíli povídala s Mirou, jsem k smrti vyděšená, neboť mi svěřila, že se v našem hostelu objevily štěnice. Dneska její spolubydlící, co pracují v hostelu jako údržbáři, páchali vyklízecí nálet na pokoj 315. Já jsem 310!!! Asi umřu. :-/

Čaute, Aljašťanka.

Den 62

25. srpna 2013

Ahojte,

ráno jsme chtěly něco podniknout s Mirou. Čokoládovna i kino se ale ukázaly v neděli (a tedy omezené veřejné dopravě) nedostupné, když jsem musela být v půl druhé v práci. Takže jsme vyrazily na procházku k Westchester Lagoon po nově zrekonstruovaném úseku pobřežní stezky. Výhled byl snad ještě lepší, než když jsem po Coastal Trail šla posledně, tentokrát jsou totiž hory za mořem pokryty sněhem - to mě přesvědčilo, že se na Aljašce opravdu blíží zima, i když poslední dva dny byly nádherně slunečné. :)

...vidíte sníh (v srpnu :D)?

Mira je na Aljašce potřetí, ale u Westchester Lagoon byla až včera se mnou.

Byla jupíkovatá a pojmenovávala husy i kachny. Nejprátelejší byl George. Daly jsme si tam sendvič (teď jím z toho, co mi nechala v ledničce Mary, už by touhle dobou měla být doma).

No a pak jsme se vrátily do Downtownu, a konečně se mi podařilo koupit si lístek na Portage Glacier Tour!!! :) Sedmdesátdevět dolarů není špatná cena za cestu do ráje. :D Takže v úterý budu nabalená čekat na bus v 1:05 odpoledne před hotelem Westmark v Downtownu. :)

V práci nic moc zajímavého, celý den jsem naskladňovala. Bundy, jídlo, jiné bundy, plyšáky, frťany a podobně. Chodila jsem pořád nahoru a dolů, ale nenosila jsem toho moc, takže mi den rychle utíkal.

K obědu jsem si zalila erární instantní nudle a sedla jsem si s nimi a s knihou na sluníčko do parku. Ale skoro nic jsem nepřečetla, protože si se mnou chtěl děsně povídat jeden mladík. Přišel ke mně, zeptal se, proč jím instantní nudle venku, byl hrozně zvědavý, neodbytný, pořád říkal, že jsem hrozně "pretty". :D Odmítla jsem mu dát telefon, tak mi alespoň on vnutil svůj email. Pochybuji, že černochovi Calvinovi kdy něco napíšu. :D Koukal mi akorát na Arielu na tričku, na zadek a na boty. (Měla jsem ty nové Air Walk - asi jsem vybrala vážně dobře, všichni mi je děsně chválí.)

Takže už jen jeden pracovní den (s všeobecně zbožňovanou neustále-připomínky-mající Keily) a hurá na loď okolo ledovce a do záchrané stanice pro zvířátka!

Snad počasí vydrží. :)

Mějte se krásně,
Aljašťanka.

Den 63

26. srpna 2013

Dala jsem si kávu u Miry na pokoji a vyrazily jsme do Claire's, což je obchod s bižuterií, kosmetikou, maskami a vlasovými doplňky. Mary mi nechala v pokoji kupon na slevu deset dolarů při nákupu zboží za dvacet. Takže jsem si vybrala zboží za 21.25\$ a platila jen 11.25\$.J

Koupila jsem si parádní kšandy s notičkami, dvě mašle do vlasů, kupičku gumiček a prstýnek.

...Mám klíč k nekonečnu!

Směnu jsem měla s Mirou a Keily, proběhlo to celkem bez problémů. V jednu chvíli jsme měly krám plný lidí mluvících pouze španělsky, to jsme byly trochu ve stresu, ale jinak docela nuda.

Doma jsem si nachystala sendvič do krabičky a šla jsem si brzo lehnout, celá natěšená na ledovcové dobrodružství.

Den 64

27. srpna 2013

Nemohla jsem dospat. Vyrazila jsem o hodinu dřív, dala si kávu v Kobuku (už si mě tam pamatují - holka, co chce vždycky velké latté s plnotučným mlékem a trochou bezcukrového mandlového sirupu).

A po jedné jsme velkým autobusem s upovídanou řidičkou Sandy vyráželi z Downtownu. Jelo nás jen sedmnáct, takže jsme měli každý alespoň tři sedačky. :D

Bylo krásné počasí a my jeli po Seward Highway a nevěděli, kam se dřív dívat. Vlevo hory s hustými lesy a vpravo záliv Turnagain. Můj kapesní průvodce o krásné scénérii rozhodně nelhal. Když se v pohoří Chugach začínaly objevovat první ledovce, už jsem nevěřila vlastním očím.

No koukejte:

Dosáhli jsme jezera Portage a ve tři se nalodili na loď Ptarmigan. Vyhřívanou kabinu jsem nevyužila ani na okamžik. Stála jsem s pusou dokořán přilepená na zábradlí na střeše kabiny celou hodinu plavby. Kolem dokola jezera jsou hory pokryté lesy a ledem.

Napřed nás kapitán vzal opravdu blízko ke kusu ledovce uprostřed jezera - kde jsme uvěřili, že ledovec je opravdu modrý a ne bílý! Vlastně i voda v jezeře měla takovou modrošedou barvu.

A pak jsme zajeli za roh, stromů značně ubylo a konečně uviděli ledovec Portage! Všichni byli děsně nadšení a jupíkovatí (a prochladlí :D). Dělali jsme fotky jako o závod a najednou se ozvalo obří RUP a několikatunový kousek ledu se odlomil z ledovce, sjel pod hladinu, aby se znovu objevil spolu s pořádnou vlnou, která naší loďku výrazně rozhoupala. Byl to vážně ohlušující zvuk a všichni ohromeně sledovali kus ledu na vodě a zuby - nehty se drželi zábradlí.

...nejlepší fotka ever

Než jsme stihli od ledovce poodjet, stalo se to znova! Všichni jásali, mně to přišlo spíš vážně smutné... Za pár let nezbude z Portage zhola nic.

Kapitán celou cestu děsně vtipkoval, že prý bychom měli zaplatit dvakrát, když jsme viděli dvě ulomení! Až v autobusu nám řidička vysvětlila, jaké jsme měli 'šťěstí'. Ona byla na jezeře za dvacet let, co tuhle práci dělá, mnohokrát a nikdy neviděla žádné. Je to tím, že letošní léto je extrémně horké.

Dozvěděla jsem se během dne spoustu věcí o ledovcích a také o šedivé kaši, která vypadá jako písek a je všude při pobřeží Aljašky. Je to materiál, který zbyde po roztání ledovce. Dali nám na něj sáhnout, je to jako tmavě šedivá hladká mouka. Vstupovat na zdánlivě písčnou pláž pokrytou tímto ledovcovým pískem je extrémně nebezpečné, okamžitě se začnete propadat a po pár minutách je po Vás.

V občerstvení a obchodu se suvenýry nedaleko jezera jsem si koupila Yankee Pot Roast... byla to výborná hustá polévka s masem a zeleninou. Dle pokynů řidičky jsme jedli v autobuse a zanedlouho nám už z oken ukazovala zvířata v Alaska Wildlife Conservation Center. Jde o neziskovou instituci, která odchytává sirotky či raněná zvířata a dle jejich stavu je vrací do přírody, nebo si je nechává na svém mnohaakrovém území v prostorných výbězích. Zní

to jako obyčejná ZOO, ale není! Zvířata tam více méně sama loví potravu a pro návštěvníka je pozorování zvířat vylepšeno tím, že AWCC je v údolí mezi vysokými horami pohoří Chugach. Pořádně jsem si to tam prošla a viděla jsem hnědé i černé medvědy, losy, soby, bizony, pižmoně, orla, sovy, ...

Cestou zpět do Anchorage se hrozivě zatáhlo a začalo pršet. Nám to vůbec nevadilo, koukali jsme na liják jen z autobusu. Mezi horami slunce za mraky dělalo vážně triky!

Vraceli jsme se podél zálivu a zírali na nekonečné lány šedé hmoty v místech, kde před pár hodinami jistě bylo moře. Tomu tedy říkám pořádný odliv!

Domů jsem přišla příjemně unavená, se spoustou zážitků a fotek. Tohle bylo rozhodně prvotřídně utracených 79 dolarů!

Halóóó všichni, honem se vyražte podívat na ledovec, dokud máte na jaký! Je to nezapomenutelný zážitek.

Pac a pusu,

Aljaštanka - celý - den - s - pusou - dokořán.

Den 65

28. srpna 2013

Ahojte,

dny 65 a 66 byly obyčejné pracovní. Turistů značně ubývá, a tak v obchodě trpíme nudou. Dokonce jsem strávila tři hodiny opravováním abecedního pořádku v klíčenkách se jmény.

Dnešní čtvrtěční dopoledne jsem si užila, provozovala jsem shopping:

- podtričková podprda \$24.55
  - pásek \$3.74
  - tílko \$2.24
  - džínové šortky \$3.74
  - dvanáctery kotníkové ponožky \$10
- Celkem \$44.71 = 5.26 hodin v Polar Bear Gifts :)

Den 66

29. srpna 2013

Mám velké plány na následujících několik dní:

Pátek:

Dojet si do Walmartu koupit jídlo (odjezd 10.15 z Downtownu), být v práci včas v 1.30.

Sobota:

Na desátou vyrazit na víkendový trh na rohu Třetí a F. Nezapomenout, že pracuji poprvé už ve 12:30, neboť od tohoto dne zavíráme krám už v devět.

Neděle:

S Mirou jsme původně měly vážně pěkný plán - návštěvu Alaska State Fair v Palmeru, kam bychom jely něco přes hodinu vlakem. Bohužel když se Miře konečně podařilo dovolat na rezervaci míst ve vlaku, už byly jízdenky kompletně vyprodané. :(Takže obě máme v práci domluveno, že začínáme až ve 4.30, ale neumíme se dostat do Palmeru, tedy žádná State Fair. :(

Záložní plán, který jsme právě sestavily, vypadá takto:

Prvním autobusem číslo 60 v 10:12 z Downtownu, vystoupit na Old Seward & International Airport, návštěva čokoládovny Wild Berry Products, nejpozději ve 12 vyrazíme pěšky do kina vzdáleného necelé dvě míle, 1:05 film City of Bones (film vybírala Mira, snad se nebudu moct bát) dlouhý 2h 10 min, 3:35 autobusem zpět do Downtownu a hurá do práce.

Pondělí:

Hodlám si sama pronajmout kolo a projet Coastal Trail až do uzavírky na míli 6.6 a dokázat dojet i zpět. :D Cestou si prohlédnu model sluneční soustavy - jednotlivé planety modelu v jistém měřítku znázorňují vzdálenosti a velikosti skutečných planet. A hlavně se budu kochat výhledem na moře a zasněžené hory a dělat spoustu fotek. :)

Úterý až pátek:

Pracuji 12:30 - 9:00.

Můj dlouhodobější plán a výčet již navštívených míst najdete na:

[plány na výlety](#)

Mějte se krásně a užívejte si léto jako já.

Pac a pusu Míša-už-jen-na-18-dní-Aljašťanem.

Den 67

30. srpna 2013

Ahojte,
dnešek stál vysloveně za nic.

Sice se mi podařilo nakoupit jídlo, popovídat s Fildou a přijít do práce včas, ale pak už to šlo s mým dnem vysloveně z kopce:

1. Šéfová Michelle si mě zavolala, prý co to znamená, že jsem napsala na seznam na nástěnku svůj poslední den v PB dvanáctého září. Že o mě má v papírech od sponzorské agentury Intrax, že budu pracovat do pětadvacátého. Říkala jsem, že to jistě není možné, že jsem do všech dokumentů psala určitě ukončení práce do patnáctého. Vytáhla jsem z batohu originál dokumentu DS2019, na kterém je explicitně dle mojí žádosti uvedeno ukončení mého pracovního víza patnáctého září! Její dokument skutečně říká dvacátéhopátého, je to papír, jehož první část jsem vyplnila, druhou jsem nechala volnou dle instrukcí od Student Agency, a už jsem dokument nikdy neviděla. Někdo mezi Student Agency a Intraxem tam uvedl pozdější datum a já to doteď ani nevěděla. Michelle je samozřejmě jasné, že to není moje vina, nicméně má trable se směnami na druhou půlku září, protože jí prostě chybí člověk a zjistila to dnes. :(

2. Mira v neděli ráno pracuje... Takže čokoládu nestihneme určitě a film možná.

3. Od rána mě výrazně bolel jeden zádočný sval - každý pohyb a každý nádech. Když mi José nadiktoval, co všechno mám naskladnit, bála jsem se, jestli to vůbec přežiju. Kupodivu se má záda právě tím taháním superzimních mikin do schodů nějak rozhýbala a už mě to nebolí. :)

4. Ráno jsem asi přemýšlela kotníkem, když jsem se oblékala. Vzala jsem si jedny ze svých nových podkotníkových ponožek a své super nadkotníkové boty. Zkušenějším je jasné, že po celém dni chození a stání mám kolem dokola v místech, kde končila ponožka a pokračovala bota, brutálně odřené nohy. Zítra si musím about něco jiného.

Doma jsem vyřešila trable tak, že jsem hodila nohy do vzduchu, cpala se octovými brambůrky a při tom četla Cosmopolitan (americké Bravíčko se spoustou reklam za \$3.99), viděla několik dílů Mickeyho a celý film Dumbo. Přípravu na návštěvu Disneylandu беру velmi vážně!

Zítra chci být na desátou na Víkendovém trhu, tak mi držte palce, ať se mi daří lépe než dnes. ;)

Pusu Smolař.

P.S. Koukněte, že Filípek taky umí provozovat shopping a pařit. :)

http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~filip/fb2013/dve_tretiny.php

Den 68

31. srpna 2013

Tenhle den byl vážně divný, děly se věci, které prostě nevymyslíte.

Chvilku po desáté jsem vcházela na víkendové tržiště a při vstupu jsem se málem srazila s neamericky vypadajícím chlápkem. Jmenuje se Raj, pochází z Nepálu a žije v San Franciscu. Ptal se mě kde jsem se vzala na Aljašce, tak jsem mu vysvětlila v jakém jsem programu, že jsem z Evropy, že jedu na dovolenou do San Franciska a tak... Prostě klasický povídacový turista, jakých na krámu vidíme sto denně. Byl hrozně nadšen, že našel parťáčka na tržiště a nemusí nakupovat sám, on je v Anchorage jen na pár dní na dovolenou. Tak jsme okukovali stánky, všechno zboží je Aljašské vysoce-ekologické domácí výroby, od šperků, obrazů a sošek, přes oblečení a kosmetiku, až po delikatesy z břízového sirupu. :)

.... s Rajem a skvělou šálou, co jsem si na tržišti koupila

Nakonec jsme zastavili u stánku s krásnými dřevěnými hračkami a pozorovali majitele stánku jak dělá autíčko. Když tu se mě Raj zeptal, jestli mám zavazadlo k odbavení do San Franciska, tak jsem říkala, že jsem asi nejela do Ameriky na tři měsíce jen s příruční taškou. Následně Raj koupil nějaké hračky u toho řezbáře a než jsem se stačila vzpamatovat, stála jsem sama uprostřed Aljašky s jeho taškou hraček v jedné ruce a telefonním číslem ve druhé. Že prý mě i s mým přítelem provede po San Franciscu a že mu tam vrátím ty hračky. :D

Nejvtipnější část ale je, že nešlo o nějaké nevinné sošky, ale byly to dvě dřevěné pistole, co pomocí kulíků vystřelují gumičky. Jo, to je úplně nejlepší nápad - cestovat po Americe se dvěma dřevěnými pistolkami v kufru, které navíc patří cizímu Nepálci! Pokusila jsem se mu během dne několikrát napsat, ale nepodařilo se mi zprávu odeslat. Nevím, jestli to bylo mým polofunkčním mobilem nebo mi dal nějak nefunkční číslo. Nicméně se mi během dne v hlavě vytvořily katastrofické scénáře typu - pistolky jsou narvané balíčky s kokainem a podobně... Takže jsem byla rozhodnutá, že pokud se mi nepodaří mu tašku vrátit, vyhodím ji.

No a pak se Raj najednou objevil u nás na krámu, trvalo mi asi minutu doběhnout do skříňky a nacpat mu to nazpět. Rozloučil se se mnou, že mám zavolat do úterý, kdy odlétá zpět do Kalifornie anebo až budu ve Friscu. :D To teda určitě! Pfff.

K večeru se objevila slečna s naší žlutou taškou věcí a tvrdila, že asi hodinu předtím u nás nakupovala, zaplatila toho víc, ale že jsme jí něco zapoměli dát do tašky. Tak jsme to s Rhondou začaly zkoumat, divné bylo, že zboží v tašce ani částečně nesouhlasilo z položkami na účtence. Rhonda jí vysvětlila, že asi nakupovali i v našem druhém obchodě a že se jim zboží nějak promíchalo.

Chvilí na to přišla slečna znova, tentokrát s přítelem a byli velmi rezolutní v tom, že dostali cizí tašku věcí o mnohem menší hodnotě, než co zaplatili. Neměli jsme nejmenší ponětí, jak to řešit, ale David od nich nakonec vzal celou tašku a dal jim zboží, co měli na účtence.

Tenhle divný den jsem potřebovala zakončit nějak příjemně... Viděla jsem v noci celého Bambiho a pak ještě Sněhurku (obojí v nejstarších Disneyovských verzích).

Den 69

1. září 2013

Pořádně jsem se vyspala, načančala - nové džínové kraťasy (pod ně punčochy - takové teplo tu už zase nemáme), kšandy a nové modré oční linky. Vyzvedla jsem Miru po poledni v práci, zavolaly jsme si cab a poručily si jet do kina Century 16. Shlédly jsme film The Mortal Instruments: City of Bones a já snědla obří pytel popcornu. Chvilími jsem se trochu bála, chvilími to zase byla nejvíc kýčovitá romantika. :D

ukázku filmu naleznete na: <http://www.youtube.com/watch?v=vGFk2qpOxqU>

Na půl pátou jsem byla v práci, tentokrát jsem vůbec nebyla na kase, jen jsem naskladňovala. Nanosila jsem ze skladu pod obchodem asi pět set triček, ale ta se nosí dobře, takže mě to ani příliš neunavilo.

A nevěřili byste, co se stalo! Přišli manželé, že prý den předtím u nás nakupovali a dostali cizí tašku! Takže jsme jim dali, co měli na účtence. Prostě jsme evidentně s Rhondou prohodily ve spěchu na pokladně tašky. :D Ale oboji zákazníci se vrátili, takže se to samo vyřešilo. :)

Zítra ráno vyrazím najmout kolo a hurá na stezku při pobřeží. Chystám se projet celý model sluneční soustavy, tak mi držte palce, ať neprší jako dnes.

Mějte se krásně a bacha na Nepálce s pistolkami!

Aljaš'anka

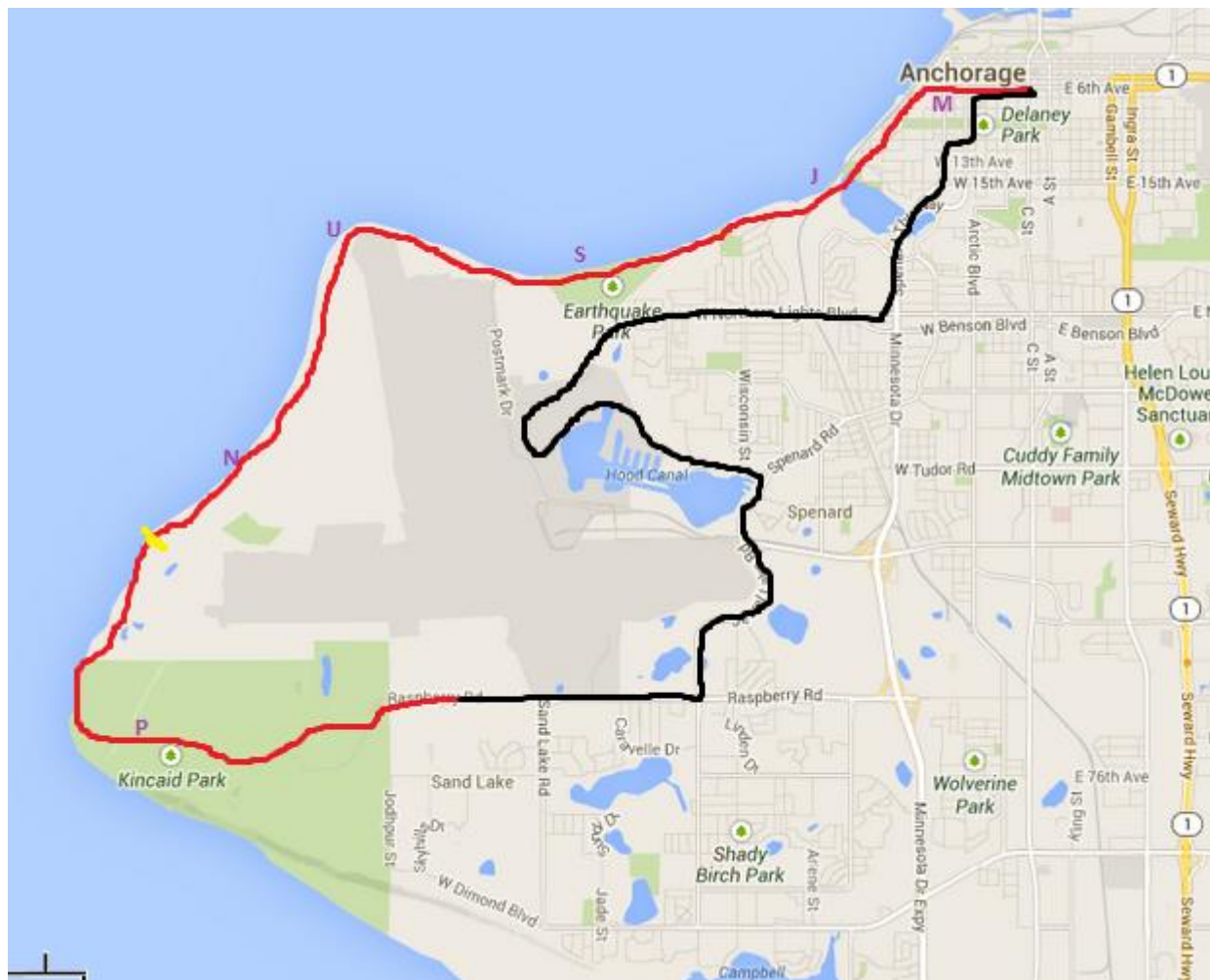
Den 70

2. září 2013

Ahoj všichni!

Můj plán byl pro tento den byl pronajmout kolo a projet stezku při pobřeží vyznačenou červeně až ke žluté uzavírce (asi osm mil od půjčovny). Tam si sníst sedvič a dojet stejnou trasou zpět. A cestou se vyfotit s modely Slunce a všech planet sluneční soustavy. Slunce, Merkur, Venuše a Země jsou vážně blízko u sebe ještě v Downtownu, ostatní jsou vyznačeny v mapě fialově.

Nicméně jako obvykle, plán se zvrtl.

Když jsem opouštěla hostel, bylo zataženo ale nepršelo. Než jsem došla do půjčovny na rohu Čtvrté a C, už lilo. Všechny obchody na Čtvrté byly zavřené, neboť na tohle pondělí připadl svátek Labor Day. Vpadla jsem do jednoho z mála otevřených krámů, bylo to klenotnictví Alaska Mint slavné díky pamětním mincím nejvyšší kvality za stovky až tisíce dolarů, které se vyrábí přímo v obchodě. Dala jsem se tam do řeči s prodávacem, ukázal mi, kde co mají, předvedl mi nejlepší kousky, ačkoli mu muselo být naprosto jasné, že nemám na nic z toho, co mi prezentuje. Postěžovala jsem si, že jsem chtěla vyrazit na kolo, ale že dost prší, začal mi zuřivě nabízet Anchorageké indoorové aktivity, bohužel vše co ho napadlo, jsem už absolvovala. Byl vážně milý, nakonec zavolal na předpověď počasí, kde mu řekli, že na dnešek jsou v plánu jen lehké přeháňky. K pobřeží nebe nebylo tak tmavé, takže jsem se s ním rozloučila, koupila si za pět dolarů měděnou pamětní minci s medvědem a vyrazila získat kolo.

V půjčovně to šlo vážně rychle, chlapík mi vybral kolo s blatníky, našteloval sedačku, posadil na hlavu helmu, uložil mi zámek a opravovací sadu do batohu a protože bydlím v Backpackers a mají spolu nějaký kontrakt, naučtoval mi

za první tři hodiny jen patnáct dolarů. Dal mi taky mapu, do které lihovým fixem zakreslil trasu, kterou vidíte výše. Vysvětlil mi, že stezka je skoro hotová, že na Labor Day tam nikdo nebude pracovat a že tenhle víkend všichni jezdí normálně až do konce do Kincaid parku. Prý mám prostě objet zábranu. Když jsem poprvé šlápla do pedálu, nepršelo.

Šlo to vážně rychle, řítla jsem se podél pobřeží, zastavovala jsem akorát na fotky s planetami. Celou cestu jsem potkávala cyklisty i chodce v protisměru a některých se ptala, jak to vypadá s tou uzavírkou. Všichni tvrdili, že je to v pohodě, že je akorát na několika místech sundaná vrchní asfaltová vrstva, ale že ani nesedali z kol.

Tak jsem vytvořila nový plán - dosáhnu až Kincaid parku, projedu ho, vyfotím se i s Plutem a hned za Parkem hodím kolo do autobusu a dojezu do Downtownu. Tedy nový plán vypadal na jedenáct mil cyklistiky, v mapě vyznačeno červeně.

Vše šlo hladce, jelo se mi vážně dobře. Když jsem dosáhla bodu Woronzof (severozápadní frčka, kde je model Uranu), chtěla jsem pořádně vyfotit výhled. Ale všude byly stromy... Všimla jsem si vyšlapané pěšinky okolo jednoho listnáče, tak jsem si řekla, že obejdu strom a udělám pořádnou fotku obzoru. Jen co jsem opustila asfaltku a ušla asi tři metry po pěšince, najednou vidím ZADEK! A ne jen tak ledajaký - los!!!! V tu chvíli jsem si říkala, jak strašlivě jsem pitomá, všude to píšou - neopouštějte stezky! Byla jsem dost blízko na to, abych ho mohla poplácat, místo toho jsem vyděšeně brala nohy na ramena. Než se stihl otočit, byla jsem zpět na asfaltce a schovávala se za kolem dle instrukcí v průvodci. Z protisměru se objevil nějaký Aljaštan a měl ze mě děsnou legraci. (No představte si turistku, jak na Václaváku utíká před holubem - asi tak jsem mu připadala.) Když tu se los rozhodl, že na druhé straně stezky je tráva zelenější, a tak vznikly tyhle fotky. Aljaštan mě ukecával, ať k němu jdu blíž, že je to neškodné dvouleté miminko - nedala jsem se. :D

Kousíček od tohoto střetnutí jsem našla vyhlídku, kde se žádné stromy nemusely obcházet. :D

Strašlivě tam foukal vítr, měla jsem co dělat, abych udržela sebe a kolo svisle. Navíc (jak můžete vidět na mapě) je v bezprostřední blízkosti mezinárodní letiště, kam přistávají obří zaoceánské boeingy. V okamžiku, kdy přelétají nad cyklistickou stezkou, jsou tak nízko, že máte tendence ohýbat hlavu. :D

Zanedlouho jsem byla u Neptunu, pak jsem objela zábranu a hurá do parku. Jenže hurá nebylo jen tak. Finální výstup k Plutu mě naprosto zničil, byl to vážně pořádný kopec! Začalo zase pršet, měla jsem úplně tuhé nohy, otlačené pozadí a jediné po čem jsem toužila, bylo nastoupit do suchého a nešlapacího autobusu.

Nicméně jsem úspěšně ukořistila i fotku s posledním z modelů, tady je kompletní dokumentace sluneční soustavy.

Za silného deště jsem dojela na Rapsberry Road a uvědomila si fatální chybu v plánu. Labor Day je jediný den v celém létě, kdy v Anchorage nejezdí ŽÁDNÁ veřejná doprava. Vyndala jsem svačinu a poprvé pořádně otevřela mapu, do které mi chlápek v půjčovně načmáral trasu. Došlo mi, že jsem úplně grogy a sotva v půlce.

Nedalo se dělat nic jiného, než jet po černé zpátky do Downtownu. Naštěstí u jezer a na letecké základně, kudy stezka vede, jsem už byla, takže jsem nebloudila a bylo to logicky docela z kopce. Když jsem po více než čtyřech hodinách od prvního šlápnutí dorazila k Westchester Lagoon, lehla jsem si na lavičku a dojedla zbytek jídla. Sice na mě přšelo, ale už jsem nemohla sedět. Když mi začala být zima, dojela jsem finální kopec do Downtownu, vážně VÁŽNĚ naprosto vyčerpaná, ale se spoustou zážitků. Vrátila jsem kolo a doplatila dvě hodiny, celkem mě dnešní výlet stál devatenáct dolarů.

Zbytek dne jsem prospala. :D V životě bych nevěřila, že já - zarytý odpůrce cyklistiky - ujedu pětadvacet mil navíc za takového počasí! Uch, Aljaška prostě dělá s matfyzáčkama divy.

Zítra ráno si za odměnu dojdu koupit nadkolenky, na které koukám za výlohou jednoho butiku už mnoho dní. Vždy, když jdu z práce, je ten obchod zavřený.

Mějte se krásně a nelezte z asfaltek!!!
Odvážná cyklistka.

Den 71

3. září 2013

Ahojte,

vyrazila jsem do práce o více než hodinu dřív, abych konečně zastihla otevřený ten butik s nadkolenkami. Poprvé jsem vešla dovnitř a první cenovku, kterou jsem viděla, byla na džínách za víc než sto dolarů, to mě dost vyděsilo. (Pro srovnání ty z Walmartu, co nosím denně do práce, stály méně než dvacet.) Došla jsem k vysněným nadkolenkám a nenašla na nich cenovku, tak jsem se zeptala prodavačky, odpověď byla uspokojivých patnáct dolarů. Tak jsem spokojeně mířila k pokladně, když tu jsem to uviděla. TRIČKO! Ale naprosto nejvíc nejúžasnější tričko! Koukla jsem se na cenu - \$42. Měla jsem jasno - rozhodně ROZHODNĚ si v absolutně žádném případě nekoupím triko za dva a čtyřicet dolarů! Jenže jsem udělala tu klíčovou chybu, že jsem ho vzala do ruky a zjistila tak, že má obrázek i na zádech. To už začala být vážně vážná situace - tohle tričko opravdu potřebuji. A pak jsem zvedla hlavu a všimla si, že na regálu je nápis 50% OFF. Takže je Vám asi jasné, jak to dopadlo. Odcházela jsem ze super luxusního butiku Bottoms s papírovou taškou s obsahem v hodnotě třiceti šesti dolarů. Jéééj!!! Na účtence stojí obřím písmem, že jsem ušetřila dvacet jedna! Přesto jsem si s lehkým pocitem shoppingového provinění dala tentokrát v Kobuku jen malou kávu. :D

Zbytek dne už nebyl příliš zajímavý, prostě obyčejných osm hodin v Polar Bear Gifts. Večer doma jsem Vám vyfotila svoje úlovky ze dne 71. No uznejte, že tyhle věci jsem koupit musela. :)

Mějte se krásně a do drahých butiků chodte bez kreditky...

Pusu Srdíčkatá Minnie.

Den 72

4. září 2013

Ahoj všichni!

Pořádně jsem si přispala a když jsem v poledne chtěla jít do práce, dala jsem si na záda batoh a přemýšlela, proč je tak těžký. A víte, co jsem našla na dně? Obří zámek, který jsem si půjčila s kolem na Labor Day. Evidentně jsem vrátila jen kolo, helmu a servisní balíček. Zámek mi zůstal v batohu. Takže jsem se cestou stavila v té půjčovně vrátit zapomenuté závaží.

Čekala jsem jednu z následujících reakcí:

1. Dostanu vynadáno, neboť jsem ho nevrátila a budou chtít doplatit půjčení za dva dny.
2. Budou vděční, že jsem ze slušnosti přišla zpět.

Nestalo se ani jedno, chlápek neřekl v podstatě nic, zjevně jim jeden zámek prostě nechyběl.

V práci se nic nedělo, umíráme tam nudou, už ve městě nejsou skoro žádní turisté. Pořád se musíme tvářit, že něco děláme a přitom vlastně není co. :D

Celý den přšelo, odpoledne na mě volal David od vstupu do obchodu, že tohle musím vidět. Nad Pátou Avenue se klenuly dvě rovnoběžné duhy. :) :) Bohužel jsem si zrovna zapomněla vzít z hostelu foťák. :(Vyfotila jsem to na mobil, ale zatím jsem neodhalila, jak tu fotku z mobilu dostat. :D

Už vím kompletní rozpis směn až do mého posledního dne:

- čtvrtek - neděle: 12:30 - 9:00
- pondělí: 3:30 - 9:00
- úterý volno
- středa, čtvrtek: 12:30 - 9:00
- pátek - neděle: loučení a papírování
- pondělí: HURÁ ZA FILÍPKEM!!!

Už se na dovolenou moc těším! Uvidíme San Francisco, Los Angeles, Hollywood, Disneyland, Grand Canyon, Las Vegas..Juhůů!

Na závěr po delší prodlevě trocha jazykové osvěty:

dustpan = lopatka na smetí
grab = popadnout
levee = dike = dyke hráz
sterling = ryzí
fuzzy = chlupatý

Mějte se krásně a užívejte si září - měsíc, kdy:

- na léto jde stáří
- na Aljašce neustále prší
- je prý Kalifornie nejlepší!
Pac a pusu, Aljašťanka.

Den 73

5. září 2013

Ve čtvrtek si šéfová uvědomila, že všichni, co jsou ten den v krámu, do dvou týdnů opouští Aljašku. Vyvolalo to v ní lehce sentimentální reakci, kterou zahnala tím, že pro nás koupila tři obří pizzy a nechala nám je v kuchyňce. Což vedlo ke značnému snížení pracovní morálky - všichni neustále odbíhali do kuchyňky a vraceli se s plnou pusou. :D Já se rozhodla, že si pizzu pořádně užiju až o svojí obědové pauze, to jsem si hodila nohy nahoru a spořádala tři pořádné kousky. Bohužel po všech těch instantních nudlích a vlastnoručně chystaných sendvičích si můj žaludek pořádnou porci masné pizzy vyložil jako frontální útok a zbytek dne mě dost bolelo břicho. Přesto jsem si vzala dva kousky pizzy domů, v pátek jsem si je s chutí snědla. :)

...příjemná změna :D

Den 74

6. září 2013

- Na sobotu se chystá párty, je to poslední Davidův den v práci, odlétá pak studovat do Minnesoty. Vyrážíme do Bernie's. Proto jsem v pátek ráno v rámci přípravy na párty vyrazila do Sephory a pořídila krásně modré blýskavé oční stíny. :D
- Vypadá to, že na cestování po Kalifornii budeme s Filipem sami. Bude to jistě báječných čtrnáct dní! :)
- Na sobotní ráno mám opět v plánu navštívit víkendové tržiště. Tentokrát snad nepotkám žádného neodbytného Nepálce a budu se moct pořádně porozhlédnout, co se ve stáncích prodává. :)

No a krátký vzdělávací blok:

(Konečně jsem zjistila, kdo je ta sexbomba na některých tričkách, co prodáváme.)

Sarah Palin je vicemiss Aljašky 1984 a guvernérka státu Aljaška v letech 2006 - 2009. Aljašská veřejnost tuto republikánsky založenou političku zbožňuje.

Mějte se nejlépe, pac a pusu posílá

Míša-už-jen-na-deset-dní-Alaštanem.

Ahoj všichni,

dopoledne jsem vyrazila opět na víkendové tržiště. (Že přšlo už nemá ani cenu zmiňovat, v září se na Aljašce prostě už jiné počasí nedá očekávat.) Procházela jsem stánky, poslouchala živou muziku z pódia v čele tržiště a kochala se stánečky. Zapovídala jsem se se dvěma babčama, které seděly ve stánku Anchorageského centra pro seniory. Měly povědomí o studentském programu J-1 a vůbec o všem. :) Jedna té druhé opakovala vše, co jsem řekla a vysvětlovala mi, že její kolegyně špatně slyší. Nakonec se ukázalo, že údajně nahluchlá paní má naslouchátko, slyší všechno a akorát si celý den dělá z kámošky nehoráznou legraci. :D Prodávaly různé patchworky a tak - vážně pěkné produkty ruční práce. :)

Zakoupila jsem pak nějaké dobroty ve stánku s produkty z břízového sirupu. Když dohrála písnička, najednou na celé tržiště z pódia vyhlášovali, že má někdo s divným jménem přijít znovu do břízového stánku. Pak začali to jméno spelovat. H...U...B...A...T...O...V...A

Tak jsem vyhrabala v batohu peněženku, a jak už asi čekáte, místo na mojí Wells Fargo debitku bylo prázdné. Vybavila jsem si, jak jsem ve stánku platila - kartou, bez pinu, jen proti podpisu. A ve víře, že mezitím nebyl můj účet vyčerpán, jsem se rozběhla zpět. Mladík, který mě předtím obsluhoval, si mě evidentně zapamatoval, kartu nedal z ruky a jakmile jsem doběhla ke stánku, horlivě mi ji vrátil. Byla jsem rudá až za ušima a skoro nevěřila vlastnímu štěstí. Peníze neubyly.

V práci byla vysloveně depresivní nálada, šlo o Davidův poslední den v PB. Navíc musel v noci vyzvednout sestru z práce a tak s námi nemohl jít do Bernie's. :(Takže jsme akorát objednali Pie s masem a zeleninou a po zavíračce ho snědli (já, David a Bobo) uprostřed zhasnutého obchodu mezi pokladnami. Byla to docela sranda, ale pořád viselo ve vzduchu, že už se v téhle sestavě nikdy v životě nepotkáme.

...David naposled u pokladen :D

Po práci jsem šla domů, vzala jsem s sebou Bobo, načančaly jsme se a spolu s Bulharskými sousedy před půlnocí vyrazili do Bernie's. Jde o velmi populární tmavý klub s extrémně hlasitou hudbou, tancováním tělo-na-tělo, spoustou alkoholu a vstupem pro plnoleté s dokladem. Suprově jsme se bavili, všichni si objednávali koktejl White Russian (led, mléko, vodka, kahlua), je to docela dobré! :) Pila jsem tak akorát, abych byla ochotná tancovat, ale zvládala si hlídat kabelku a odhánět přítulné Aljašťany. :)

Do hostelu jsme se spolu se sousedy vrátili asi ve tři ráno, byla to super párty. :)

Ted' je neděle ráno a já byla děsně statečná a zavolala na US Airways a potvrdila let za Filípem. Ten hovor byl jak bobřík odvahy, ale všechno je v pořádku, jen nějak přechíslovali lety, už mám aktuální informace. :) A za týden a den hurá za teplem!

Mějte se krásně, Pařmenka.

P.S. Den 75 byl ještě něčím vyjímečný...zvítězil nade mnou strach ze ztráty nově nalezených přátel z celého světa a založila jsem si profil na Fejsbůku. :D

Den 76

8. září 2013

Ahoj všichni,

den 76 byl obyčejný, pracovní. Měla jsem po párty co dělat, abych vstala do práce na 12:30. :D

S Mirou a Bobo jsme se v průběhu směny rozhodly, že brzo odjíždíme a potřebujeme si na poslední chvíli užít Aljaštskou kuchyni. A tak jsme v devět zavřely krám a vyrazily do Humpy's. Jde o místní i turisty oblíbenou restauraci a pivnici, kde se jí ryby, pije aljašské točené a poslouchá živá muzika. :)

Objednala jsem si Alaskan White (světlé pivo, které je vážně dobré a na skleničku k němu dávají plátek pomeranče, což vážně nechápu, ale dělá se to tak všude.) Pak jsme velmi dlouho čučely do menu, já si nakonec vybrala Salmon Burger za \$13.99 včetně hranolek (cenově průměrné jídlo), Mira salát a Bobo Halibut Tacos.

Za chvílku nám to přinesli a můj talíř vypadal jednoznačně nejlépe. Pořádný kus růžového masa, čerstvá zelenina, super dresink - jen pokapat citrónem, zaklapnout do housky a mňam. :) A hranolky byly taky senzační. Pořádně jsem si večeři užila, děsně jsme s holkama drbaly a jelikož Aljaštská piva jsou nějaké šizené půllitry, musela jsem si dát ještě dvě další.

...Kdo pije pivo nejrychleji? Češky, Bulharky, nebo Čířanky? :D

Můj účet vypadal takto:

1 Salmon Burger 13.99

3 AK White 16.50

TOTAL 30.49

Když k tomu připočtete ještě patnáct procent spropitného, tak už víte, proč celé léto jím párky, plechovkového tuňáka a instantní nudle. Ale tahle večeře byla každopádně nejlepší, jakou jsem na Aljašce měla. :)

Den 77

9. září 2013

Den 77 byl také pracovní, ale poprvé jsem byla na krámu ráno. Šlo totiž o Miryn poslední den v PB a nějak domluvila s manažerkou, že tam nechce mít otvírací směnu sama a přešouply mě na osmou :) Takže jsme obě měly ve čtyři padla. :) Plán byl, že konečně zajedeme do té čokoládovny, ale nějak jsme se předtím stavily v Mallu na Páté a vyklubal se z toho celoodpolední shopping. Z obchoďáku jsme odešly po osmé... A nakupovaly jsme naprosto nehorázné holčičí blbiny. Mašle a gumičky z Claire's byste nejspíš u osamocené matfyzáčky na Aljašce ještě tolerovali, ale pět barev lesků na rty zabalených do tvaru lízátko je, uznávám, trochu přes míru. (nebo Miru nebo integrál :D). Na mojí obranu - šly jsme do Body Shopu kvůli tomu, že jsem si chtěla do sady ke svému čokoládovému Body Butter koupit čokoládový balzám na rty. No a ten stál šest dolarů a tohle lízátko deset... Takže chuchůů - jahodový, malinový, melounový, passion fruit a mandarinka!

(Mohla jsem dopadnout hůř, Mira utratila pade za boty a \$12 za klíčenku ve tvaru telefonní budky z Dr. WHO :D)

Plány na zítra jsou naprosto nejasné. Mira má vysloveně papírovací a balicí program, ani ne za tři dny už bude Las Vegas. :) Takže strávím své poslední volno sama. Ráno se dojdou zeptat, jestli je nějaké místo v shuttlu na horu Flattop, kam bych se vážně ráda podívala, pokud nebude pršet. Pokud místo nebude, čokoládovna a Oscar Anderson Museum House to jistí. :)

Mějte se famfárově, užívejte si září a držte mi palce, ať narvu věci do kufru.

Míša-už-jen-na-týden-Aljašťanem.

P.S. Nakonec jdu do práce i v pátek, šéfová mě uprosila, neměla nikoho na zavírací směnu, všichni J1 v podstatě končí tenhle týden. Kývla jsem proto, že mi slíbila vystavit poslední šek v pátek a banka na Páté má otevřeno i v sobotu, tedy pořád v klidu stíhám do pondělí zrušit účet. :)

Ahoj všichni!

Máte někdy dny, kdy se toho stane tolik, že tomu až nejde uvěřit? Tak přesně takový den jsem dneska měla já. Čtete dál, dneska to vážně stojí za to!

Vyrazila jsem dopoledne zabukovat si na víkend místo v shuttle na horu Flattop, neboť až o víkendu podle předpovědi konečně má přestat pršet. Řidič shuttle Pete mě ale hrozně nadchnul a zrovna nepršelo, takže jsem učinila náhé rozhodnutí a vyrazila dnes. V jednu jsme vyjeli z Downtownu, všude se uvádí, že shuttle jede jen pokud se přihlásí alespoň sedm lidí. Bylo nás jen pět, ale přesto se jelo. :)

Projeli jsme městem a za chvíli jsme už začali stoupat ve státním parku Chugach. Už z parkoviště byl parádní výhled. Dostali jsme každý dvoustránku s instrukcemi a vyrazili na hiking. Stezka byla přehledná, v podstatě se tam nedalo ztratit. Lezli jsme do kopce, chvílemi po schodech, ale nepršelo a o výhledu člověk musel pochybovat, jestli nebyl právě dokončen ve Photoshopu. :D Viděli jsme všechno... oceán, oba konce zálivu Cook Inlet, prťavý Downtown a spoustu spoustu vrcholů pohoří Chugach. Stoupání bylo čím dál ostřejší. První odpadly dvě obtloustlé dámy středního věku. Zbyli jsme tři - já, neplnoletý Japonec Takura s perfektní angličtinou, který se kvůli problémům s letem na dva dny zasekl v Anchorage, a postarší Australan Ian, který vypadal fyzicky i materiálně vybavený natolik, že by do večera mohl doběhnout na Mt. McKinley. :D

Manuál říká, že ve tři se má člověk otočit a jít nazpět, ať je kdekoli. Ian dávno zmizel v dáli a my s Takurou jsme ve 2:15 došli na konec stezky. Dál už jsou jen kameny a je to klasifikováno v guidu i na značkách jako obtížný výstup. Ale měli jsme spoustu času, tak jsme začali stoupat výše. Vážně mi to vůbec nešlo, kameny podkluzují a kutálí se směrem dolů. Takura mi po chvíli taky zmizel, takže když jsem vystoupila na plošinku, kde byl placatý kámen, na který se dal nainstalovat foťák na samospoušť, rozhodla jsem se, že dál nejdu.

....nad sebou jsem měla už jen tohle

....a tohle pod sebou :D

Úsek, který jsem vytapkala za cedulí Difficult Hiking asi za deset minut, jsem scházela dvakrát delší dobu... Klouže to, materiál se s Vámi sváží a je to vážně děsivé! Proběhl okolo mě Takura - dosáhl vrcholu hory a dolů prostě běžel hlava nehlava a doufal, že to přežije. Já jsem v podstatě sklouzala po zadku ke stezce a pak už to zase bylo snadné.

....tahle fotka je z některého z nižších stupňů, kde pro méně zdatné turisty mají triumfální stupínek :D

Zbytek dne jsem ležela na gauči, koukala na filmy a odpočívala. Mira zuřivě ve vedlejším pokoji přesvědčovala své věci, že se vejdou do kufru. :D

Večer jsem si dala vařit párky k večeři, dál jsem koukala na film, pak jsem šla do koupelny a najednou NESNESITELNÝ JEKOT... musíte si držet uši, abyste přežili. Když jsem běžela pokojem, došlo mi, co se děje - VAŘÍM PÁRKY!!! Všechna voda se vyvařila, začalo to trochu čmoudit a jak už asi tušíte, ano, Vaší Aljašťance se podařilo v hostelu spustit požární alarm!

Zachvátila mě panika. Zabušila jsem na sousedy a chtěla jim říct, co se děje, ale nenapadlo mě jediné anglické slovíčko, které bych mohla použít. Nechápu jak, ale Samy (Miryn spolubydlící, který dělá v hostelu Houskeepera) to nějak pochopil, vběhl ke mně do pokoje, otevřel všechna okna, vrazil mi do ruky fascikl papírů, abych ovívala alarm a běžel na recepci hostelu říct, ať nevolají hasiče. Pak nás všech pět (já a sousedi) stálo a koukalo na seškvařené párky, docela jsme se nasmáli. :)

Já dál větrala, takže jsem pořádně promrzla a celý hostel samozřejmě ví, že alarm byl můj. :D A oni šli zase balit.

Ještě chvíli jsem koukala na film a asi o dvě hodiny později jsem si najednou všimla na gauči nějaké kupičky papírů, která nevypadala jako moje.

Tak jsem zaťukala na sousedy, jestli to není jejich. Zůstali na mě všichni zírat s otevřenou pusou. Ukázalo se, že v tom fasciklu je Miryn dokument DS2019, bez kterého nemůžeme s naším typem víza legálně opustit Ameriku, její letenka a její pojištění. Je zřejmé, co Samy u nich v pokoji bafnul a čím jsme ovívali alarm. Akorát že během těch dvou hodin oni stihli všechno prohledat, kompletně vybalit, kontaktovat sponzorskou agenturu, že Mira ztratila papíry a Mira volala mamince, že evidentně zůstává v Americe.

Stručně řečeno, zase jsem jednou excelovala. Ale oni mi byli dokonce vděční, neboť se to našlo. :D

Takže všichni, bacha na požární alarmy!!!

Míša - postrach - Aljašky.

Ahojte, omlouvám se věrným čtenářům za zpoždění, ale nějak jsem nestíhala a pokaždé když jsem se pousila něco napsat, nešla wifi. Dneska se můj notebook dokonce odmítl připojit v Mallu. :(Teď když se mu podařilo připojit k internetu, provedl nějaké divoké aktualizace a článek, který jsem si včera připravila ve Wordu, se odmítá otevřít a tvrdí, že PRODUKT SYSTÉMU MICROSOFT OFFICE, KTERÝ JE TŘEBA K OTEVŘENÍ TOHOTO SOUBORU, NENÍ V POČÍTAČI NAINSTALOVÁN. Tak nevím no, v boji s technikou definitivně prohrávám.

Ve středu o půlnoci odjeli na letiště moji Bulharští kamarádi. Mira mi před odletem dala nějaké věci, které nevtěsnala do kufru a myslela si, že by se mi mohly hodit (kecky, gumovky, voňavku), že je mám vyhodit, až se mi taky nikam nevejdou. :D A darovala mi taky kupon do Claire's na slevu deset dolarů při nákupu alespoň za dvacet (stejný jako mi dala před časem Mary) a pak účtenku z prodejny obuvi Famous Footwear, neboť tam mají akci, že druhé boty jsou za půlku.

Den 80

12. září 2013

Takže jsem ve čtvrtek ráno naběhla do obchodu a začala se rozhlížet po botách v domnění, že musím vybrat něco pod \$49.99, abych mohla poloviční slevu uplatnit. A pak jsem je uviděla. Naprosto dokonalé rozkošné senzační Converse.

....jéééj :)

Bohužel se mi je nepodařilo najít v mojí velikosti, tak jsem se šla zeptat prodavačky, byla jsem odhodlaná je koupit za plných \$54.99. Slečna mi řekla, že je v desítkce nemají, ale že může zavolat do jiné pobočky. A vysvětlila mi, že účtenku mohu použít. Prostě mi namarkují cenu dražších bot po odečtení ceny těch levnějších. Takže jsem si nechala tenhle boží pár zarezervovat v pobočce v Dimond Center. Už v sobotu ráno získám tyhle nádherné puntíkaté dvojrstvé Conversky za pouhých třicet dolarů a již v úterý se s nimi a Filipem budu procházet po Kalifornii!

Stavila jsem se zase v Kobuku na kávu, Rubi už se na nic neptá a jak mě vidí, chystá mi mou oblíbenou (vždy stejnou) kávu - 16 Oz Latté, whole milk, sugarfree almond syrup, to go.... Když jsem se to naučila konečně tak pěkně objednávat, už si objednávat nemusím. :D

V práci jsem děsně dřela. Ze skladu nahoru na krám jsem nosila tuny věcí a seshora do skladu jsem snosila přes šest stovek triček. Uch.

Vzala jsem si přestávku, zalila nudle a přišla Rhonda, že prý se po mně jmenovitě ptá nějaká starší paní. Zdálo se mi to divné, žádnou starší paní přece v Anchorage neznám! Když jsem vyšla z kuchyňky, došlo mi, že ta paní nemusí být vůbec z Anchorage, ale třeba z Homeru... Přijela mě neohlášeně navštívit Marilyn! Přespí u známého a v pátek ráno si dáme společně snídani. Vážně mě hodně překvapila, z Homeru je to dobrých šest hodin autem.

Den 81

13. září 2013

Snídaně byla vážně vážně super. Doug (Marilynin partner) nás odvezl do Midtownu do snídaňárny Café Amsterdam, objednala jsem si:

Latté a Croissant Beatrix \$14.00 Two poached eggs on split warmed croissant with avocado, tomato, topped with hollandaise sauce and sour cream. Served with cottage potatoes.

Dvě sázená vejce na prokrojeném horkém croissantu s avokádem, rajčetem, přelito holandskou umáčkou a zakysanou smetanou. Podáváno se zapékanými brambory.

Café Amsterdam se mimo jiné pyšní širokou nabídkou piv z celého světa, tohle mě v Menu vážně pobavilo:

Netherlands/ Czech/ Austria/ Japan

Christoffel Nobel Bramling Cross

330 \$10.00

Dry hopped Triple/Imperial Pilsner lager from the Dutch.

Tilburg Brown Ale

330 \$6.50

Brewed according to an ancient recipe. Produced in the small quiet cillage of Tilburg, near the Belgian border.

Klein Duimpje Porter

330 \$10.00

Toast, toffee and molasses with subtle nuttiness and dry finish.

Staropramen Premium Lager

330 \$6.50

A Czech pils is soft in all the right places and hoppy too!

Stiegl Pilsner

500 \$7.50

A delicate bouquet of Saaz hops. Flavorful and refreshing.

Samichlaus Helles

330 \$13.00

Very rare Doppelbock made once only. Drink now! 14%

Hofstetten Heller Bock Saphir

500 \$10.50

Helles lager aged for 8 weeks on whole Saphir hop flowers.

Hitachino Nest White Ale

330 \$9.50

An intriguing offering. A refreshing Belgian style wit beer made with coriander, bitter orange peel and nutmeg.

Hitachino Nest Classic Ale

330 \$10.00

An IPA brewed according to the uniquely Japanese style. Bottle conditioned and matured in cedar barrels.7%

Hitachino Nest Espresso Stout

330 \$10.00

Russian Imperial style stout brewed with espresso beans. Notes of vanilla, chocolate and of course, coffee.7.5%

Vyprávěla jsem Marilyn a Dougovi, co jsem celé léto dělala, po jídle jsme si dali ještě frťana piva - nějaká ochutnávka dne či co.

Poté jsme vyrazili do obchodního domu Sears, kde oni potřebovali pořídit novou ledničku. Zatímco Doug rozmýšlel kolik v ní potřebujou přihrádek, my jsme s Marilyn procházely oblečení a nakonec mi koupila pyžamo. :D

...naučila jsem Marilyn používat přídavné jméno SUPERCUTE. :D

V práci byla celý den depresivní nálada, všichni se pořád loučili a dělali fotky. Dostala jsem svůj první šek v životě (poslední výplata se J1 studentům dává šekem, aby s ním kdyžtak mohli odletět) a šéf mi dal dárkovou kreditku s padesáti dolary. :)

Plány na následující dny:

- Sobota - uzavření účtu, koupení milovaných Converse, oběd a kino s Bobo v Dimond Center, párty s Bobo, Ginkou a nevím-kým-dál
- Neděle, pondělí - balení, last time shopping, čokoládovna, loučení s městem
- Úterý 1:45 ráno - odlet za Filipem do Kalifornie

Mějte se nejlépe a odpuste mi prodlevu,

Míša-už-nepracující-Aljašťanka.

Den 82

14. září 2013

Ahojte, veškeré body víkendového plánu se mi podařilo splnit, akorát na kino jsme neměly čas. ;)

Po pátečním vydatném jídle (croissant k snídani a roast beef burger k obědu) mi bylo celou noc pořádně špatně. Ulevilo se mi, až když jsem zvracela. Moje tělo evidentně po všech těch instantních nudlích a co nejlevnější stravě nezvládá zpracovávat normální tučné jídlo... :(Ale jistě se to zase naučí... Maminka by mi po probdělé noci uvařila kuřecí vývar s mrkví a rýží. Aljašřanskou obdobou tohoto byla rýže se zeleninou a kousky kuřecího ve Vietnamské restauraci s Bobo v Dimond Center. Bylo trochu náročné Vietnamcům vysvětlit, že nechci, aby rýži ani zeleninu smažili... ale zvládly jsme to. :)

Koupila jsem si ty boží Converse, krajkové tričko s dlouhým rukávem a prošli jsme s Bobo úplně všechny krámy... i nábytek. :D

Večer se šlo pařit s Bulharkami, co odjížděly v neděli. Byly jsme v restauraci Snow Goose, kde dělají super burgery, pizzu, pestrobarevné koktejly a točí spoustu druhů piva. Akorát já jsem si kvůli předešlé noci trapně objednala černý čaj a salát s grilovaným lososem. Ale nebylo to vůbec špatné, ryba byla výborná a moje pestrobarevné boty mi udržely dobrou náladu.

Holky už byly sbalené a natěšené na New York.

V neděli v poledne jsem vyrazila do Midtownu do čokoládovny Wild Berry Products. Bohužel o víkendu tam nikdo nepracuje, takže jsem viděla jen prázdné tiché výrobní pulty a hotové delikatesy. Slíbila jsem Miře, že tam něco ochutnám, když tam půjdu. Jelikož jsem stále zubně-zaujatá proti sladkému jídlu, vybrala jsem si pražená kávová zrna v hořké čokoládě bez cukru, ale pak jsem objevila pult s fondány a věděla, že si budu muset nějaký dát... Měli obří výběr, jde v podstatě o rozpuštěnou čokoládu s tukem a čímkoli - ovoce, oříšky, likéry, káva... co Vás napadne. Ale já měla jasno - Chocolate Mint Swirl. Zaplatila jsem i nějaké suvenýry a na sluníčku na lavičce před továrnou jsem se s chutí zakousla do rozpouštějící se čokoládovo-mátové hmoty. :D

...nejvyšší čokopád na světě

Pozn. Ano, Filipe, vím přesně, co máš na mysli. Z obrovského sortimentu čokoládových pralinek, karamelů, bonbónů a Fudge jsem si dle vlastního vkusu vybrala jediné dvě věci, které bys nejedl, ani kdyby Ti zaplatili. :D

Pak jsem došla asi dvě míle do Sears (dalšího obchodního domu) a opět provozovala lov na suvenýry.

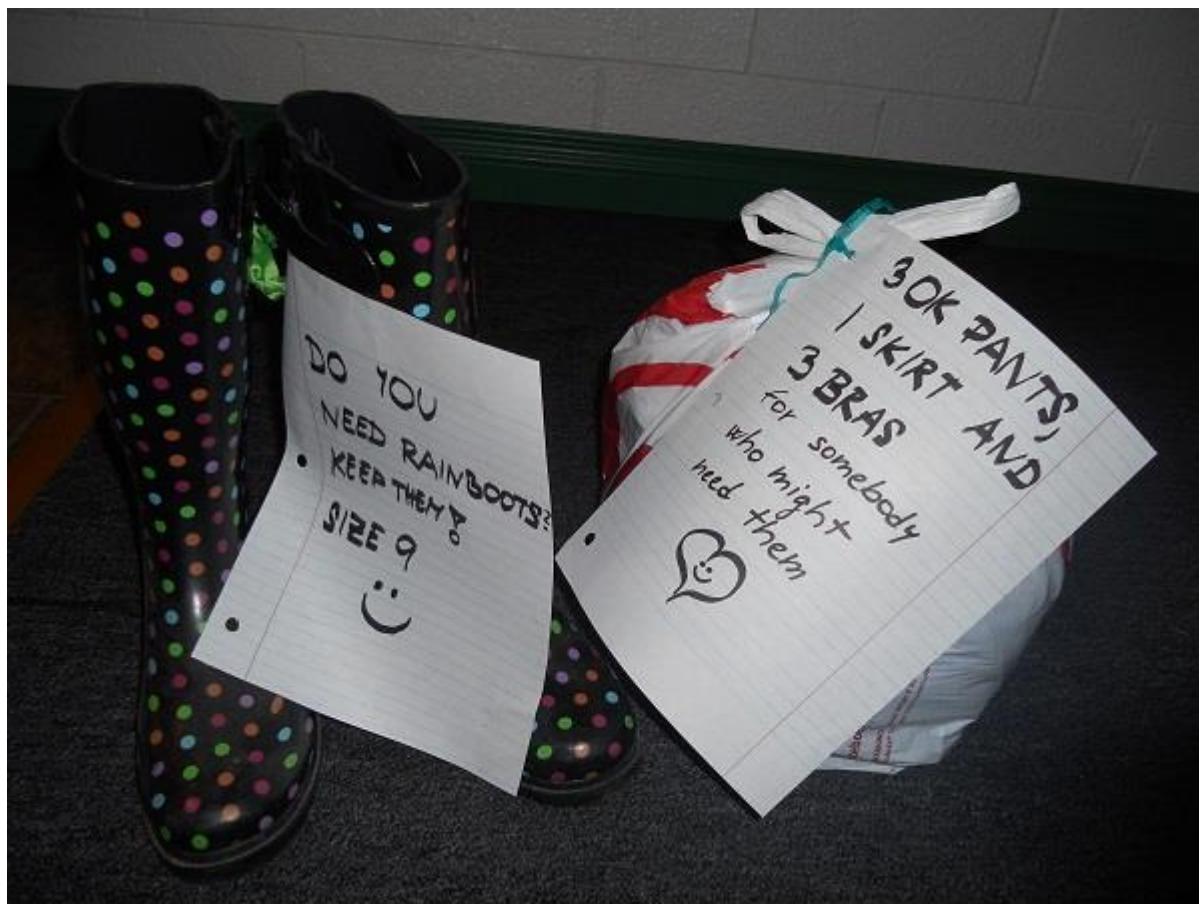
Večer jsem už jen skočila do PB vrátit pracovní trička a pokračovala v balení.

Narazila jsem přitom na onošené nadkolenky z Terranovy (Anča a mamka je znají), které jsem se rozhodla vyhodit. Ony ale mají rozkošnou krajkovou mašličku na horním lemu, kterou jsem se z čistě iracionálního důvodu rozhodla zachovat. Ale jelikož nemám nůžky, popadla jsem jedinou použitelnou věc v pokoji - jednorázové holítko. Jak už je Vám asi jasné, o chvíli později byla koupelna od krve. Není nic lepšího, než si čtyřicet hodin před měsíce

plánovaným letem zakuchnout něco pořádně hluboko do dlaně - skvěle se pak balí, manipuluje s kufrem a myjou vlasy (poslední dvě uvedené věci mě ještě čekají). Ale už to nekrvácí, takže asi přežiju. Akorát že samozřejmě nemám ani pitomou náplast... hlavně že mám mašličku. :D

Jednoruč jsem pak provozovala trochu charitu...

... Gumovky mi dala Mira, když odjížděla. Od té doby snad ani jednou nepršelo. :D

Tohle jsem dala v hostelu pod schody, snad se to někomu bude hodit. :)

Mějte se krásně a držte mi palce, ať se poslední den na Aljašce nezasebevraždím...

Pac a pusu,

Míša-už-jen-22-hodin-Aljašťanem.

Poslední den na Aljašce jsem se děsně flákala. Vstala jsem pozdě, jednoruč doskládala věci do kufru, najedla se a vyrazila na loučení s městem. Procházela jsem po Čtvrté, okukovala obchody, stavila jsem se v obou PB, dala jsem si první s poslední kafe v nově otevřeném Starbucks ve druhém patře Mallu na Páté a nakonec došla zamávat oceánu z Resolution Parku, odkud jsem pozorovala krásný západ slunce.

Vrátila jsem se na hostel a v devět vyrážela na autobus, co jede na letiště. Cestou jsem se zastavila v hotelu Westmark, kde mi na požádání zvážili kufr. Limity na zavazadla jsem měla 50 a 40 liber, váha řekla 41 a 22, takže jsem evidentně shopping neprovozovala dostatečně. :D

Letiště Teda Stevense má dva terminály - jeden na mezinárodní lety, kde umějí obalovat zavazadla folií, a druhý na vnitrostátní, kde zavazadla v noci neobalují. Takže jsem podala k odbavení neofoliováný kufr a doufala, že se Kalifornie dožije. Zaplatila jsem za check-in \$25 a za chvíli už vyndávala z batohu elektroniku a tekutiny, zouvala boty a procházela kontrolou směrem ke Gatům. U brány jsem seděla už dvě hodiny před odletem, takže jsem se stihla i najíst (vnitrostátní lety v běžné ekonomické třídě totiž nezahrnují žádné jídlo!!).

V 1.45 úterý ráno jsme se vznesli směrem do Arizony. Celý pět a půl hodiny dlouhý let jsem prospala, stihla jsem akorát jeden rajčatový džus.

Ve Phoenixu jsem měla na přestup necelou hodinu, neboť se tam narozdíl od jiných letišť zavírají Gaty už 45 minut před odletem. Nacpala jsem do batohu bundu, mikinu, silné ponožky a teplejší boty (ještě ze moje oblečení křičelo do světa ALASKA, jinak by si v horké Arizoně všichni mysleli, že jsem cvok. :D). S pohodlnou časovou rezervou jsem našla bránu pro let do Kalifornie.

Let z Phoenixu do Oaklandu byl krátký. Seděla jsem u okénka, takže jsem celou cestu pozorovala hory a pouště a všechno, stihla jsem nejeden rajčatový džus.

Hladce jsme dosedli na letiště Oakland, vyzvedla jsem si kufr (je trochu omláčený, ale nic dramatického) a zavolala jsem na centrálu Supershuttle podle instrukcí na dokladu o rezervaci, kterou pro mě Filip zařídil. Musela jsem absolvovat ještě jeden telefonát, neboť nějak neseděly jejich informace o mém příletu, ale nakonec mě řidič našel a odvezl do komplexu Facebooku. Tam jsem dostala visačku VISITOR OF FILIP HLASEK, podepsala jsem, že nebudu šířit interní firemní informace a hurá na prohlídku (když mě někdo někde načapá bez Filipa, tak mě vykážou :D).

FB je luxusně vybavená mateřská školka pro elitní mozky z celého světa, stravovací a zábavní možnosti jsou nevyčerpatelné. Mají tu všechno a všechno je zadarmo. Bližší informace najdete v rozhovoru s jedinými dvěma českými stálými zaměstnanci:

<http://zpravy.ihned.cz/svet-usa/c1-60713810-facebook-rozhovor-cesi-programatori-menlo-park-silicon-valley-kalifornie-dostali-jsme-akcie-mame-radost>

Večer jsme jeli free shuttlem na High School Way, kde Filip s Kubou bydlí. Mají vážně senzační apartmán, už se těším až vyzkouším jejich bazén. :)

Ted' je středa odpoledne a já ležím s visačkou na krku děsně přejedená na obřím relaxačním pytlí v jedné z milionu FB budov, piju neslazený zelený ledový čaj a cvakám příspěvek na Filipovo ipodu... Prostě prázdniny!!!

Příště snad zvládnou vložit i nějaké fotky...

Mějte se famfárově, posílám srdečný pozdrav všem z LOWER 48!

Den 88

20. září 2013

Setkání s Barryovými, bázenová Česko-Slovenská párty, loučení s Facebookem
Zdravím z prosluněné Kalifornie!

Po mailu jsme se domluvily s Petrou (Plzeňáčkou, kterou znám z dětství, a která posledních několik let žije s manželem Billem a dvěma dětmi v Americe) - ve čtvrtek ráno mě vyzvedla a strávila jsem s jejich rodinkou super den. Ukázali mi své bydlení, viděla jsem kam Kačka chodí do předškolky a do bazénu, chovala jsem Vilímka, měli jsme skvělý oběd, prošli jsme se v areálu Stanfordské univerzity a vystoupali tam na Hoover Tower. :)

Večer jsem potkala i jejich tatínka, který má dodnes velmi silný zážitek z toho, jak před více než deseti lety dostal pochovat v Čechách mého bráchu. (Cit.: Proč mi dali do rukou to nejcennější, co mají?! :D)

Dostala jsem od Barryových spoustu dobrot (kalifornské víno, plzeňské pivo, cheesecake, ...), což jsme všechno spolu se spoustou grilovaného masa snědli ještě ten večer na Česko-Slovenské párty u bazénu v apartmánovém komplexu, kde Filip s Kubou celé léto bydleli. :)

... Studenti Matfyzu i Oxfordu, zaměstnanci Facebooku i Dropboxu a další... Všichni Češi nebo Slováci :)

V pátek jsem šla s Filipem na jeho poslední den do FB. Dali jsme si tam super snídani (křupavá slanina je geniální vynález). V poledne jsme měli mexický oběd s celým Filipovým týmem. Odpoledne Filip vrátil firemní počítač a telefon a s pracovištěm jsme se i s Kubou rozloučili obřími Margaritami (jednou z mála věcí, která není ve FB zadarmo :D).

No a plány na následující dny:

- sobota - prohlídka Alcatrazu, utkání v americkém fotbale
- neděle - San Francisco (Golden Gate Bridge, procházka po pobřeží), nákup na cestování
- pondělí - vyzvednout zarezervované auto a hurá na jih!

Pac a pusu z Kalifornie,
M & F

Ahoj všichni!

V sobotu ráno jsme s Filipem vyrazili vlakem do San Francisca, kde jsme se za silného deště motali mezi obřím průvodem lidí podporujících pacienty s Alzheimerovou chorobou. Domnívali jsme se, že od stanice Caltrainu to k doku 33 nemůže být daleko, a tak jsme si dali cestou sendviče v luxusní masně Bocallone a skvělou kávu a kakao v Peet's Coffee. Ale jelikož se ukázalo, že jsou z našeho směru nejprve sudá přístaviště, pak jednička a pak až lichá, měli jsme co dělat, abychom po snídani stihli odjezd lodi na ostrov Alcatraz v (už mnoho dní zarezervovaný čas) 11.30. Ještě stále pršelo, když jsme stoupali od lodi kolem zchátralých budov na vrchol k budově vězení. Dostali jsme sluchátka s přehrávačem a individuálně si procházeli budovu. Viděli jsme malinké nepohodlné cely, samotky, knihovnu pro vězně, jídelnu, kancelář dozorců i šéfa věznice. Celá budova má vážně silnou atmosféru a autentické hlasy vězňů i dozorců ve sluchátkách ji ještě umocňují.

...ostrov je pouhou míli a čtvrt od San Francisca...

Dozvěděli jsme se toho spoustu o pokusech o útěk a později skrze obchod se suvenýry sami utíkali zpět k lodi, abychom stihli spoj v 1.25 a přišli tak včas na fotbal.

Stadion na americký fotbal na Standfordské univerzitě je neuvěřitelně veliký - až pro padesát tisíc diváků univerzitní ligy! Nevytiskli jsme si lístky, takže jsme s tím měli trochu pobíhání, ale těsně po začátku utkání jsme seděli na svých místech a snažili se pochopit, co se děje na hřišti. Diváci neustále křičeli, vstávali a zase si sedali a my se snažili rozpomenout na pravidla hry, co jsme zevrubně přečetli. Každopádně Stanford (kterému jsme fandili a jehož logo jsme měli na tričkách, co pro nás Filip předem koupil) od začátku nad Arizonou hodně vedl. Týmy neustále střídají, každý má po straně hřiště dobře padesát hráčů! A jde o vážně drsný kontaktní sport, podél hřiště pobíhají trenéři, terapeuti, maskot, roztleskávačky a na tribuně v tzv. Red Zone byla dokonce početná univerzitní dechovka!

Na hlediště pořádně pražilo slunce, které zapadlo až při čtvrté čtvrtině a do nás se okamžitě dala děsná zima. Utkání skončilo 42:28 ve prospěch Stanfordu, takže všichni slavili a vraceli se do stanů a přívěsů kolem stadionu.

My se vrátili vlakem domů a naplánovali neděli.

Den 90

22. září 2013

V neděli ráno jsme opět dojeli vlakem do SF, pronajmuli kola a vydali se po pobřeží směrem ke Golden Gate Bridge. Bylo slunečno, ale cyklostezky ve městě jsem si příliš neužívala. Člověk je trochu skřípnutý mezi auta na jedné straně a obrubník vymezující chodník s davy pěších turistů na druhé. Zastavili jsme se u doku 39, který je velmi známý, je tam spousta zajímavých krámečků, atrakcí a hlavně restaurace Bobo & Gump Shrimp Company...dovnitř jsme nešli, jen jsme dělali fotky. :)

Na oběd jsme vyrazili s kamarádem Viktorem - matfyzákem, který nyní bude do Vánoc v Kalifornii. Zvolili jsme restauraci s perskou kuchyní, kvůli čemuž jsme si užili několika pro SF typických super-strmých ulic...Nahoru, dolů, nahoru a už jsem si pochutnávala na jehněčí kytě, lilku a rýži s báječným kořením Saffron obohaceným sušenými limetkami...mňam. :)

Poté jsme i s Viktorem pokračovali směrem ke Golden Gate Bridge. Bohužel jsme kvůli kličkování mezi turisty a auty nedojeli až k němu, jen jsme z povzdálí udělali fotky a jeli zpět, abychom stihli vrátit kola do půjčovny před zavírací šestou.

Caltreinem jsme se s Filipem dostali zpět do Mountain View a za chvíli vyrážíme na hlavní ulici Castro do mongolské restaurace, kde se Filipovi líbilo, a tak mi ji chce ukázat.

Večer ještě sbalíme, naposledy si tu užijeme vířivku a zítra jen rychlý nákup a hurá na jih!

Držte nám palce, ať dojedeme zítra do Los Angeles!

Zdraví M&F

Zdravíme všechny z Kalifornie!

Děsně si užíváme cestování, a tak na psaní příspěvků se těžko hledá čas. Tak snad nám to odpustíte a tenhle pořádně dlouhý článek Vám to trochu vynahradí.

Vyrazili jsme provést nezbytné nákupy a zařizování. Bohužel se to nějak zvrhlo a zabralo nám to celý den. Navštívili jsme Petru, nechali u ní Filipovo kolo v krabici a zapůjčili si od ní navigaci, což nám vážně VÁŽNĚ zachraňuje život. Původní plán - projet Kalifornii s papírovou mapou, se ukázal být naprosto nereálný... Díky moc, Barryovi! J

Pak jsme zvládli ještě banku (kde měli zavřeno a museli jsme do jiné pobočky), zřízení amerického telefonní ho čísla dokonce s přístupem k internetu (můj telefon jsme definitivně prohlásili za nespolehlivý), sukýnky (z Aljašky jsem měla samé dlouhé oděvy proti zmrznutí), obchod 'Vše za dolar' (americké pojetí 'Vše za 39') a konečně návštěvu zřejmě nejslavnějšího obchodu se spodním prádlem pro dámy Victoria's Secret, kam jsem rozhodně potřebovala jít, protože nejbližší pobočka k Čechám je v Paříži, což je dost z ruky. Moje suvenýry z Victoria's Secret jsou přesně jaké mají být - malinké, krásné a drahé :D

Naposledy jsme se dojeli vyspat do apartmánu v Mountain View a těšili se, jak v úterý konečně vyrazíme cestovat a dojedeme do Los Angeles.

Den 92

24. září 2013

Cesta do LA má trvat podle strejdy Googla něco přes šest hodin, nám trvala celý den. :D

Vyrazili jsme z apartmánu asi v deset dopoledne, nastavili cíl do navigace a vyjeli. První zastávku jsme udělali v Santa Cruz, prošli jsme se po pláži, kde je obří zábavní park, který byl naštěstí zavřený, a tak nás nezdržel. Dali jsme si zmrzlinu a kávu, chvíli si užívali atmosféru přímořského městečka s rozmanitým ptactvem a zanedlouho se řítili dál po Highway 1.

Scenérie cestou je senzační. Vlevo hory a skály, vpravo útesy omývané Pacifikem... Je legrační pozorovat, jak co chvíli řidiči nevydrží, zastavují na jedné z mnohých vyhlídek a fotí jak o závod.

Spousta serpentýnek, tu a tam nějaký most nebo tunel...rozhodně se nedá jet rychle. Takže náš dojezdový čas do LA se stále oddaloval.

Další zastávku jsme udělali před městečkem Cambria, na odpočívadle, kde bylo podezřele moc aut. A pochopili jsme záhy proč - tuleni, spousta spousta tuleňů... Samice a samci se jen tak válí na pláži, občas se podrbou a hodí na sebe trochu písku...hlavně aby nedošlo k nějakému zbytečnému pohybu, jejich životní styl se mi vážně líbí a navíc jsou opravdu rozkošní. Mláďata jsou o něco akčnější, dokonce se trochu prala ve vodě.

... Žijou jich tam v okolí tisíce a v kterýkoli časový okamžik se alespoň někteří vyhřívají nedaleko turisticky oblíbeného odpočívadla.

ODKAZ?! www.elephantseal.org

Do Malibu jsme přijeli už za naprosté tmy, takže jsme jen udělali foto na lavičce a trochu protáhli nohy. Kolem desáté večerní jsme unavení dorazili do Las Angeles, kde na Filipa čekala pořádná prověrka řidičských schopností v podobě šestiproudých silnic vedoucích městem za tmy. Zvládl to skvěle a před jedenáctou jsme našli den předem objednaný pokoj v hotelu Travelodge. Ještě jsme si zaběhli koupit něco k jídlu a naprosto vyčerpaní usnuli.

(Pozn. Pro Míšu-méně-znalé čtenáře: Mám český řidičák, ale neřídím - vážně mi to nejde a vážně se toho bojím. Takže stovky mil a galony benzínu, co tady bereme hákem, jsou čistě na Filipovi... Navíc na obrovských silnicích v malinkém autě s automatickou převodovkou a ultracitlivou brzdou.. Je to drsňák. J)

Dopoledne jsme vyrazili na Hollywood Boulevard prohlédnout si filmové hvězdy na kamenných hvězdách na nejznámější ulici v Los Angeles. Ačkoli ani jeden nejsme výraznými fanoušky herců, režisérů a jiných umělců a velikánů, našli jsme spoustu jmen, která známe. J Hned nejprvnější zážitek na Hollywood Boulevard byl vážně drahý, než jsem se nadála, měli jsme fotky s pirátkami i šavlí a byla jsem o třicet dolarů chudší. :-/

... Smutné je, že ani nevíme z jakého jsou filmu. L Takže pokud víte, prosím pomozte!

Dominantu Hollywoodu - obří bílý nápis na kopci - není vůbec snadné vidět, najít a vyfotit. To jsme ale naštěstí předem věděli a vygooglili dobré vyhlídkové místo. Takže před polednem už jsme stáli na turistickém kopci, kde je kromě observatoře skvělý výhled na slavná písmena a na celé Los Angeles.

...trička jsme koupili předtím na Hollywood Boulevard :D

Na kopci jsme pak nastavili navigaci na Disneyland Road, Anaheim a těšili se na zábavní park.

Podařilo se nám zaparkovat na parkovišti Toy Story, na místě Jessie 38D...vážně mě vyděsilo, že jsme u tematického parku, který bude jen o Příběhu Hraček, ale dopadlo to skvěle, shuttle nás odvezl z parkoviště k hlavní bráně Disneylandu, kde jsme si koupili dva dospělé jednodenní lístky, každý za \$92 s vědomím, že se v parku dá zábavně strávit i několik dní a my máme asi čtyři hodiny.

Viděli jsme všechny části Parku....Main Street, Fantasyland, Frontierland, Adventureland, New Orleans Square, Critter Country, Tomorrowland a samozřejmě i Mickey's Toontown. J U atrakcí byly děsivé fronty, první jsme šli na Roger Rabbit's Car Toon Spin, kde jsme pošpápávali kolem půlhodiny v rafinovaně schované frontě nadšenců uvnitř budovy atrakce. Shodli jsme se na tom, že každý takovýhle domeček musel stát neuvěřitelné množství času a peněz...užíváte si každý detail a každý detail je v Disney-stylu...včetně záchodů a odpadkových košů! Samotná atrakce bylo otáčivé autíčko, které se řítilo světem Zajíce Rogera. J

Naštěstí s blížícím se večerem se fronty u atrakcí zkracovaly, a tak jsme toho nakonec stihli spoustu...

Splash Mountain - Kde nás v několikamužném vozítku provezli nahoru a dolů po řece vedoucí zvířátkovským světem a nakonec nás vyfotili na skoro kolmém sešupu, který vede k pořádně mokrému SPLASH (máme teď bezvadně provlhlé a zkroucené pasy :D)

Indiana Jones Adventure - V šestnáctisedačkovém džípu jsme projeli džunglí a hrobkou s kostrami, hmyzem a Indianou Jonesem. Když chodbu, kterou jsme jeli vpřed vyplnila proti-nám-se-kutálející obří kamenná koule, řvala jsem jak blbá. Kouli jsme na poslední chvíli podjeli, akorát Jonesův osud je nejasný (naposled jsme ho viděli šplhat po laně vzhůru těsně před koulí, věříme, že to dal)

Tarzan's Tree House - Prošli jsme Tarzanův domeček v koruně stromu, kličkovali mezi liánami, viděli gorilu starající se o miminko i Jane kreslící dospělého pralesního hrdinu

The Many Adventures of Winnie the Pooh - Užili jsme si mírumilovnou projížďku ve vozítku tvaru včelího úlu životem medvídků Pú, jeho medovým snem a oslavou narozenin se všemi kamarády

Matterhorn Bobsleds - Na bobech jsme se prořítli ledovými zákoutími Matterhornu, který se tyčí nad parkem, za zvuku americké představy o evropské folklórní hudbě :D

Space Mountain: Ghost Galaxy - proletěli jsme se vesmírem v raketě, honila nás ohnivá obluda, pořádně jsme si letíce mezi hvězdami ve vysoké rychlosti zaječeli a vyzkoušeli jsme si tak nejdrsnější atrakci Disneylandu

Zde bych chtěla zdůraznit, že na Disneylandu nejsou nejlepší popojížděcí ulítlé atrakce a kolotoče, ale prostředí, kde se to odehrává. Vidíte celý zámek Růženky, městečko Mickeyho, kde je trojkulatý tvar i na hodinách na věžičce radnice townu. Potkáváte Goofyho, Mickeyho a Minnie v lidské velikosti, všude zní klasické Disneyovské filmové melodie. Návštěvníci všeho věku a proporcí mají na hlavě Minnieovské uši s mašlí a kluci zakopávají o své právě sestavené světelné meče. Navíc je park prošípován stylovými, nádhernými a přirozeně předraženými restauracemi a obchody. V jednom z krámů jsme koupili Michalce plyšové Minnie-uši a peněženku s Mickeym, Mickeym, Mickeym,...a Mickeym. J A Filipovi jsme koupili senzační dárek ke čtvrtčním narozeninám, ale nepovím Vám co, je to tak cool, že to musíte vidět osobně. :D

Užívali jsme si Disneyovské šílenství do poslední minuty, pak se vrátili shuttlem na parkoviště, z auta zarezervovali přes internet v mobilu pokoj v hotelu Super 8 na kraji města v Los Bernardino. Za hodinu jsme tam byli i s hamburgery a hranolkami z fastfoodu Jack In the Box, nablábli se v posteli a opět zcela cestovatelsky vyčerpaní usnuli.

Článek jsme dali vzniknout s myšíma ušima na hlavě během třiset kilometrů směrem do Las Vegas, kde oslavíme Filipovo dnešní narozeniny. V pátek se skrze Sekvojový park budeme vracet do San Francisca a po víkendu nás máte doma.

Všechny srdečně zdraví Míša & Filip (po řadě sepisovatel a řidič)

Den 94

26. září 2013

S ostudyhodným zpožděním doplňuji závěrečnou kapitolu našeho cestovacího dobrodružství, pak už Vám dám s články pokoj. ;) Děkuji všem za přízeň. :)

Ve čtvrtek ráno jsme vyjeli z hostelu na kraji Los Angeles směrem do Las Vegas. Užívali jsme si scenérii kamenité pouště a hor celé hodiny.

Odpoledne jsme objeli Vegas a dojeli na vyhlídku k Lake Mead. Dokonalejší a kýčovitější pohled na jezero a různobarevné kopce si nejspíš nejde vymyslet.

Ačkoli jde o rekreační oblast určenou pro kempování i vodní sporty a platí se za vozidlo jen symbolické vjízdné, skoro žádná auta jsme nepotkávali. Jeli jsme po upravené silnici podél jezera nahoru a dolů, Filip zdatně vytáčel i nejzákeřnější zatáčky, až jsme opustili Mead a po chvíli vjeli do Valley of Fire.

Jde o malé území pokryté červenými "prožranými" kameny a horami... Vše vypadá, že to tam pro turisty postavily cestovní agentury, člověk pořád očekává, kde vyskočí táta Flinstone.

Do Vegas jsme dojeli za tmy. Vše tam zuřivě svítí, bliká, mění barvy a je hrozně obrovské. Měli jsme zarezervovaný pokoj v hotelu Harrah's přímo na stripu - hlavní hotelokasinové třídě Vegas. Poměrně dlouho jsme se snažili najít vjezd na parkoviště hotelu, jezdili trochu dokola, ale nakonec se nám podařilo najít místo v parkovacím domě Harrah's, který nemá o moc méně pater než samotný obří hotel. Na recepci jsme zaplatili jakýsi Resort poplatek, o kterém stále netušíme, na čem slouží. Prohlídli jsme pokoj, zazálohovali fotky a vyrazili na obhlídku stripu.

Viděli jsme hotel Flamingo, Césarův Palác, Eiffelovku, vše oslnivě přehnaně září a kamkoli se hnete, někdo Vám prodává holky nebo vstupy do klubů. Takže se tlačíte mezi lidmi na nadchodech od hotelu k hotelu a pořád opakuje 'Ne, děkuji'. Každý hotel je samozřejmě i kasinem, takže se všude ozývá tůtání a houkání výherních automatů.

Prošli jsme také hotel Bellagio, kde jsou obchody všech nejznámějších a nejdražších módních návrhářů. Je slavný obrovskou hrající fontánou, viděli jsme ji bohužel jen skrz okno, než jsme se prodrali ven, produkce skončila. L

Snažili jsme se najít nějaké místo, kde se rozumně navečeříme. A neuhodnete, kde jsme na Stripu v Las Vegas skončili... V McDonaldu. Filip výstižně konstatoval, že jsme se uchýlili do známého a klidného místa. (Mekáč působí na poměry Vegas těžce konzervativně. :D)

Takže si Filip jako zamlada užil narozeniny s kuřecími nugetkami, o chvíli později jsme si dali ještě koktejl cestou na hotel a usnuli jak zabítí. :D

Na gambling jsme utratili přesně dolar v jednom z blikajících automatů v našem hotelu...nevyhráli jsme (jaké překvapení, což?!). :D

V pátek ráno jsme opustili Město hříchů a čekala nás dloooouhá cesta zpět do Bay Area. S vědomím, že je třeba do sobotního poledne vrátit v půjčovně auto, jsme chtěli udělat delší zastávku pouze v Sekvojovém parku. Jenže jsme nedůvěřovali navigaci, která nás chtěla táhnout na jihozápad a až pak na sever po velkých dálnicích, ale pokoušeli se jí přesvědčit, že chceme jet vrchem a zadali bližší cíl, co se zdál na cestě do Mountain View. O několik hodin později jsme v Nevadě v mikroskopickém městečku Beaty podle cen benzínu pochopili, že jsme dost DOST v pustině, na východ od nás na mapě byl obří šedý pás armádní nukleární základny. Jedním okem jsme koukali, kde se objeví jaderný hřib a dali se na západ, že místo Sekvojí projedeme Death Valley a koukneme se, jak vypadá poušť se zápornou nadmořskou výškou.

A nebudete věřit, je tam VEDRO! Takové vedro, že cedule straší zvoláními HORKO ZABÍJÍ, dopravní značky v zájmu zachování funkčnosti auta doporučují vypnout klimatizaci a na hlavní (v podstatě jediné) silnici jsou zóny, kde

mají řidiči vyzkoušet, zda jim ještě brzdí brzdy. Podařilo se nám klesnout pod úroveň hladiny moře a doplnit zásoby vody ve vtipném westernovém městečku.

Death Valley je kamenitá poušť. Na jediné písčiné duně, kterou jsme viděli, stály dva autobusy turistů. :D

Skoro jsme zmrzli při děláních fotek jezera Mono... ale stálo to za to. :)

Zbývalo už jen dojet z Death Valley do Mountain View. Zadali jsme cíl do navigace a jeli na to. Setmělo se a my se po čase octli v Yosemitech na uzounké lesní silnici, která naprosto nepřehledně stoupala a zatáčela, tma jak v pytli, dalo se leda odhadovat, zda jsou patníky s odrazkami na levé či pravé straně vozovky. Limit tam byl 90 km/h, reálně se dalo jet tak třicet. Navíc všude straší značky nebezpečím vysoké zvěře na vozovce, sesuny horniny a je lepší nevidět, jak hluboký je sráz podél vozovky. Navigace nás přesvědčovala, že zanedlouho budeme odbočovat, takže jsme automaticky doufali, že na nějakou rozumnější silnici. Doufali jsme marně, čekalo nás sto kilometrů tohoto pekla a to v době, kdy už jsme byli pořádně unavení a hladoví. Vrcholná vyhlídka, které jsme za naprosté tmy dosáhli, byla malinko pod třítisícovou nadmořskou výškou. (Uch v jeden den převýšení 3000...to se v Čechách dělá špatně :D)

No a následovalo dlouhé klesání. Když jsem chtěla Filipovi říct, jak hrozně mi zalehly uši, začala mu téct krev z nosu. Takové řízení z kopce za tmy někde, kde se nedá zastavit, a teče Vám krev z nosu, to vůbec není humorné.

V nejbližší restauraci jsme si objednali pořádnou nálož křídylek a bramborových chipsů.

Dojeli jsme do Mountain View kolem třetí ranní a pokusili se zaplatit zbytek noci v náhodném motelu. Bohužel napoprvé neúspěšně, banka Filipovi zablokovala debitku kvůli "podeřelým" transakcím. Česká karta zafungovala, takže jsme se vyčerpaní do bezvědomí pár hodin vyspali.

Den 96

28. září 2013

Vstali jsme, vyložili bagáž u Barryových a vrátili auto. Ujeli za pět dní 1600km! Bill Barry nás odvezl do pokoje, který nám Petra na dvě noci zařídila. Stihli jsme jen dojít koupit kufr navíc a podobné blbiny, byli jsme po čtyřech dnech cestování (a spánku pod dvoumužnou přikrývkou v hostelech) příšerně unavení.

Den 97

29. září 2013

V neděli ráno nás Barryovi vzali na snídani. Dala jsem si omeletu se slaninou a toastem , Filip si dal jablečné lívance, Petra jahodové a Bill vejce se slaninou. Jídlo bylo super, akorát hrozně velké porce. Poté Bill odvezl Filipa na letiště a já jsem šla s Petrou a pětiletou Kačenkou na dětskou oslavu narozenin. Bylo tam spousta Čechů, spousta dětí umí česky, omladina si užila trampolíny, kruhy a podobné gymnastické náčiní, pak pizza, dort a bylo doslaveno. J:

...i Vilímek se na párty s maminkou bavil

Celý večer jsem probrebenčila s Barryovými.

Den padl na přípravy na let - poslední nakupování, dobalování a tak. Bohužel když jsme s Petrou zvažily můj kufr, byl moc těžký (a to i přes to, že Filip doplácel extra zavazadlo a dala jsem spoustu věcí k němu). Takže mi Petra dala ještě maličký kufr, který jsem vzala s sebou do letadla jako carry-on zavazadlo.

LET

Petra mě v pondělí odpoledne odvezla na letiště, už při odbavování zavazadel řekli, že má můj let dvě hodiny zpoždění. Nakonec to byly tři hodiny a navíc nám dali nějaké náhradní letadlo, kde nebylo vůbec místo na nohy, sedačky byly hrozně nepohodlné a neměli jsme ani každý vlastní obrazovku, jak to při letech nad deset hodin bývá. L Byla jsem celá rozlámaná, navíc nám dali jen večeři a snídani, takže i hladová. Přirozeně mi uletěl spoj z Frankfurtu, takže jsem musela asi pět hodin čekat na další. Tedy místo abych byla podle plánu v Praze v úterý v pět odpoledne, dorazila jsem chvilku před půlnocí.

HURÁ DO ŠKOLY

Středu jsem přirozeně prospala, akorát večer jsme udělali malinkou vítací párty v Praze ve Vidličkách a nožích. Filip si dal vysněnou svíčkovou a já kachnu se zelím a samozřejmě oba Plzeň. J:

Ve čtvrtek jsem se konečně vydala z domova, nemohla jsem si vzpomenout na pin k české kartě při nabíjení opencard, croissant v Albertu je víc jak o korunu dražší než když jsem odlétala. Všude zírají z plakátů politici a všichni lidové na ulici kupodivu mluví česky. Při vystupování z tramvaje se musí cvaknout tlačítko na dveře, cizí lidi se Vás na ulici neptají 'Jak se máte?' ... no prostě všechno mi připadá divné i když to kdykoli před MISÍ ALJAŠKA bylo normální.

Matfyz se ukázal být neměnným útočištěm s pořád stejně svérázně praštěnými lidmi, bláznivými předměty a zcela vlastním -od reality odtrženým - časoprostorem. Stručně: KONEČNĚ DOMA.

Nyní je třeba optimalizovat rozvrh, vybírat bakalářku, navštívit příbuzenstvo, začít chodit na sbory.... A na všechno klasicky není čas, nic se nestíhá a všechno mělo být dávno hotovo. Neboli začátek školního roku, jak má být.

Pac a pusu,
srdečně děkuji za přízeň všem čtenářům.

Aljašťanka na matfyzu